

ကော့ဇ်တလ



ထို
သိ
သလို

BURMESE
CLASSIC



မိန့်

ရတနာ

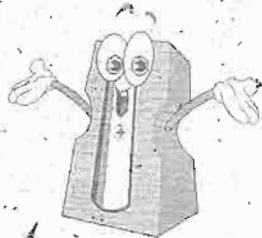
ယိ - ယိ - ယိ / ယိ - ယိ - ယိ

အောင်မြင်စေရန် ၂၀၀၆

၂၀၀၆ - ၀၇၊ ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့

(၁) မိန့်

မြန်မာ့အောင်မြင်စေရန် ၂၀၀၆ ရတနာ ဝယ်ယူရန် (၅၀၀)



BURMESE CLASSIC



ယိ
ယိ
ယိ



BURMESE CLASSIC



အခန်း(၁)

ဥတုရာသီ တောကိုမို၏ ဆိုသည့်ဆောင်ပုဒ်အရဆိုလျှင်တော့... မိုစရာ တောမရှိတော့သည့်အတွက် တွင်းအောင်းနေမှသာ အပူဒဏ်က လွတ်နိုင်တော့မည်ထင်၏။ အလုပ်ရုံအတွင်း... ကော်ပတ်တိုက်ရာမှ ထွက်လာသည့် အမှုန်များ၊ ရွှေဘော်ထိုးရာမှ ထွက်လာသော သစ်သားရွှေဘော်စာများ အောထလျက်ရှိသည့်မို့ အဲကွန်းတပ်လို့လည်း မရသည့်အတွက် ယပ်ခပ်ပြီးတော့သာ အပူဒဏ်ကို အံတုနေရ၏။

ထိုင်ဝမ်နှင့် ဟောင်ကောင်မှ ပရိဘောဂ ဒီဇိုင်းစာ

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

အုပ်များကိုကြည့်ရှုလေ့လာကာ မြန်မာမှုပြုရန် စဉ်းစားအကြံ ထုတ်နေသည့် မင်းဝေအောင်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေစို့နေ သည်။

မင်းဝေအောင်မှာ ကွယ်လွန်သူဖခင်၏ လုပ်ငန်းအ မွေကို ဆက်ခံပြီး ပရိဘောဂရုံကို ဦးစီးနေသူဖြစ်သည်။ နေ ပြည်တော် ပေါ်ပေါက်လာ၍ စီးပွားရေးမြို့တော် သို့မဟုတ် ဒုတိယမြို့တော်အဖြစ် အဆင့်နိမ့်သွားသော်လည်း လူဦးရေ က ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုးတက်များပြားလာခဲ့တာ ရန်ကုန် မြို့ပဲဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် နာဂစ်နောက်ပိုင်းကာလမှာ လူနေထူ ထပ်သိပ်သည်းမှုက သိသိသာသာ ရှိလှသည်။ လူဦးရေ ပေါက်ကွဲမှုဟု အမည်ပေးရလောက်အောင်ပင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ လူနေထူထပ် များပြားလာမှုနှင့်အတူ အိမ်၏အဆင်တန်ဆာ ဖြစ်သော ဘီရို၊ စားပွဲ၊ ကုတင်၊ ဆက်တီ၊ မှန်တင်ခုံ စသည့် ပရိဘောဂလိုအပ်ချက်ကလည်း မြင့်တက်လာသည်။ ထို့အ တွက် ပရိဘောဂဆိုင်တွေ ပန်းပန်ခွဲသည့် နှစ်ကာလက ဆယ် စုနှစ် နှစ်စုနီးပါးသို့ တိုင်လာခဲ့၏။

ထိုကာလကို မင်းဝေအောင်၏ဖခင် ကောင်းကောင်း မှီလိုက်သည်။ ထို့အတွက် မင်းဝေအောင်၏ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝက ပန်းခင်းသောလမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။

မင်းဝေအောင် နောက်ဆုံးနှစ် အောင်စာရင်းမထွက် ခင်မှာပင် ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွား သည်။ မင်းဝေအောင် အလုပ်ဝင်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်ခင်မှာ

ပင် ပရိဘောဂအလုပ်ရုံနှင့် အရောင်းဆိုင်ကို ဦးစီးခဲ့ရ၏။

မင်းဝေအောင်က ခေတ်လူငယ်ပီပီ ဒီဇိုင်းကို ဆန်းသ ထက်ဆန်းအောင် တီထွင်ပြုပြင်ကာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။ သယ်ဇာတ ကျိန်စာသင့်သောနိုင်ငံ၊ ကမ္ဘာကျော်ကျွန်း သစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ခဲ့ရသည့်နိုင်ငံတွင် သစ်မျိုးသုဉ်းမှုကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရာ သစ်အချောထည်၊ ပရိဘောဂများ၏ ဈေးနှုန်း များလည်း မိုးထိအောင် လှေကားထောင်ကာ ထိုးတက်သွား တော့သည်။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဆိုသည့်အတိုင်း... သစ် အစားထိုး ဖော်မိုက်ကာ၊ ကြိတ်သားနှင့် ပဲလပ်စတစ် ပရိ ဘောဂများ၊ စတီးအိမ်သုံးပစ္စည်းများ နေရာဝင်ယူလာကြ၏။

မင်းဝေအောင်လည်း ထိုပြောင်းလဲမှုနှင့် အမိလိုက်၍ သစ်အပြင် ကြိတ်သားနှင့် စတီးပရိဘောဂများကိုပါ ပူးတွဲလုပ် ဆောင်ခဲ့သဖြင့် လုပ်ငန်းက သူ့ခေတ်မှာ ပိုမိုတိုးတက်အောင် မြင်လာခဲ့၏။ ကဏ္ဍတစ်ခုစီကို နိုင်နင်းအောင် စီမံနိုင်ရန် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် ထိုက်အောင်နှင့် တိုးကြီးတို့ကို အ လုပ်ခေါ်ပေးထားသဖြင့်သာ ပုံမှန်လည်ပတ်နေနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေ ရွှဲနေ သည့် တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင်တို့က မင်းဝေအောင်အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အေး... စားမယ်လေ... ချာတီတ်တစ်ယောက်ကို



သွားမှာခိုင်းထားတယ်၊ ရောက်လာတာနဲ့ စားကြတာပေါ့။ . .
ထိုက်အောင်နှင့် တိုးကြီးက ယူလာသည့် ချိုင့်ကိုယ်စီ
ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း. . .

“အေးပေါ့. . မင်းက ဘောစီဆိုတော့ တရုတ်ဆိုင်က
ဟင်းနဲ့ နေ့တိုင်းကြိတ်နိုင်မှာပေါ့၊ ငါတို့မှာသာ မသေထမင်း
မသေဟင်းနဲ့ နပန်းလုံးနေရတာ. . .”

“ဒါကတော့ မင်းအပြစ်နဲ့ မင်းပဲလေ. . ဘာလို့စော
စောစီးစီး မိန်းမယူလဲ၊ မင်းမယား ငါးပူတင်မရဲ့ မီးဖွားစရိတ်
စုဆောင်းနေရလို့ ကောင်းကောင်း မစားရတာမို့လား. . ၊ ငါ
မင်းတို့ကို တစ်လသုံးသိန်းပေးထားတာ. . .”

သူတို့ထဲမှာ တိုးကြီးတစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်
သည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ဦးစုံမိ ဆောင်းမိနေသူလည်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ထမင်းဟင်းသွားဝယ်သော ချာတိတ်ပြန်လာ
ကာ. . ဖေါ့ဘူးသုံးဘူးကို စားပွဲပေါ်တင်ပေး၏။ တိုးကြီးတို့
စကားပြတ်သွားပြီး ထမင်းချိုင့်တွေ ဖွင့်ကြသည်။ တိုးကြီး
ချိုင့်ထဲ ဘဲဥမွေကြော်နှင့် သခွားသီးသုပ်ပပါလာသည်။ ထိုက်
အောင်ချိုင့်ထဲ လမ်းမှဝယ်ထည့်လာဟန်တူသော ပဲပြားသုပ်
ကိုသာတွေ့ရသည်။

မင်းဝေအောင် ဖေါ့ဘူးတွေကိုဖွင့်လိုက်တော့ တိုးကြီး
တို့မျက်နှာတွေ အရောင်လက်သွားတာ သတိပြုမိ၏။

ကောင်းမွန်သော စားသောက်ဖွယ်များ၏ မွှေးရနံ့
က အခန်းထဲမှာ သင်းယုံမွှေးကြိုင်လာသည်။ တရုတ်တို့၏

မြန်မာပြည်သူလူထုအပေါ် အနိုင်ယူနိုင်ပုံ စက်နေမှုများကို
လုံးဝမနှစ်သက်သော်လည်း တရုတ်ဟင်းလျာကိုတော့ မင်း
ဝေအောင် လွန်စွာနှစ်သက်၏။

“ဟာ. . မွှေးကြိုင်နေတာပဲကွာ ဘာတွေလဲ. . . ဟ”
“ထမင်းပေါင်း၊ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်နဲ့ အစိမ်း
ကြော်လေ. . ကဲ. . ဟင်းကသိုဏ်း ရှုမနေနဲ့ ဆွဲမယ် တိုးကြီး”

တိုးကြီးနှင့်ထိုက်အောင်တို့ အားမနာကြတော့ဘဲ
တရုတ်စာတွေကို အားရပါးရ အားပေးကြသည်။ မင်းဝေ
အောင် ဝက်ထမင်းပေါင်းကို ကြုံနေရရစားရင်း. . ပြိုင်ပွဲဝင်
သလို ထမင်းစားနေကြသည့် သူငယ်ချင်းများအား စာနာစွာ
ကြည့်မိသည်။

မြန်မာတွေ ထမင်းမဝတ်သော်လည်း ဟင်းဝတ်နေ
တာကြာပဲ ကြာလှပြီလေ။

“အား. . လား. . လား. . ကောင်းလိုက်တာကွာ၊
ငါ့ရဲ့ ဘဲဥမွေကြော်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

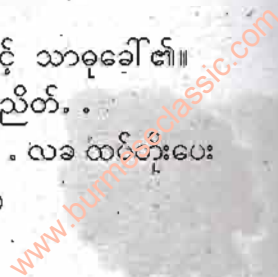
“အင်း ငါလည်း၊ ပဲပြားသုပ်တောင် မတို့မိဘူး. . .”

“စားကြစမ်းပါကွာ. . အားနာမနေနဲ့. . .”

“အင်း. . သာဓု. . သာဓုပါ မင်းဝေအောင်၊ မင်းရဲ့
ဒါနနဲ့ အလုပ်သမားစားတဲ့ ထမင်းတစ်နပ်တော့ ပြည့်စုံသွား
ပြီ. . .”

တိုးကြီးက ဓမ္မကထိကလေသံနှင့် သာဓုခေါ်၏။
ထိုက်အောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်. .

“စားနိုင်မှ လုပ်နိုင်မှာလေ. . ကဲ. . လခ ထပ်တိုးပေး



ပါမယ်..”

“ဟေ့.. တကယ်ပြောတာလား မင်းဝေအောင်”

“တကယ်ပေါ့ကွာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို တ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ချင်လို့ မဟုတ်လား.. လုံခြုံစိတ်ချ ဝင်ငွေရတဲ့လုပ်ငန်းခွင်လေးတစ်ခု ဖန်တီးပေးချင်တာ ငါ့ဆန္ဒအမှန်ပါ..”

“ဟာကွာ မင်းဝေအောင် မင်းသာ အမတ်ဝင် အရွေးခံရင် မင်းကိုပဲ မဲထည့်မယ် သိလား..”

“ကဲပါ တိုးကြီးရာ.. အကောင်းဆုံးက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ကြိုးစားလုပ်ဖို့ပဲ.. မင်းတို့ ဒီလအတွက် လျာထားချက် ပြည့်ဖို့ အခြေနေဘယ်လိုလဲ..”

“ငါ့ဘက်က ကွက်တိပဲ အခု လဝက်ကျိုးပြီ.. လျာထားချက်လည်း တစ်ဝက်ကျိုးပြီ၊ အခြေအနေကောင်းတယ်”

“ငါ့ဆိုဒ်မှာ ကုတင်နှစ်လုံး လိုနေတယ်.. လျာထားချက် တစ်ဝက်ပြည့်ဖို့ နှစ်လုံးလိုပေါ့..”

“ဒါဆို နည်းနည်း အားစိုက်လိုက်ဦး..”

“အေးပါ စိတ်ချ..”

တိုးကြီးက ကြိတ်သား ဘီရိုများတာဝန်ယူရပြီး ထိုက်အောင်က စတီးကုတင်များ ထုတ်လုပ်ရသူဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့.. တို့လောကမှာ ဘီရိုက demand ကောင်းပြီး ကုတင်က ဘာလို့ ဝယ်လိုအား နည်းရတာလဲ”

ထိုက်အောင်၏ အမေးကို မင်းဝေအောင် ချက်ချင်း အဖြေပေးလိုက်သည်။

“တစ်အိမ်ထဲမှာ မိသားစုအများကြီးစုပြီး နေကြရတော့ ကုတင်ထားဖို့နေရာ မရှိလို့ပေါ့ကွ ရှင်းရှင်းလေးဟာ”

“အေးလေကွာ.. ထိုက်အောင်ရာ တချို့ဆို ဆယ်ပေ၊ ပေသုံးဆယ် အိမ်ထဲမှာ ဆယ်ယောက်လောက်နေရတာ ကုတင်ဝယ်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တင်ထားရမှာလားကွ..”

“အဟဲ့ဟဲ့ ဆောရီး.. အဲဒါ ငါမတွေးလိုက်မိဘူး.. ၊ အင်း.. တတယ်တော့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုတာ ဇိမ်ခံပစ္စည်းပါကွာ အိမ်ပိုင်နဲ့နေတဲ့လူတိုင်းတောင် ပရိဘောဂသုံးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ရောကျဲရော သေတ္တာနဲ့ဘီရိုလောက်ပဲ..”

“သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား ထိုက်အောင်.. ဒါလည်း တကယ်တန်းပြောရရင် အများစုက လူတန်းစေ့ မနေနိုင်သေးတဲ့ သဘောပေါ့ကွ..”

“အိုးခေ.. အိုးခေ.. အပြောရပ်ပြီး အလုပ် ပြန်ဝင်ကြစို့”

ချိုင့်တွေ့ သိမ်းပြီး လူစုခွဲသွားမှ မင်းဝေအောင်လည်း ရုံထဲလျှောက်ရင်း အခြားအလုပ်သမားများ လုပ်ကိုင်နေကြတာကို လိုက်ကြည့်စစ်ဆေး ကြီးကြပ်ရတော့သည်။

အပူဒဏ်ကို အံတုရင်း ချွေးတလုံးလုံးနှင့် လုပ်နေကြသည့် မြန်မာနိုင်ငံသားများကိုကြည့်ပြီး ရန်ကုန်နွေကာလ အမြန်ကုန်ဆုံးပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့၏။



အခန်း(၂)



မနုသတ္တ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော လူအဖြစ်သည် ရခဲ့၏။
ထို့ထက်ပို၍မူ သာသနာနှင့်ကြုံကြိုက်ခွင့်ရနိုင်ရန် ပိုခက်
သည်။ ထို့ထက်ပို၍မူ ဘုရားပွင့်သောကမ္ဘာ၌ လူဖြစ်ဖို့ပို၍
ပို၍ခက်ခဲ၏။ ထိုဒုလ္လဘတရားများကို လက်ခံယုံကြည်သ
ဖြင့် အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် ကြိုးစားပြင်ဆင်နေသူထဲ
တွင် မင်းဝေအောင်၏မိခင် ဒေါ်နှင်းဆီလည်း အပါအဝင်ဖြစ်
သည်။

ဒေါ်နှင်းဆီမှာ အဓိကပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် လင်
သားဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်၍ တာဝန်တွေပေါ့ကာ ဓမ္မ

ကို လိုက်စားနေသူဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက်
လည်း လိမ္မာသည့် တစ်ဦးတည်းသောသား၊ မင်းဝေအောင်
က ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသည်မို့ နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဘဲ
တရားအားထုတ်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းဆီ အခါမတိုင်မီကတည်းက တရားစခန်း
ဝင်ခဲ့တာ ယနေ့ ကဆုန်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မှာတော့
ရိပ်သာမှ ခဏတဖြုတ်ပြန်လာမည်ဟု ဖုန်းဆက်အကြောင်း
ကြား၏။

ထို့အတွက် မင်းဝေအောင် အမေ့ကို သွားကြိုဖို့ ပြင်
ဆင်နေသည်။ တစ်အိမ်လုံး တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ရတာ တစ်
လနီးပါးရှိပြီမို့ မင်းဝေအောင်လည်း ပျင်းနေပြီဖြစ်သည်။
မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်တော့လည်း တစ်ယောက်ထဲ၊ အလုပ်က
မောကြီးပန်းကြီး ပြန်လာတော့လည်း . . ဆီးကြိုမည့်သူမရှိ၊
စကားပြောဖော်မရှိနှင့် နေလာရတာကို သူတော်တော် စိတ်
ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။

အမေက ဓမ္မနယ်မြေသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်
တော့မည်ဖြစ်၍ မင်းဝေအောင် သူ့အတွက်သူ စဉ်းစားလာ
ရပြီ။ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းရှိသော မိသားစုတစ်စုဖြစ်လာဖို့ သူ
မဖြစ်မနေ အိမ်ထောင်ပြုရလိမ့်မည်။ ထို့အတွက် ပထမ
ခြေလှမ်းအဖြစ် ရည်းစားထားဖို့ လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့
တွေးမိတော့ မင်းဝေအောင် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား၏။

“မင်းဝေအောင် . . မင်းဝေအောင် အိပ်ရာက မထ
သေးဘူးလား . . ”

www.burmeseclassic.com

မင်းဝေအောင် အတွေးမာရသွန်ပြိုင်ပွဲဝင်နေရာမှ အရှိန်တန်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်တော့ တိုးကြီးနှင့်ထိုက်အောင်၊ လုပ်ငန်းခွင်အရောက် ကားကပ်စီးဖို့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီအချိန်ထိ အိပ်နေရအောင် ငါက ခရိုနီမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီလိုတော့ ခရိုနီကို မှီချိုးမျှစ်ချိုးမပြောပါနဲ့ကွာ။ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ဝင်ငွေကောင်းနေတဲ့ ဒီငတ်တွေလည်း ဖွန်ကြောင်ဖို့ ကိုပင်ထားဖို့ စပွန်ဆာပေးဖို့ စောစောထကြမှာပါကွာ။”

“အင်း.. ဒီလိုမျိုးအကောင်းစား အိပ်၊ စား၊ ကာမတော့ ငါတို့လည်း လုပ်ချင်ပါသေးတယ်ကွာ။”

“ဟာ.. ဇိုးကြီး စားရတဲ့ကလေး ငတ်ကိုငတ်တယ်ဆိုတဲ့စကား မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြမလိုလား။”

“အေးလေ.. ကလေးပဲ နှစ်ယောက်ရတော့မယ်တိရစ္ဆာန်စိတ်က မကုန်သေးဘူး။”

မင်းဝေအောင်နှင့် ထိုက်အောင်တို့ ကြုံတုန်း ဝိုင်းဖဲ့ကြ၏။ တိုးကြီးမျက်နှာမှာ စလေဇီးသီးခြောက်ကဲ့သို့ ရှုံ့တွဲသွားသည်။

“ခရိုနီတွေလို လုပ်ချင်တာနဲ့ပဲ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရရောလားကွ”

“ခရိုနီက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး အိပ်စားကာမ ကိုပဲ အာရုံကျတာက ပြဿနာဖြစ်တာ။ အဲဒါ တိရစ္ဆာန်စိတ်ကွ”

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး ဆူညံစွာငြင်းခုံရင်း အိမ်တံခါးပိတ်၍ မင်းဝေအောင်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားပိတ်သည့်ပွိုင့်တွေ မရောက်သေးခင်အထိ လီဘာကို ဖိနှင်းလာခဲ့၏။

“မင်းဝေအောင် ဘရိတ်ဖတ်(စ)လေး ဘာလေး မဆွဲတော့ဘူးလား..”

ထိုက်အောင်က လေသံပျော်ပျော့နှင့် မေးခွန်းထုတ်လာသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးမွေးချင်သော်လည်း အခြေအနေက မပေး။

“ဒီနေ့တော့ သည်းခံကြကွာ.. မင်းတို့ကို အလုပ်ရုံပို့ပြီးတာနဲ့ ရိပ်သာသွားပြီး အမေ့ကို ကြိုရဦးမှာ..”

“ဪ.. ဟုတ်လား ရပါတယ်ကွာ.. ထမင်းစောစော စားလိုက်တာပေါ့.. ဒါနဲ့ မင်း မားသားလည်း ရိပ်သာခဏခဏ ဝင်တယ်နော်..”

“အေး.. နောက်ဆီ ယောဂီတောင် ဝတ်တော့မလား မသိဘူး.. အခြေအနေပေးတဲ့ဘဝမှာ သံသရာက အလွတ်ရုန်းမယ့်သဘောပေါ့..”

“ကောင်းပါတယ်.. ဒါဆို မင်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီနော်.. မင်းတစ်ယောက်ထဲတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး..”

တိုးကြီး စကားကြောင့် မင်းဝေအောင် ပါးစပ်နားရွက်တက်ချိတ်ပြီး သွားအဖြိုးသားဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီကိစ္စ ငါ တစ်မနက်လုံး စဉ်းစားနေတာကွ..”

“ဟဲဟဲဟဲ.. ပေါ့ပြီ.. ပေါ့ပြီ၊ မင်းလည်း ဆာ

www.burmeseclassic.com

လောင်သူဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဆာလောင်သူ မဟုတ်ဘူး. . ငတ်ကြီးကျသူ ဖြစ်နေပြီ”

ဆေးထိုးကြမ်းကြမ်း စကားတွေနှင့် မင်းဝေအောင်အား ဝိုင်းခွပ်ကြသည်။

“မင်းက စူဇကပုဏ္ဏားလို စားပွဲနှင့်အောင် စားပြီးပြီဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာဖွဲ့ မေ့နေပြီပေါ့. . ဟုတ်လား. . ”

မင်းဝေအောင်လည်း အောက်ပြုတ်နှင့်လိုက်ရသည့် ဖဲသမားလို ရှိစုမဲ့စုလက်နက်လေးနှင့် ပြန်ခုခံရ၏။

“အေးပါကွာ. . နောက်တာပါ. . မင်း အနေအထားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တာကြာပါပြီ. . ၊ ဘန္တုန္တ မဖြစ်မယ့် အတူတူ ယရာဝါသအမှုကိုပဲ အားစိုက်တာ ကောင်းပါတယ်. . ငါတော့ အားပေးတယ်ဟေ့. . ”

“တိုးကြီး သိပ်မြောက်ပေးမနေနဲ့ ဒီကောင် မိန်းမယူဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး. . ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ထိုက်အောင်၊ သူ့မှာ တိုက်နဲ့ ကားနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ကွာ ဘာလို့သေးလို့လဲ. . ”

“အရေးအကြီးဆုံးဟာ တစ်ခုလိုနေတာပေါ့ကွာ. . မိန်းမယူဖို့ဆိုတာ အနည်းဆုံး ရည်းစားတစ်ယောက်တော့ ရှိနေမှဖြစ်မှာလေ. . ကဲ. . မဟုတ်ဘူးလား. . ”

“အဲ. . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဟ. . မင်းမှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား မင်းဝေအောင်”

“ဟင်အင်း. . ”

“ဒါဆို မျက်စိထဲ အစပ်တည့်တဲ့သူကော. . ”

“အဲဒါတော့ ရှိတယ်. . မင်းသမီးတွေ အကုန်လုံးပဲ မိုးဟေကိုကစပြီး ယွန်းယွန်းထိ အကုန်အစပ်တည့်တယ်”

“အင်း. . အမှုတော့ကြီးပြီ. . . အဲဒါပုဒ်မ (၃၇၆)ကွ မနောမုဒိမ်းမှု အာမခံမရဘူး. . ”

ဝါးလုံးချေးသုတ် ရမ်းလိုက်သည့် မင်းဝေအောင် စကားကြောင့် ချစ်သူငယ်ချင်းများက လူကြားမကောင်းသည့် ပြစ်မှုနှင့် ဝိုင်းဝန်းဂုဏ်ပြုကြ၏။

“အေး အဲဒီတာဝန်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ နေမအား ညမနား ထမ်းဆောင်တော့မှာမို့ ငါ့အလုပ်တွေပါ မင်းတို့ ခွဲဝေယူဖို့ ပြင်ထားကြ. . ”

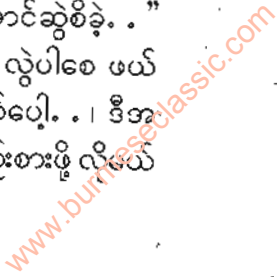
“ကန်တော့ပါသေးရဲ့. . ”

ပျော်ပျော်ပါးပါး မော်တော်ကားစီးပြီး ဟားတိုက်လာကြသည့် မင်းဝေအောင်တို့ အုပ်စု၊ ဆယ်ခုမြောက် မီးပွိုင့်ကို ဖြတ်ရင်း တစ်နာရီနီးပါး မောင်းခွဲပြီးမှ အလုပ်ရုံသို့ ရောက်တော့၏။

“ကဲ. . ငါ့ညနေစောင်းလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာနော. . . အားလုံး စိတ်ချပါရစေ. . ”

“အေး. . စိတ်ချ. . မင်းသာ ရိပ်သာပြန် ငါးဆယ်ကျော်အပျိုကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ရအောင်ဆွဲစိခဲ့. . ”

“ထပ်သရီး. . မဦးမချွတ်ကွာ. . ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ငါ့အပေါ် အတော်မေတ္တာထားကြတယ်ပေါ့. . ၊ ဒီအတိုင်းဆို ဘောနပ်(စ်)ပေးမယ့် အစီအစဉ် ပြန်စဉ်းစားဖို့ လိုဖယ်



ထင်တယ်”

“ဟာ . . အာစိကလဲ”

“အဟဲဟဲ ဘောစိ. ဘွေမယုနဲ့နော် ဘောနပ်(စ်)မပေးရင် ဘူပိတ်ပြီး မိန်းမ မရတဲ့နေမယ်. . ”

မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် အမျိုးမျိုးပြောဆို ဝိုင်းပါးနေသည့် ထိုနှစ်ကောင်ကို ထားခဲ့ပြီး မင်းဝေအောင် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။

အမေ့ကို ဟာမစ်တစ်မှ မဟာစည်ရိပ်သာမှာ သွားခေါ်ရမှာမို့ ဉာဏ်အမျှော်အမြင်ကြီးစွာနှင့် တည်ဆောက်ထားကြသည့် ရွှေဂုံတိုင် ဂုံးကျော်တံတားကို ဖြတ်သန်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဒီဂုံးကျော်တံတားတွေကြောင့် ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုမှု ဖြေလျော့ပေးနိုင်သလားဆိုတာ မသေချာသော်လည်း. . ဆောက်လုပ်ခွင့်ရသည့် ကုမ္ပဏီတွေတော့ အတော်အဆင်ပြေသွားသည်ဟု ဖတ်ရမှတ်ရ၏။

မိနစ်လေးဆယ်လောက် စိတ်ရှည်သည်းခံ လမ်းကြောင်းမှန်စွာ မောင်းလာပြီးမှ မဟာစည်ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အပြင်လောကနှင့် ခြံစည်းရိုးတစ်ခုသာခြားသော်လည်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းငြိမ်သက်သော နယ်နိမိတ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်နေရသလို မင်းဝေအောင် ခံစားလိုက်ရ၏။ တရားရိပ်က အေးချမ်းသည်ဟု ပြောဆိုကြတာ မှန်ကြောင်း စိတ်ထဲကထောက်ခံမိသည်။

ရှုမှတ်ဖို့ နာယူဖို့အသာထား အကြောင်းရှိ၍ အ

လည်သဘောမျိုးရောက်လာခဲ့သည့် မင်းဝေအောင်ပင်လျှင် ထိုအေးချမ်း ငြိမ်သက်မှုကို နှစ်ခြိုက်သွားရသည်။ လာနေပြီဟု ဖုန်းကြိုဆက်ထားသဖြင့် အမေက အထုပ်အပိုးနှင့် ဆွမ်းစားဆောင်ရွေ့မှာ အသင့်စောင့်နေသည်။

အမေ့ထံ မင်းဝေအောင် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်၏။ တရားရေအေး အမြိုက်ဆေး အစွမ်းကြောင့် လားမသိ၊ အမေ့မျက်နှာက ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

“မေမေ. . နေကောင်းတယ်နော်. . ”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်. . ဆီးချိုရော သွေးတိုးပါ ကျသွားလို့ နေရထိုင်ရတာ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေတာပဲ”

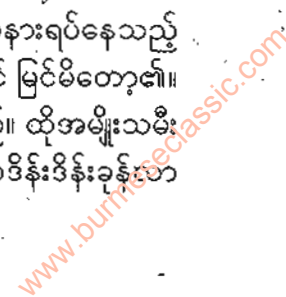
“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့ ဒါကြောင့် မေမေ့မျက်နှာ ကြည်ပြီး သန့်နေတာ. . ”

“အမလေး မြောက်နေပြန်ပြီ ငါ့သားရယ်. . ဪ ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်. . သူလေးက ယမုံတဲ့ ဒီတစ်ခေါက် မေမေနဲ့ အခန်းဖော်ပေါ့. . ”

“ခင်ဗျာ. . ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မယမုံ၊ ကျွန်တော်က မင်းဝေအောင်ပါ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်. . ကြီးကြီး ပြောပြထားလို့ ကြားဖူးနေပါတယ်ရှင့်. . ”

သတိမမူ ဂူမမြင်ဆိုသလို အမေ့အနားရပ်နေသည့် ထိုအမျိုးသမီးအား အမေ မိတ်ဆက်ပေးမှပင် မြင်မိတော့၏။ မင်းဝေအောင် အတော်နောင်တရသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကိုမြင်လိုက်သည့် ခဏမှာပင် သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာ



၏။ အကြည့်ကိုလွှဲပစ်၍မရ၊ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း အားကောင်းလှသော တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို တရွှိုက်မက်မက်ပင် ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အတွက် လိုအပ်နေသော လက်တွဲဖော် ဖူးစာရှင်အစစ်ကို ရိပ်သာအဝမှာပင် လိပ်စာရခဲ့ပြီဟု သူသိလိုက်ပြီ။

“သားရေ . . ယမုံက ဗဟန်းမှာနေတာ လမ်းကြုံပါတယ် အမေတို့ဝင်ပို့ပေးရအောင်နော် . . သူ့အိမ်က လာကြိုဖို့ မအားလို့တဲ့”

“ဟာ . . ရတာပေါ့မေမေရဲ့ . . ဘာ အပန်းကြီးတာလိုက်လို့၊ ရတယ် ယမုံ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့ . . ပစ္စည်းတွေကရော ဒါပဲလား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မင်းဝေအောင် သူ၏ PROBOX နောက်ဖုံးထဲခါးဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းထုပ်တွေ ထည့်သည်။ ယမုံက သူ့အထုပ်ကို ဦးအောင်ကိုင်ထား၏။ မင်းဝေအောင်လက်လှမ်းတော့ . . .

“ရပါတယ်ရှင် . . ထဘီတွေ ပါလို့ . . ”

ဒါပဲ ပြောပြီး သူ့အထုပ်သူ့ကားထဲထည့်သည်။ မျက်နှာအလှကို မက်မပြေဖြစ်ရသလို သဒ္ဒါ အသံလေးကိုလည်း စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ရိပ်သာမှ အပြန် ဒီဇိုင်းကလည်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့်ဆိုတော့ မင်းဝေအောင်မှာ ခေတ်ဆွေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ထဲကလို မျက်စိထဲက ထွက်ကိုမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတော့သည်။ ဓမ္မနယ်နမိတ်အတွင်းမှာမို့ စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရ၏။

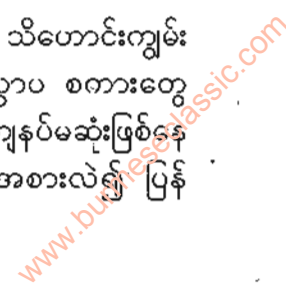
ယမုံကားပေါ်အတက်မှာ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်၏ ကိုယ်လုံးအလှကိုပါမြင်ခွင့်ရသဖြင့် ရင်တသိမ့်သိမ့် တုန်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ အမေရိပ်သာဝင်တာကို သူ ကျေးဇူးတွေ အထူးတင်မိ၏။ အထူးသဖြင့် လိုက်ပို့ရအောင် အကြောင်းဖန်လာတာကို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ရိပ်သာမှ ထွက်လာတော့လည်း နောက်ကြည့်မှန်မှတဆင့် ယမုံအား မကြာခဏ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသော်လည်း ယမုံက ဣန္ဒြေကြီးလွန်းနေ၏။ အေးလေခုမှ ရိပ်သာက ထွက်လာတာ မဟုတ်လား . . ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ ဟုဖြေတွေး တွေးရသည်။

ဟာမစ်တစ်နှင့် ဗဟန်းက သိပ်မဝေးလှ ယမုံ လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မင်းဝေအောင် မောင်းလာခဲ့ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နှင့် အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

ဒီလိုကျတော့လည်း ကားလမ်းတွေက မပိတ်၊ မီးပွိုင့်တွေက စိမ်းနိုင်လိုက်ကြတာဟု စိတ်ထဲထင်နေသည်။ ယမုံက အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်၏။ အမေက သားအကြောင်းသိသဖြင့် နောက်မှပေါ့ဟု ပြောတာတောင်မရ၊ အားပါတယ်၊ အချိန်ရတယ်၊ ဟိုကောင်တွေကို တာဝန်ပေးထားတယ် ပြောပြီး အမေ့လက်ကိုတွဲ၍ ယမုံနောက်သို့လိုက်၏။

မေမေနှင့် ယမုံမိဘတွေကလည်း သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းတွေဖြစ်ပုံရသည်။ အလ္လာပ သလ္လာပ စကားတွေ ပြောမဆုံးဖြစ်နေကြ၍ မင်းဝေအောင် ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ယမုံခဏပျောက်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲ၍ ပြန်



ထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ အအေးပူလင်းနှင့် မုန့်များထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကို ကိုင်လာသည်။

သုံးဆောင်ပါဦးရှင့်ဟုပြောပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မင်းဝေအောင် လူကြီးတွေကို အားနာသော်လည်း ဆန္ဒကိုမလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ယမုံအဖေကြီးလှမ်းစကားပြောတာတောင် မကြားမိ။

“သား.. ဒီမှာ သားကိုမေးနေတယ်လေ..”

လက်တို့ပြီး အမေသတိပေးမှ အားတုံ့အားနာဖြစ်ရ၏။

“အလုပ်အကိုင်ကောင်းရဲ့လားတဲ့..”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်.. လူဦးရေ ထူထပ်လာသလို အိမ်ထောင်ခွဲတွေများလာလို့ ပရိဘောဂတွေ အရောင်းသွက်ပါတယ် ခင်ဗျ..”

အန်ကယ်က ဣန္ဒြေရသော်လည်း အန်တီကြီးပြုံးစိစိဖြစ်နေ၏။ မင်းဝေအောင်၏အကြည့်တွေကို သဘောပေါက်နားလည်သွား၍ များလားတွေ့မိတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူရှိန်းဖိန်းသွားရ၏။

“မနှင်းဆီတို့တော့ ကံကောင်းတာပဲ သားကဖိဖိစီးစီးရှာနိုင်ဖွေနိုင်တော့ တရားအားထုတ်ရတာ စိတ်ဖြောင့်တာပေါ့..”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်သေးဘူး ကြိုင်ကြိုင်ရဲ့.. သားလေးသူ့အိုးသူ့အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားမှ နောက်ကြောင်းအေးမှာလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့.. ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာလည်း ဒီသမီးအတွက် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဥပုသ်မစောင့်နိုင်သေးပါဘူးရှင်”

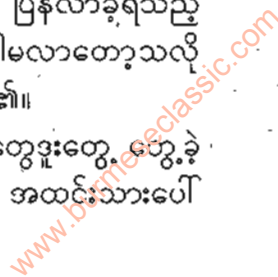
အပြန်အလှန်ပြောစကားတွေထဲ ထိုကိစ္စကိုတော့ မင်းဝေအောင် တအားသဘောကျ၏။ အန်တီတို့လည်း ယမုံကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်သည့် သဘောသက်ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။ မင်းဝေအောင် ဂေါ်ပါဝါကို ဘားအဆုံး မြှင့်တင်ကာ.. ဂေါ်ရကားကောင်ရေ တစ်သောင်းအားနှင့် ယမုံအား ရှိုးပစ်လိုက်သည်။ ယမုံ ချက်ချင်းပင် မျက်လွှာချကာ အရှုံးပေးသွား၏။

နာရီဝက်လောက် စကားစမည်ပြောပြီး အမေက ပြန်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ မင်းဝေအောင် မပြန်ချင်သေး။ အလှကြည့်လို့ မဝသေးသည့်အတွက် သွက်သွက်လက်လက် မထနိုင်ဖြစ်နေသည်။

အန်တီကြိုင်၏ နောက်လည်း လာလည်နော်ဟု ဖိတ်ခေါ်သည့် စကားကိုတော့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဟုတ်ကဲ့လိုက်သည်။

ရိပ်သာပြန် ဣန္ဒြေမလေးကတော့ ပြုံးပြရုံ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ နှုတ်ဆက်သည်။ မဖြစ်မနေ ပြန်လာခဲ့ရသည့် နောက်.. မင်းဝေအောင်ရင်ထဲ ဘာမှပါမလာတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတာ သတိပြုမိ၏။

အချစ်ကို အရှင်လတ်လတ် နဖူးတွေဒူးတွေ တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ကြည်နူးပီတိဖြစ်မှုက မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်



နေသည်ထင်၏။

“အမေ့သားလည်း ပြုံးလို့ပျော်လို့ပါလား. . ဘာတွေများ ဝမ်းသာစရာရှိလို့လဲ”

“ဗျာ. . အဟဲ ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး မေမေ အိမ်မှာ တစ်ယောက်ထဲပျင်းခြောက်ခြောက်နေရတဲ့ ဘဝက လွတ်ပြီလို့ တွေးမိလို့ပါ. . ”

လင်္ကာချောအောင် မုသား အလောတော်ရောစပ် ဖြေလိုက်သည့်စကားကို အမေ လက်ခံသလားတော့မသိ။ ဘာမှထပ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်သို့ရောက်လာကြ၏။ မင်းဝေအောင် ရင်ထဲအတွေးထဲမှာတော့ ယမုံယမုံ. . .



အခန်း(၃)

.. အလုပ်ရုံထဲ ရောက်တော့လည်း လုပ်နေကျအလုပ် တွေဘေးချပြီး ငူငိုငံကာ တွေးနေမိသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေဝေဆာလာသေး၏။ ဒါကို တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင်တို့ အခန်းဝမှ ခေါင်းပြုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမှာ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ မင်းဝေအောင်နား ရောက်လာတော့၏။ အတွေးထဲမှာ ယမုံကို မြင်ယောင်ပြီး ပီတိအရှိန်နှင့် ပြုံးစေဖြစ်နေသည့် မင်းဝေအောင်က သတိမပြုမိ။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အပမီလာ တာလား.. ဘာဖြစ်နေတာလဲ.. ရုပ်ကလည်း ပြီတီတီနဲ့”

“ဟင်..”

ထိုက်အောင်က ပခုံးပုတ်ပြီးမေးတော့မှ အလန့်တ ကြား ဖြစ်သွား၏။

“အူကြောင်ကြောင် ဂေါက်တောက်တောက် အိုက် တင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းဝေအောင်”

“ဟင်.. အဟဲ ငါတွေ့လာပြီကွ..”

“ဘာလဲ.. သရဲနဲ့လား..”

“ဟင်းဟင်းဟင်း.. ဟုတ်မလားကွာ.. အချစ်နဲ့ တွေ့လာတာ..”

“ဟေ.. ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့က.. အမေ့ကို သွားကြိုရင်း ရိပ်သာမှာ တွေ့ခဲ့တာ”

“ဟင်.. ဒါဆို ဖွားသီလရှင်လား ယောဂီလား.. မင်းတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲကွာ”

အချစ်နှင့်တွေ့လာသည်ဆိုတော့ မလိုတမာစကား တွေ ပြောကာ ဝိုင်းဖြိုကြပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ.. စကားပြောတာဆင်ခြင်၊ ဘာ ကိစ္စ ယောဂီနဲ့တွေ့ရမှာလဲ ရိပ်သာက ထွက်လာတဲ့ ကောင် မလေးနဲ့တွေ့တာ.. လှချက်ကတော့ ပိုးစိုးပက်စက်ပဲ”

“အေး.. မနေ့က ငါ နိမိတ်ဖတ်တဲ့အတိုင်း ရိပ်သာ

ကထွက်လာတဲ့ ငါးဆယ်ကျော် အပျိုကြီးမနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပေါ့

ဟုတ်လား”

“တိုးကြီး၏ အင်္ဂါတူးစကားကို မင်းဝေအောင်က ငါးခူးငါးပိကောင်ပြုံးလေး ပြုံးပြီး ပြန်တုန်ပြန်၏။

“ရိပ်သာက ထွက်လာတဲ့ အပျိုဆိုတာဟုတ်တယ် အသက်ငါးဆယ်မဟုတ်ဘူး ငါနဲ့လယ်ဗယ်ပဲ..”

“ဪ.. မင်းဝေအောင်.. မင်းဝေအောင်.. တ ကယ့်ကို ရိပ်သာပြန်နဲ့တွေ့ခဲ့တာကိုး.. အင်း တွေ့ခဲ့တာ တော့ ဟုတ်ပါပြီ မင်း.. ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဝင်လုံးမှာလဲ..”

“သူ့အိမ်ကို ငါသိတယ် ထိုက်အောင်.. ပြီးတော့ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ် ဆိုတာလဲ သိထား တယ်..”

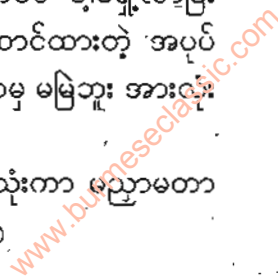
“ကဲ.. ဘာလိုသေးလဲ..”

မင်းဝေအောင်၏ ရှေ့တန်းထွက်တော့မည့် တပ်ချုပ် တစ်ယောက်လိုမျက်နှာပေးကြောင့် တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင် အချင်းချင်းကြည့်ကာ ဝိုင်းဖဲ့ဖို့တာစုလိုက်ကြ၏။

“ရိပ်သာပြန် အပျိုကြီးကို ဘယ်လို စပြီးလုံးမှာလဲ.. အသေဝနာစ ဗာလနံ ချစ်နှမ .. ဒါမှမဟုတ် ယောနီသော မနသီကာရ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းပြီး ချစ်ခြင်း စကားဆိုပါအံ့လို့ ပြောမှာလား..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ.. ဟဲ့ကောင်မ ငါ့ရှေ့လာပြီး အလှတွေ ဝန်းပြမနေနဲ့ နင်ဟာ ရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ အပုပ် ကောင်မှန်း လူတိုင်းသိတယ်.. ဘယ်ဟာမှ မမြဲဘူး အားလုံး ဖြစ်ပျက်ပဲလို့ ပြောမှာပေါ့..”

ကြားဖူးနားဝ တရားစကားတွေသုံးကာ မညှာမတာ



ပြောဆိုနောက်ပြောင်ကြ၏။ ဒီလောက်တော့ မင်းဝေအောင် မမူ၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို အဖျက်တို့ အနှောင့်အယှက်တို့ ဆိုတာ ရှိစမြဲ၊ ရည်းစားထားဖို့ ရှက်နေလျှင် မိန်းမ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကောင်းကောင်း သိထားသူဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် နျူကလီးယားဗုံးနှင့် ဝိုင်းထူတာကို ဂျင်ဂလီနှင့် ပြန်ပစ်ရင်း ခုခံသည်။

“ဒီမယ်... ထိုက်အောင် ယမုံရိပ်သာဝင်တယ်ဆိုတာ ခေတ်ကာလ ဖက်ရှင်တစ်ခုပါကွာ... ၊ အခါတွင်းမှာ သူများလုပ်လို့ လိုက်လုပ်ကြတဲ့ အနေအထားပါ။ တစ်ခါတည်းနိဗ္ဗာန်သွားမယ့်လူမှ မဟုတ်တာ... ၊ ဒီလိုပဲ ရိုးရိုး တန်းတန်းချစ်စကားပြောဖို့ပဲ လိုတာပါ ထွေထွေထူးထူး ဆန်းသစ်ဖို့ မလိုပါဘူး...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မင်းဝေအောင် လောလောဆယ် သူ့ အတွေးထဲမှာ... ဝင်လေသိ ထွက်လေသိတို့ ပိန်ဖောင်းတို့ နှာသီးဖျားမှာ အသိကပ်တို့ အဲဒါတွေ ရှိနေတုန်းပဲဖြစ်မှာလေ။ သူ ပျော်ဝင်နေတဲ့ နယ်ပယ်ထဲက စကားလုံးတွေသုံးပြီး စည်းရုံးမှ အလွယ်တကူ နားထဲရောက်မှာပေါ့...”

ဝိရောဓိဖြစ်သည့် နယ်ပယ်နှစ်ခုကို ဇွတ်အတင်းညှိပြီး ကပ်သီးကပ်သတ်စကားတွေကို မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ပြောနေကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အား အမြင်ကတ်မှု အဆင့်က ဂင်းနှစ်စံချိန်ဝင်သွားပြီမို့ မင်းဝေအောင် သည်းခံနိုင်စွမ်း ကုန်သွား၏။

“ကဲ... အလုပ်ရှင်ကို respect ပေးဖို့ဝေးလို့ မှီခိုမျှစ်နုတ် ပဒိုင်းပင်ခုတ်သလို ဝိုင်းဖွဲနေကြတော့ မင်းတို့ ဒီလ

ဘောပြတ်ပြီလို့သာမှတ်... ဒါပဲ” (ဘောနပ်(စ်)ဖြစ်ခံရခြင်းကို ဆိုပါသည်)

ထိုစကားကြောင့် တိုးကြီး၊ ထိုက်အောင်တို့ မျက်နှာများမှာ ချည်ပြီးတုပ်ပြီးထောင်ထဲရောက် တိုက်ပိတ်ခံရပြီး ကာမှ ညှိသကျည်းပေါ် မျဉ်းလုံးနှင့်လှိမ့်ခံရသည့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကြ၏။

“အဟဲ... မင်းဝေအောင် ဘောစိ၊ ဘောစိ မင်းဝေအောင် ကလည်းကွာ တို့က ချစ်လို့စတာပါကွာ... ဟဲဟဲဟဲ”

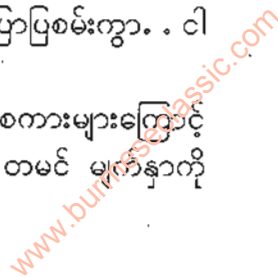
“အေးလေးကွာ ဒါတိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ဖူးစာရေးနတ်လုပ်ပြီး မင်းဆီကို ပါရမီဖြည့်ဘက် မိန်းမမြတ်တစ်ယောက် ပို့ပေးလိုက်တာ...”

အဟင်း... တော်တော် ဟုတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ ဖလှိုးတွေ ချိန်းပြီးလေသံက ချက်ချင်းပြောင်းသွားသလို မျက်နှာတွေကလည်း ဆီးချိုသမား သွေးတက်လောက်အောင်ပင် ချိုမြမြ လုပ်ပြနေကြသည်။

“ရိပ်သာနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိနေတဲ့အတွက် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းထဲက မဟုတ်ဘူးကွာ... ပြီးတော့ မင်းအမေနဲ့ လည်း သိပြီးသားဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုငြိမ်းတာပေါ့”

“သူပုံစံလေး မြင်သာအောင် ပြောပြစမ်းကွာ... ငါတို့ဝိုင်းပြီး အကဲခတ်ပေးမယ်”

ဝိုင်းဖမ်းနေကြသည့် ရွန်းရွန်းဝေစကားများကြောင့် မင်းဝေအောင် ရယ်ချင်လာသော်လည်း တမင် မျက်နှာကို



တည်ထားကာ အလုပ်ရှင်စကား ပြောလိုက်၏။

“ကဲ... အပိုစကားတွေ ပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေကြနဲ့ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ် လကုန်လို့မှ အော်ဒါပစ္စည်းတွေ မပြီး ရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့...”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးနှင့် အမိန့်သံပါသည့် စကားကြောင့် တိုးကြီးတို့မျက်နှာပိုးသတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြတော့၏။ ထိုအခါမှပဲ မင်းဝေအောင် တစ်ယောက်ထဲ အတွေးတွေ အွန်လိုင်းတက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ချပ်(က်)တင်လုပ်ကာ ယမုံနှင့် နှစ်ပါးသွားခွင့် ရသွားလေ တော့၏။



အခန်း(၄)

ရေချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးခါစ ယမုံ၊ မှန်ခွေရုပ်ပြီး ကိုယ်ရုပ်ကိုယ် ဆန်းစစ်နေမိ၏။ ကြည်လင်ဝင်းပ သန့်စင်ပြီး ဝါဖန့်ဖန့်လင်းလက်နေသည့် မျက်နှာပေါ် ရေစက်လေးများ တွဲခိုနေသည်။ နက်မှောင်ပြည့်ဝန်းသော မျက်လုံးအစုံ၊ ဇင်ယော်တောင် ကော့ကော့ကွေးကွေး မျက်ခုံး၊ လုံးဝန်းသော နှာသီးနှင့် ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ပဒုမ္မာကြာပန်းလို ဖူးအာနေသည့် နှုတ်ခမ်းများ အားလုံးကိုပေါင်းစုလိုက်တော့ ယမုံ ဆိုတာ မိန်းမလှတစ်ယောက်ဟု မှန်ထဲမှ ပုံရိမ်က သက်သေ ပြနေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ယမုံ. . နင် . . တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမပဲ. . ”

ယမုံကျေနပ်စွာ တီးတိုးပြောရင်း ရေစက်များကို မျက်နှာသုပ်ပဝါနှင့်သတ်နေလိုက်သည်။ အကြည့်က လည်တိုင်အောက်ရောက်သွားတော့လည်း ဖြစ်သလို စုစည်းချည်နှောင်ထားသည့် ရေလဲထဘီအောက်မှ ကုန်းရုန်းမို့ကြွနေသည့် ရွှေရင်အစုံကို မြင်မိသည်။

မိန်းမလှတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရနိုင်ဖို့ ဒီအသားစိုင့်တွေ၏ အရေးပါမှုကိုလည်း ယမုံသိထားသည်။

သို့သော် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် အသိဝင်လာ၏။

“အို. . ဒါတွေက အရေပြားတစ်ထောက်စာ အပေါ်

ယံ လှည့်စားမှု အလှအပတွေပါ. . သူ့အောက်မှာ အရိုးတွေ အသားတွေ သွေးတွေ အရိအရွဲတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အတ္တဘောကြီး၊ ဘာမှခင်တွယ်ချင်စရာမရှိဘူး. . အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့တွေ့ရင် ဘာမှ သုံးစားမရတဲ့ အတ္တဘောကြီးအဖြစ်နဲ့ စွန့်ပစ်ခံရမှာ. . ”

ယမုံ မှန်ကြည့်ရင်း ရုပ်အဆင်းပေါ် တွယ်ငြိမှုကို ပယ်သတ်၍ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တကို ဆင်ခြင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စိတ်တည်ငြိမ်သွားပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး အမေ ထမင်းချိုင့် ထည့်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်တဲ့ မေမေ. . ”

မိတ်ကပ် ပါးပါးခံပြီး သနပ်ခါး လိမ်းနေသည့် ယမုံက အမေ့ကို မှန်မှတဆင့် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ. . ယမုံ အခါတွင်းတလျှောက်လုံး လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်ပေးပြီးပြီနော် ရိပ်သာလည်း ဝင်ပြီးပြီ တရားလည်း မှတ်ခဲ့ပြီးပြီ. . ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲမေမေရဲ့ ကောင်းတာလုပ်တဲ့ဟာကို”

“အေးပါ. . ညည်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ရိပ်သာကထွက်ပြီး လောကထဲ ပြန်ရောက်လာပြီ. . အလုပ်လည်း ပြန်ဆင်းနေပြီ၊ လောကထဲမှာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ဆိုရင် လူလိုနေမှ ဖြစ်မှာနော်”

“မေမေရယ် သမီးက ဘယ်လိုနေနေလို့လဲ”

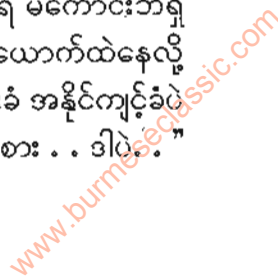
“ကျွေးပါးစောင်းတီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့အေး. . အမေတို့ မရှိတဲ့အခါ ညည်းတစ်ယောက်ထဲ ဘဝကို ရင်ဆိုင်သွားလို့ ရမှာတဲ့လား”

“မေမေကလည်း ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်ထဲနေသွားတဲ့ အပျိုကြီး လူပျိုကြီးတွေ အများကြီးပဲဟာကို. . ”

“ဟဲ့. . တူမလား သူတို့မှာ အနည်းဆုံး တူ တူမတွေ တော့ ရှိကြတာပဲလေ၊ ညည်းကတစ်ဦးတည်းသောသမီး. . ဆွေးမျိုးနီးစပ်လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး. . ”

“အဲဒီတော့လည်း ရိပ်သာသွားနေလိုက်မှာပေါ့”

“တယ်. . ဒီကလေးမ ပြောလိုက်ရ မကောင်းဘဲရှိတော့မယ်၊ ဒီမယ် မိယမုံ လောကမှာ တစ်ယောက်ထဲနေလို့ ရတဲ့မိန်းမ မရှိဘူး၊ ရှိခဲ့ရင်လည်း အစော်ကားခံ အနိုင်ကျင့်ခံပဲ ဖြစ်နေမှာ၊ အဲဒီအတွက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့စဉ်းစား. . ဒါပဲ. . ”



“မေမေ ကလဲ..”

“အမေကလဲ မနေနဲ့.. အဲဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ.. အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးဆုံးဖြတ် ထပ်မပြောရစေနဲ့.. (၂၇) နှစ်ဆိုတဲ့ ညည်းအသက်က မငယ်တော့ဘူး”

အမေက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောပြီး ထွက်သွား၏။ ယမုံစိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် အပုပ်ကောင်ကြီးကို သနပ်ခါးပြီး အောင် လိမ်းလိုက်သည်။ တကယ်တော့ နံ့သာလိမ်းကျ ပန်းစိမ်းပန်တာတွေကို ယမုံ စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်.. ၊ လူတောထဲသွားရမှာမို့သာ မဖြစ်မနေ အလှပြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခ သုက္ခနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲတာတွေ မခံချင်လို့.. အပျိုကြီးလုပ်ပါတယ်ဆိုမှ လင်ယူဖို့ကိစ္စပဲ ခဏခဏ လာပြောနေတယ် တကယ်ပါပဲ”

တစ်ယောက်ထဲ မကျေမနပ်ပြောရင်း ကုမ္ပဏီဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ထမင်းချိုင့်၊ ရေဘူးနှင့် လိုအပ်ပစ္စည်းတွေက အမေပြင်ဆင်ပေးထား၍ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေက ရှစ်နာရီလောက်က တည်းက အလုပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘုန်းလတ်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်၍ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးအဆင့်နှင့် ပင်စင်ရခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ပိုင်အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် လစာကောင်းကောင်းနှင့် အလုပ်ဆက်ဝင်နေသူဖြစ်သည်။

ယမုံလည်း အမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်မှထွက်လာ

ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်မှတ်တိုင်အနီးတွင် လာကြိုမည့် ဖယ်ရီကို ဆောင့်နေလိုက်သည်။ လမ်းတလျှောက် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့သည့် အခွယ်ကောင်း ယောက်ျားမှန်သမျှ သူ့ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်သွားကြတာ သတိပြုမိပြီး မာန်တက်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိသေးသည်။

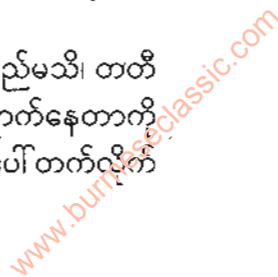
နောက်မှ ဘုရားဟော ခေမာမိဖုရားအကြောင်း ပြန်ဦးစားကာ အိုနာသေဘေး အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်ကြောင်း နှလုံးသွင်း၍ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းချုပ်ရသည်။ စိတ်ပျံ့သွင့်မှုမရှိအောင် ကြိုးစားနေသည်ဆိုကာမှ အလေ့အတော် နှစ်ကောင်က မထိတထိ ကလိသွားတာ ခံလိုက်ရသည်။

“မမရယ် အလုပ်သွား မနေပါနဲ့တော့.. ကျွန်တော် ချွာကျွေးပါရစေ..”

“ဖြစ်မလားကွ ကြီးရင်မို့ ငယ်ရင်ချီတဲ့ ငါတို့ကမ္ဘီရမှာ မမရှာကျွေးလိမ့်မယ် အေးဆေးအေးဆေး..”

ကြည့်.. ဘယ်လောက်ဒေါက်ကန်ဖို့ ကောင်းသလဲဆိုတာ၊ မမလို့ ရည်ညွှန်းတာ အသက်ကြီးပြီဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ မိုးလွန်မှ ထွန်ချမိသလို အပျိုကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် သူတို့ကိုပဲ ရှာကျွေးရတော့ မလိုလို အပေါက်ချိုးသွားသေး၏။ လွတ်ခနဲ လွတ်ထွက်သွားသည့်စိတ်ကို ဥပက္ခာပြုပြီး အသိကို နှာသီးဝသို့ ပို့ထားလိုက်သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ တတိတိဟွန်းသံကြားတော့မှ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဖယ်ရီရောက်နေတာကို သတိပြုမိတော့၏။ ယမုံ ကမန်းကတန်း ကားပေါ်တက်လိုက်



ရသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အပျိုကြီး ဟွန်းတီးနေတာ ဆယ်ခါမကဘူး”

“တရားမှတ်နေလို့ဟေ့ မှတ်နေလို့. . .”

တွေ့သည်နှင့် အပျိုကြီးခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောတာတွေကို ဥပက္ခာမပြုနိုင်ဘဲ ရန်တွေ့သလို ပြန်ပြောမိ၏။ ဒါကိုပင် ကားပေါ်က လူတွေရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြသေးသည်။ ယမုံဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ. . . ခလုတ်ပုတီးလေးထုတ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ ပုတီးစိပ်နေလိုက်၏။

ဒီလို အာရုံပြုထားလိုက်တော့လည်း ငြိမ်းချမ်းလိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း၊ ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လိုရောက်လို့ရောက်လာမှန်းပင် မသိလိုက်။ ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားမှ ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ ပြင်ရသည်။ ကားပေါ်မှ နောက်ဆုံးဆင်းသူမှာ ယမုံသာဖြစ်သည်။

ယမုံ. . . ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ကာ ရုံးတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ သူတို့ဆက်ရှင်မှ သူ့စားပွဲသို့ရောက်မှပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ မနက်ကိုးနာရီရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူမှ အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်မနေကြ။ လတ်လျားလတ်လျားနှင့် စကားပြောနေတုန်းပင်ရှိသေးသည်။ အများစုက ပြီးခဲ့သည့် သင်္ကြန်အကြောင်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောနေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ယမုံ ဒီနှစ် ဘယ်မဏ္ဍပ်မှာ ထိုင်ခဲ့လဲ”

“မဟာစည် မဏ္ဍပ်”

“ဗျာ. . .”

ငွေစာရင်းမှ စာရေးတစ်ယောက်အမေးကို သွက်သွက်ပြန်ဖြေလိုက်ရာ မေးသူတအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“သွားမေး မနေနဲ့ဟေ့. . . အပျိုကြီးမမက နင်တို့လို အပျော်အပါး မက်တာမဟုတ်ဘူး. . . လာမယ့် သီတင်းကျွတ်မှာ အစွဲထုတ်ဖို့ပဲ အာရုံစိုက်နေတာ. . .”

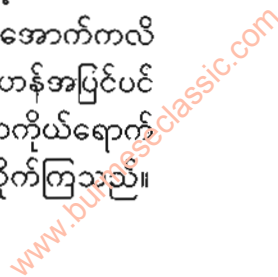
“အမလေး ကြုံကြီးစီရာတော်. . . ကျွန်မက အပူမရှာချင်လို့ ရိပ်သာဝင်ခဲ့တာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး”

“မယမုံရယ်. . . မိန်းမလှ စာရင်းဝင်တဲ့ အလှအပတွေ နှမြောစရာကြီး ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုချင်ရတာလဲ”

“အေး. . . ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလို့ မိန်းမဖြစ်နေရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ယောက်ျားဘဝနဲ့ ဘုရားဆုတောင် နှိုလိုက်ချင်သေးတာ. . . အပူမရှာချင်လို့ ဆယ့်တစ်မီးငြိမ်းအောင် နေနေတာ အဲဒါအပြစ်လား. . .”

“ဪ. . . ဒေါ်ယမုံက ဘုရားဆုပန်ချင်နေတာတို့. . . ကဲ. . . ကဲ ဒါဆိုလည်း ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးကို ဘွန်ကရစ်သာ လောင်းပေးလိုက်ကြတော့ဟေ့. . .”

ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝိုင်းသမ နေကြသည့် အောက်ကလိ အာစကားများကို ပညာသားပါပါ တုန်ပြန်ဖို့ ဟန်အပြင်ပင် အုတ်နီခဲကြီး ဝင်လာသဖြင့် အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ရောက်သွားကာ အလုပ်လုပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ကြသည်။



ထိုအခါမှပဲ ယမုံလည်း စိတ်အေးလက်အေးနေခွင့်ရ
တော့သည်။ ဘောပင်ထုတ် ဖိုင်များလှန်ကာ တစ်နေ့တာအ
လုပ် စလိုက်တော့လည်း အရာအားလုံးကို မေ့သွားတော့
သည်။



အခန်း(၅)

မင်းဝေအောင် အမေဖုန်းကို ကလိရင်း ရလာသည့်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို သူ့ဖုန်းထဲသို့ ကူးယူထည့်ထား၏။ ထိုပုံမှာ
အမေနှင့်ယမုံ ရိပ်သာက အိပ်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်တွဲရိုက်
ထားသည့် ပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို စိတ်အဆာပြေ ကြည့်နေခဲ့
တာ ရက်တွေရှည်ကြာခဲ့ပြီ။ ယမုံတစ်ယောက်ထံကို ပုံကြီးချဲ့
ကြည့်ရင်း အတွေးတွေ ရိုင်းခဲ့ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ယမုံအလှက အပြစ်အနာအ
ဆီမရှိ၊ ရှမ်းကြိုက်၍ နွားချောနေသည်လားမသိ။ ဓာတ်ပုံ
ကြည့်ကာ တစ်ယောက်ထဲ ချစ်နေလို့တော့ လက်ဝဲတစ်

www.burmeseclassic.com

ဖက်တည်းနှင့် လက်ခုပ်တီးသလို ဘာမှအရာမထင်နိုင်တာ သိ၍လည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့် ထပ်တွေ့ခွင့်ရအောင် လုပ်မလဲ ဆိုတာကိုပဲ အချိန်ပြည့် အကြံထုတ်နေမိ၏။

နောက်ဆုံးတော့ . . ရိပ်သာပြန်မော်ဒယ်မလေးကို ဓမ္မဒါနလက်ဆောင်ပေးရင်း သွားတွေ့ရန် အကြံရလိုက် သည်။ အကြံကောင်းရသဖြင့် အားတက်သွားသည့် မင်းဝေ အောင် တရားစာအုပ်တွေ၊ တရားခွေတွေ စုဆောင်းသည်။ ရှင်ဆန္ဒာဓိက၊ ရဝေန္တယ်(အင်းမ)၊ ရှင်ဆေကိန္ဒတို့၏ ပါဠိမပါ သော တရားစာအုပ်များ၊ ဆရာတော် နန္ဒမာလာဘိဝံသ၊ ဆရာတော် ရှင်ဉာဏိဿရ တို့၏ တရားခွေတွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာ ယမုံတို့အိမ်သို့ ရောက် လာခဲ့၏။

ယမုံမိခင် အန်တီကြိုင်က တအံ့တဩ ဆီးကြိုသည်။ အမေက ယမုံအတွက် ဓမ္မဒါနလက်ဆောင်တွေ ပို့ခိုင်းလိုဟု ပြောတော့ ယမုံအားခေါ်ပေးသည်။ သမီးကို မင်းဝေအောင် ရှေ့ အရောက်ပို့ပေးပြီး အန်တီကြိုင် ပျောက်သွား၏။

စွဲလန်းတမ်းတ သတိတရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် အချိန် တွေအတွက် အတိုးရောအရင်းပါ ပေါင်းဆပ်သည့်အနေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိရာ တော်တော်နှင့် စကားမပြောဖြစ်၊ ယမုံ ချောင်းဟန့်သတိပေးမှ အသိဝင်လာသည်။

“မေမေ ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဓမ္မဒါနလက်ဆောင်တွေပါ ယမုံ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ တကူးတကရှင်၊ အားနာလိုက်တာ

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ အန်တီကို ပြောပေးပါ. . ”

ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ယမုံ မေမေပို့ခိုင်းတာမှ မဟုတ် တာ၊ ယမုံကိုတွေ့ချင်လို့ ကြံဖန်ခွင်ဆင်ပြီးရောက်လာခဲ့တာ လေဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောရင်း မင်းဝေအောင် ယမုံကို အလှ ကြည့်နေလိုက်သည်။

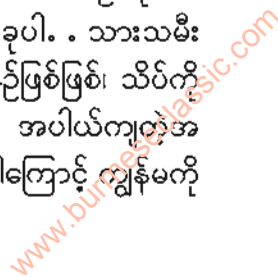
“မေမေ ပို့ခိုင်းတော့ . . ကျွန်တော် တအားဝမ်းသာ သွားတာ”

“ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းဝေအောင်. . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ယမုံကို သတိရနေလို့ . . တွေ့လည်းထပ်ပြီးတွေ့ချင်နေလို့လေ . . ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိ အမှတ် ပြုပေးပါလား ယမုံ”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားများကို မယုံနိုင်ဟန်နှင့် မျက်လုံးပြူးကာ တအံ့တဩကြည့်နေသည့် ယမုံအမူအရာ ကြောင့် မင်းဝေအောင် နည်းနည်းတော့လန့်သွားသည်။

“ရှင်. . အဲ. . အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်. . ကျွန်မမိတ်ဆွေထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးရှင် ပြီးတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြစ် လာတတ်တာလေ. . တကယ်တော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ တကယ်ကို ပူလောင်တဲ့ မီးတောက်တစ်ခုပါ. . သားသမီး သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖြစ် လင်မယား သံယောဇဉ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ်ကို ရစ်ပတ်တတ်တာလေ၊ အဲဒီသံယောဇဉ်က အပါယ်ကျတဲ့အ ထိ တွန်းပို့နိုင်တယ် ကိုမင်းဝေအောင်ရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို



ခင်မင်အောင် မကြိုးစားပါနဲ့လားရှင်..”

မျက်လွှာ အောက်ချကာ မရပ်မနား ပြန်ပြောသည့် ယမုံ စကားအဆုံးမှာ မင်းဝေအောင် ကိုယ့်ဘာသာ သတ် သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မျက်မြင်မှာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းစိတ်က မယ်သီလရှင်တစ်ပါးလို ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရ၍.. ကုန်း ကောက်လို့မရအောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် စွဲလန်းမှု ပြင်းအားက ဆေးမမ္ဘိလောက်အောင်ဖြစ်နေပြီမို့ သိဝိမင်းလို မာတင်္ဂလို မလျှော့သောဇွဲနှင့် ထပ်ခွဲမိ၏။

“ဒါက ယမုံ ခံစားမှုပါ.. ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ယမုံကို ခင်ချင်တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်မင်ပြီးရင် နောက် တစ်ဆင့် တက်ဦးမှာ ရိပ်သာမှာ လာကြိုတဲ့နေ့က စပြီးတွေ့ ကတည်းက ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ..”

“အင်း.. ထင်ပါတယ် ကိုမင်းဝေအောင်ရဲ့ စိတ်နှလုံး က တပ်မက်မှုမောဟနဲ့ လောင်မီးကျနေပြီကိုး.. ကျွန်မ အဲဒါတွေ သိပ်ကြောက်တာ.. ဒါကြောင့် ကျွန်မစိတ်ပြောင်း မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုပြောထားပါရစေ..”

“ဗျာ”

မျှော်လင့်မထားသည့် တုန်ပြန်မှုကြောင့် မင်းဝေ အောင် ဆက်ပြောစရာစကားကို စဉ်းစားမရတော့၊ ယမုံ ရှေ့ မှာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရမှုက သူ့အားလှောင် ပြောင်နေသလို ခံစားရသည်။ မလာခဲ့မိသော်ကောင်းလေစွ ဟုလည်း နောင်တရမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အန်တီကြိုင်

ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရေနွေးတည်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာ.. မောင်မင်း ဝေအောင်ရဲ့ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး ကော်ဖီလည်းသောက် မုန့်လည်းစား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ကြားလူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောခွင့်ရသဖြင့် အူ ကြောင်ကြောင်မဖြစ်တော့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေ သည်။ သမီးနှုတ်ဆိတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး အန်တီကြိုင်က အားနာပါးနာနှင့် စကားအမျှင်မပြတ်အောင် ပြောပေးနေ သည်။

“မနှင်းဆီ နေကောင်းရဲ့လား ငါ့တူ..”

“ဆီးချိုနဲ့ နှလုံးရှိတော့ သိပ်ကောင်းလှတယ် မဟုတ် ပါဘူး SSC မှာ တစ်ပါတ်တစ်ခါ ပြနေရတာပါပဲ..”

“အင်း အသက်ကြီးလာရင် ဒီလိုပါပဲကွယ်..”

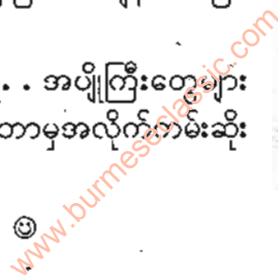
“ဟုတ်ကဲ့..”

စောစောကစကားကြောင့် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ တာ မပျောက်သေးသဖြင့် ယမုံကို မကြည့်ရဲတော့..

“ဟဲ့သမီး စကားလေးဘာလေး ပြောဦးလေ..”

“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးပြီလေ ကျန်တာပြော စရာမှမရှိတာ မေမေရဲ့”

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ငါ့တူရေ.. အပျိုကြီးတွေများ ပြောရဆိုရ သိပ်လက်ပေါက်ကပ်တာ ဘာမှအလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘူး”



“အမေကလဲ. .”

တစ်စိမ်းယောက်ျားသားရှေ့မှာ အပြောအဆိုခံလိုက်ရသဖြင့် ယမုံ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

“ရပါတယ် အန်တီကြိုင် သူ့နေတတ်သလိုနေပါစေ နားရက်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလိုဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က သာ အားနာရမှာပါ. .”

“မဟုတ်တာကွယ်. . ခင်လို့မင်လို့ အလည်လာတဲ့ ဟာကို”

“ဒါနဲ့ အန်ကယ်ရော မတွေ့ပါလား. .”

“မင်း အန်ကယ်က စနေ တနင်္ဂနွေ မရှိဘူးကွဲ့. . နွေကတည်းက ကြိုတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ စာသင်ရသေးတယ်လေ. .”

“အန်ကယ် တော်တော်အလုပ် လုပ်နိုင်တယ်နော်. . ပင်စင်ရတာတောင် မနားဘူးဆိုတော့”

“အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်ကွယ် နို့မို့ဆို အိမ်မှာမြင်မြင် သမျှ လိုက်ပြောနေတာ ပွစိပွစိပျစ်တောက်ပျစ်တောက်နဲ့ သူ့တပည့်တွေနဲ့သူနဲ့ပဲ ကိုက်တယ်. .”

လူမှုရေးအရ ရယ်စရာကောင်းတာကို ရယ်လိုက်ကြပြီးနောက် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသည့်အနေနှင့် ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ရသည်။

“အင်း. . ရောက်လာတာလည်းကြာပြီ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် အန်တီကြိုင်. .”

“အေးကွယ်အေး. . မနှင်းဆီကို ကျန်းမာရေး ဂရု

စိုက်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ. . ယမုံ ပြန်မယ်နော်. .”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဒီလောက်နှင့်ပဲ စခန်းသိမ်းလာရ၍ မကျေနပ်တာထက် ယမုံအချစ်ကို ရအောင်ဘယ်လို ဆက်ကြိုးစားရမှန်း မသိတော့တာက ပိုဆိုး၏။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကားမောင်းလာရင်း လောကီကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ကုန်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ဟု ကိုယ့်ဘာသာတိုက်တွန်းမိ၏။

သို့သော် နှလုံးသားမော်နီတာမှာ ယမုံပုံရိပ်က စကင်(နံ)ဖတ်ပြီး လိုဂိုအဖြစ် တင်ထားသလို စွဲမြဲနေတာ သူ့ဘာသာသိသည်။ ယမုံသည် သူ့အတွေးထဲမှာ ပုံဖော်ထားသော လက်တွဲဖော်ဖြစ်၏။

မျက်နှာအလှ၊ အသားအရေ၊ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အားလုံး မင်းဝေအောင် စိတ်တိုင်းကျ ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သမီးကိုလိုချင်လျှင် အမေကို အရင်နှိုးဟူသည့် အရပ်စကား အရလည်း ယမုံအသက်(၅၀)လောက် ရောက်လျှင် ဘယ်လိုပုံစံရှိမလဲဆိုတာ အန်တီကြိုင်ကိုလေ့လာရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ်နီးနီး အန်တီကြိုင်အလှက ခန့်ညားဝင့်ထယ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပေးထားချက် 'ဒေတာ' များကလည်း အယုံစားတွေမို့ ယမုံကိုသူမေ့ဖတ်လို့ မရကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသည်။



စားရမှာလည်းသဲတရှုပ်ရှုပ် ပစ်လိုက်ရမှာလည်း အဆီတဝင်းဝင်းဆိုသလိုဖြစ်နေတော့ မင်းဝေအောင် တစ်ယောက် ပန်းနာရင်ကြပ် ရောဂါသည်လို အမောဖောက်နေတော့၏။

“အင်း...အောက်ဆီဂျင် ရှူမှဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်..”



အခန်း(၆)

အောက်ဆီဂျင် ရှူခွင့်ရလိုရငြား တိုးကြီးနှင့်ထိုက်အောင်ကို ဘီယာဆိုင်သို့ခေါ်လာခဲ့၏။ သူတို့မျက်နှာတွေက ကရင် ထန်းလျက်အိုးတွေ့တာထက်ပိုသည့် ခရိုနို မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေ့သည့် အိုက်တင်တွေနှင့်မို့ မင်းဝေအောင် မျက်ခုံးလှုပ်တုတ်တုတ် ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ အပြင်းလား အပျော့လား..”

“ပြည်မြန်မာရဲ့ ဘီယာပဲကွာ..”

ဘီယာကို ညီညာဖျဖျတောင်းဆိုကြသဖြင့် မြန်မာပုလင်း သုံးလုံးမှာလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

“အဘိုး.. အဲလေ.. မင်းဝေအောင် သူ့ ချည်းသာ လော”

အရိုးလိုလို အသားတောင်းသော စကားအတွက် ဆားနှင့်ပါဘုရားဟုတော့ မင်းဝေအောင် မဖြေချင်။

ထို့အတွက်...

“ကြိုက်တာမှာလေ..”

“အိုကေ.. ဒီမယ် ညီလေး ဖါးအကြွပ်ကြော်.. ငါး ရှည်ချဉ်စပ်.. အဲ.. ပြီးတော့ နံရိုးကြဲမဆိုင်.. အဲ.. အဲ.. တော်ပါပြီကွာ..”

ထိုက်အောင်က မင်းဝေအောင် မျက်နှာကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်ရင်း အကြိုက်မှာနေတာကို ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စပ်ဖြူ လုပ်ပြသည်။

“ဒီနေ့ပြုစုတာ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးနော် အ ကြောင်းရှိတယ်”

“ဟုတ်လား.. ပြော.. မင်းကိစ္စ ဘင်္ဂါလီလှေစီးခရီး သည် ပြဿနာလောက်တော့ ဖြေရှင်းရခက်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“အေး.. မှန်တယ်.. ရန်ကုန်ဘတ်(စ်)ကားစီး ဒုက္ခ သည် အဆင့်လောက်ပဲရှိမှာပါ.. ဟုတ်တယ်မို့လား မင်းဝေ အောင်”

ဘီယာပုလင်းမြင်ရုံနှင့် အူမြူးနေကြသည့် သင်္ကောင့် သားနှစ်ကောင် အခွက်ပြောင်ပြောင် စကားတွေဆိုကြ၏။ မင်းဝေအောင်က ယမုံ အိမ်သွားသည့်ကိစ္စကို လိုရင်းတိုရှင်း

ပြောပြလိုက်သည်။ နှစ်ကောင်လုံးပါးစပ်ပြသွားကြ၏။

“ငါ ယမုံကို ချစ်တယ်ကွာ.. ငါ မိန်းမယူရင် ငါ့ဇနီး ဘာ သူပဲဖြစ်ရမယ်..”

“အင်း မင်းအဖြစ်ကလည်း ၂၀၀၈ အခြေခံဥပဒေကို ဖြင့်ဆင်ဖို့ တောင်းဆိုရသလိုဖြစ်နေပြီ..”

“အေးကွ.. အတော်နက်နဲတဲ့ကိစ္စပဲ.. ဒါ/ဥ ကို ပြင်ချင်တာကလက်ရှိစစ်တပ်၊ ပြင်ချင်တာက အစိုးရနဲ့ ပြည် သူ ဒီလိုပဲ.. မင်းက ကိစ္စများမြောင်လူတို့ဘောင်ကို ဆွဲသွင်း ခုတ်တယ်.. ယမုံက လောကီကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးချင်နေ တယ်ဆိုတော့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲကွ..”

“အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ဘီယာမျိုပြီး ဒီဝါဆို မတိုင် ခင် ငါမိန်းမရဖို့အတွက် နည်းဗျူဟာ စဉ်းစားပေးဖို့ ပြောနေ တာပေါ့ကွ..”

စားပွဲထိုးလေး မမြှုပ်မထအောင်ထည့်ပေးသွားသည့် ဘီယာကို ကန္တာရခရီးသွား ရေသောက်သလို သောက်နေ သည့် ထိုက်အောင် စကားမပြန်နိုင်သေး၊ တိုးကြီးကည်း ဖါး ခေါင်တစ်ချောင်းကို ဖုတ်ဝင်နေသူ အမဲခြောက်စားသလို စား နေ၍ ဘာမှမပြောနိုင်သေး၊ ဒါနလေးမြောက်သွားအောင် မင်းဝေအောင် ခန္တီပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းနေလိုက်ရ၏။

“မင်းကိစ္စက ကျားကို ကန်စွန်းပလိန်းကျွေးရသလို ခက်ခဲနက်နဲတယ်ကွ..”

“မှန်တယ်.. အစီအမံအတွက်အချက်လွဲသွားရင် ရန်ကုန်မိုးတွင်း လမ်းပေါ်ရေလျှံတဲ့ ကိစ္စဖြေရှင်းသလို တျပ်



ဘီလျံ(၅၀)သာကုန်သွားပြီး အရာမထင်ဖြစ်မှာလဲ စိုးရသေးတယ်ကွ. . ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့. . ဒီကိစ္စ ကျူးကျော်ကို ဘူဒိုဇာနဲ့ ထိုးသလို တစ်ပွဲတိုး ဖြေရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး. . ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာလှူကြီးတွေများမှတ်နေလား. . မြို့တော်သာယာဖို့ စီမံကိန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

တင်းသွားသည့် မင်းဝေအောင်က အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ကောလိုက်တော့မှ ပေါက်ကရပြောတာတွေ ရပ်ပြီး စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် အသောက်ဘက် လှည့်သွားကြ၏။

ကလေးနှစ်ယောက်အဖေလောင်းလျာ တိုးကြီးနှင့် မိဘကိုလုပ်ကျွေးပြီး ညီငယ်တွေ ကျောင်းစရိတ်ကို တာဝန်ယူနေရသည့် ထိုက်အောင်တို့ ဘာအကြံဉာဏ်မှ မပေးနိုင်သေးဘဲ တစ်ခါတလေမှ သောက်စားရသည့် ဘီယာနှင့်အမြည်းကို အလှူအိမ်ရောက် နေသကဲ့သို့ အမုန်းဆွဲနေကြ၏။

ပါးစပ်သင်္ချိုင်းထဲကို ဖါးအသေကောင်တွေ ငါးရှဉ့်အလောင်းတွေ၊ ဝက်နံရိုးတွေ ပစ်ထည့်သင်္ဂြိုဟ်ပေးနေရတာနှင့်ပင် မအားကြ။ ဘီယာတစ်လုံးစီကုန်ပြီး အမြည်းပန်းကန်မတွတစ်ဝက်လောက်လျော့သွားမှ စကားပြောဖော်ရတော့၏။

“အင်း. . သူက ယောက်ျားယူဖို့အသာထား မိတ်ဆွေတောင် မထားချင်တဲ့သူလေ၊ သူ့သဘောထားပြောင်းသွားဖို့က အဓိကပဲ. . အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ”

“အတွေ့ပေါ့ကွာ. . အတွေ့. . အတွေ့ကိုဘယ်သူ

မှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူးကွ. . မရှောင်သာတဲ့ ခန်းမြှောင်ကြား နင်နဲ့ငါနဲ့ညား ဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိသေးတယ်မို့လား”

“ဒါဆို ဒီကောင် ပွဲကြမ်းရမှာပေါ့. . ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ. . မိတ်ဆွေအဆင့်နဲ့ စကားပြောဖို့တောင် မလွယ်တာ ဘယ်လိုလုပ် ပွဲကြမ်းရမှာလဲ မဟုတ်တာကွာ”

“သဘောပြောတာပါကွာ. . သဘော သဘော၊ အဲဒါနဲ့ ပြောရဆိုရတာ အာခြောက်လိုက်တာကွာ. . ”

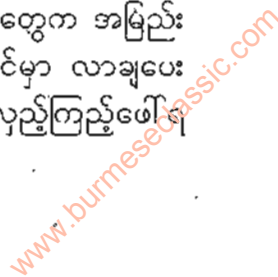
တိုးကြီးက ဘီယာပုလင်းခွဲများကို မျက်စပစ်ရင်း၊ ဝန်ကြီးတွေ လွှတ်တော်မှာ ဘတ်ဂျက်တောင်းသလိုတောင်း၏။ ထိုက်အောင်ကလည်း ဇီးသီးပန်းမောက်ခိုက် တစ်ဆုပ်လောက်ဝင်နှိုက်သော ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲလို လက်သွက်သည်။

“ပုလင်းမသောက်တော့ ပါဘူးကွာ စည်ဘီယာပဲ မှာလိုက်မယ်နော်၊ ဟေ့. . ညီလေး စည်တစ်ဂျားလောက်ကွာ”

“အေး. . သောက်တာလည်း သောက်ပေါ့. . ဒါပေမဲ့ မမှောက်ခင်မှာတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ အကြံဉာဏ်လိုချင်တယ်နော်”

“အေးပါကွာ. . ငါတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်. . ”

သဘောပေါက်တယ်ပြောပြီး လက်တွေ့က အမြည်းပန်းကန်ပေါ်မှာ ဝဲနေကြ၏။ သိပ်မကြာခင်မှာ လာချပေးသည့် ဖန်ချိုင့်ထဲက ဘီယာကို ငုံ့ပြီးမှပဲ လှည့်ကြည့်ဖော်ရတော့သည်။



“ဒီလိုကွာ မင်းဝေအောင်ရာ. . ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ထဲက ဝေသန္တရာဇာတ်ကိုပဲကြည့် ဘုရားအလောင်း ဝေသန္တရာမှာ ပါရမီဖြည့်ဘက် မဒ္ဒိဒေဝီရှိတယ်လေကွာ၊ မဒ္ဒိကြောင့်လည်း ဝေသန္တရာမင်းကြီး ဒါနပါရမီ ဖြည့်တဲ့အလှူတွေ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ရမဟုတ်လား”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီသဘောတရားတွေကို ယမုံနားလည်အောင် ရှင်းပြရမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမစောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့လည်း စိတ်တူကိုယ်တူ တရားရှုမှတ်လို့ရတဲ့အကြောင်း မင်းက သက်သေခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ရှင်းပြရမှာပေါ့. . ”

“ဟုတ်တယ် မင်းဝေအောင်. . တခြားမကြည့်နဲ့ သုဝဏ္ဏသာမရဲ့ မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဒုကုလနဲ့ ပါရိကကိုပဲကြည့် သူတို့လည်း ယရာဝါသ အိမ်ထောင်ကျမှာကို သေမလောက်ကြောက်ကြတာပဲလေ. . ”

တိုးကြီးစကားကို ထိုက်အောင်က ထောက်ခံပြီး ဘီယာခွက်တစ်ဝက်ကျိုးအောင် မော့လိုက်သည်။ ကြံမဆိုင်ဟင်းချိုကို ကြွေငွန်းနှင့် ရှုလွတ်ရှုလွတ်မြည်အောင် သောက်ပြီး နံရိုးတစ်ဖတ်အား တူနှင့်ညှပ်၍ လူသားစား လူရိုင်းတစ်ယောက်လို့ အရိုးစုပ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် စကားကို ပြီးအောင်ပြောလေကွာ. . ”

“အေးပါဟ ဒီလိုကွာ. . သူတို့အိမ်ထောင်မပြုချင်ပေမယ့် နဖူးစာပါလာတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူး မဟုတ်လား. . ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရဘဲ မလွဲသာမရှောင်သာနဲ့ ဇနီးမောင်နှံ

ဘဝတော့ ရောက်ခဲ့ရတာပဲလေ. . ”

“that right”

တိုးကြီးက လျှာလေးအားလေးနှင့် ထောက်ခံသည်။ “သူတို့ ကာမဂုဏ် မခံစားတာက တစ်ပိုင်း၊ သိကြားမင်းက ချက်တော်ကိုလက်တော်နဲ့ရစ်လို့ သုဝဏ္ဏသာမကို မွေးဖွားရတာက တစ်ပိုင်းလေ. . သူတို့လောက် လောကီကို စိတ်ကုန်တဲ့လူ ရှိဦးမလား၊ ဒါပေမဲ့ ညားတာပဲကွ. . ”

စကားကို ပြီးပြတ်အောင်ပြောပြီး တာဝန်ကျေသွားဟန်နှင့် အစားဘက်လှည့်သွားပြန်သည်။ ငါးရှဉ့်ချဉ်စပ်ကို သုံးလေးဖတ် ဆက်တိုက်ဝါးပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာကာ လူမင်းစည်းစိမ်ခံစား၏။

“အတိတ်ကိုပြန်ဖော်ပြီး ဥပမာပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ ပြောကြဦးလေကွာ”

မင်းဝေအောင်၏ ထိုမေးခွန်းကို ဖြေမည့်သူမရှိ၊ လုံးဝအသံတိတ်သွားသည်။ တိတ်သွားမှာပေါ့၊ အားလုံး ပါးစပ်မှ မအားကြဘဲကိုး။ ဘီယာသောက် အမြည်းကောက်ဝါးနှင့် မအားမလပ်ဖြစ်နေကြရှာသည်။ အတော်သည်းညည်းခံပြီးမှ တိုးကြီးက. . ။

“ဒီလိုကွာ ဆေးလိပ်ခွဲက ဆေးလိပ်သမကို ကြိုက်မိရင် ဆေးလိပ်ခွဲကိုတော့ သွားရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အထည်ချုပ်စက်ရုံက ကောင်မလေးကိုကြိုက်ရင် အထည်ချုပ်စက်ရုံကို သွားရမှာပဲ မဟုတ်လား. . ”



“ဟုတ်ပါပြီ . မင်းကလည်း နှစ်မှတ်တိုင်ထဲကို ကား သုံးဆင့် ပြောင်းစီးခိုင်းသလိုဖြစ်နေပြီ . လိုရင်းပြောစမ်းပါ”

“အဟင်း . . ဟင်း ဒီလိုကွာ မင်းရဲ့ ယမုံက ရိပ်သာ အသိုင်းအဝိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း အသိုင်းအဝိုင်းက မဟုတ် လား မင်း အဲဒီကိုပဲ သွားရမှာပေါ့ . . ”

“ဟုတ်တယ် . . သူ့ရက်ရှည်ရိပ်သာ မဝင်နိုင်သေးတဲ့ အနေအထားမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတော့ ဥပုသ်စောင့် သွား မှာပေါ့”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ . ဥပုသ်နေ့ဟာ မင်းအတွက် ချစ် ရေးဆိုဖို့ နေ့ကောင်းရက်မြတ်ပဲ မင်းဝေအောင်”

ဘီယာသုံးလုံးနှင့် နှစ်ဂျားကုန်မှပဲ ဥပုသ်နေ့ကို အသုံး ချရမည့် လုပ်ငန်းစဉ် တစ်ခုထွက်ပေါ်လာ၏။ လွှတ်တော် အစည်းအဝေးထက်စာလျှင် အကုန်အကျနည်းပြီး အကျိုးရှိ သည်ဟုသာ ဆိုရမည်။ ပြန်ခါနီးမှာတောင် တစ်ယောက် စည်တစ်ခွက်စီ ထပ်မှာကြသေး၏။

“သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပါရမီ ရင့်သန်စေဦးတော့ ဒီ တစ်ဘဝထဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရောက်ပါဘူးကွာ . . ဘယ်နေရာမှာပဲ ဆုံဆုံ ရဲတင်းသွက်လက် အခွင့်အရေးကို အရဖက်ဖို့တော့ လိုမယ် မင်းဝေအောင်”

“အေးပါကွာ အခွင့်အရေးရလို့ကတော့ ယောဂီဝတ် စုံနဲ့ပဲ ဖြစ်ပစေ . လုံးဝဖွင့်ပြောလိုက်မယ် . ပြီးရော . . ”

“သိပ်ကောင်း အားကြီးကောင်း သူ့ထက်ကောင်းတာ တောင် သူ့လောက်မကောင်းဘူး ဆိုသလိုပဲ . . ဝတ်ဝတ် . . ”

ခွတ်ဝတ် ဒူးသာဒူး မင်းဝေအောင်ရေ . က . နောက်ဆုံး ခွတ် . . ချီးယား (စ်) . . ”

ဖန်ခွက်သုံးလုံးလေထဲမှာ ရင်ဆိုင်တိုက်မိပြီး ဝှပ်ခနဲ အသံကြီး မြည်ဟီးသွားတော့သည်လေ။



www.burmeseclassic.com



အခန်း(၇)

မင်းဝေအောင် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော သီလရှင် ဆရာလေးများကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နေသည်။ မတော်တရော် စိတ်နှင့်တော့မဟုတ်။ ဒီနေ့ တောဖိတ် မနက် ဖြန်မြို့ဖိတ်၊ ဆရာလေးတွေ နှစ်ရက်ဆွမ်းဆန်ခံထွက်ပြီး နောက်တစ်ရက်ဆိုလျှင် ဥပုသ်နေ့ရောက်ပြီ။ ယမုံနှင့်တွေ့ရ မည့် ဥပုသ်နေ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားကာ ရင်ခုန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီတစ်ပါတ် ဥပုသ်နေ့အတွက် အမေက ကြိုတင် ဘွတ်ကင် လုပ်ထားပြီးပြီ။ ဥပုသ်စောင့်သွားဖို့ ကားနှင့်လိုက်

ပို့ရန်ပြောထား၏။ မင်းဝေအောင် သိပ်စိတ်မဝင်စား၍ မအားဘူးဟုပြောမည်ကြံစဉ် ယမုံလည်း ဥပုသ်စောင့်လာ မယ်လို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းထားတယ်ဟု အမေက ပြောသည်။

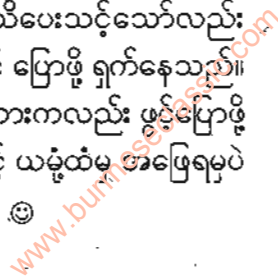
မင်းဝေအောင် ချက်ချင်းပင် အားသွားသည်။ ဟုတ် ကဲ့ အမေ... သားလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ အဆင်ပြေရင် သား လည်း ဥပုသ်စောင့်မလားလို့ ဟုပြောမိ၏။ အမေကတော့ ဘာမှမရိပ်မိ၊ ကောင်းတာပေါ့ဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။

ပြီးတော့... အမေက သူ့ကျန်းမာရေးကို အားမရ ကြောင်း၊ သေရမှာ မကြောက်ပေမယ့် ထားခဲ့ရမှာကြောက် ကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

ဘာကိုထားခဲ့ရမှာ ကြောက်တာလဲ ထပ်မေးတော့ သားကိုပေါ့ဟု ဖြေ၏။ ခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးသည့်အ ပြင် အိမ်မှာလည်း လူပိုမရှိသောကြောင့် စိတ်ဖြောင့်လက် ဖြောင့် တရားမရှာနိုင်ကြောင်း ညည်းသည်။

သံသရာကြောက်၍ နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်ရင်တောင် အနာဂမ်လောက်တော့ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ချင်ကြောင်း ပြောရှာသည်။ ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းဘဲ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်လုပ်ပါဟု မင်းဝေအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်ရ၏။ အိမ် ထောင်ရေးနှင့်ပါတ်သက်ပြီး ဘာအာမခံချက်မှတော့ မပေး ခဲ့။ ယမုံကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း အသိပေးသင့်သော်လည်း (၃၀) ပြည့်ခါနီး လူပျိုကြီးမင်းဝေအောင် ပြောဖို့ ရှက်နေသည်။

မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေနဲ့ ဆိုစကားကလည်း ဖွင့်ပြောဖို့ အရေးကို တွန်းဆုတ်စေသည်။ ဒီလိုနှင့် ယမုံထံမှ အဖြေရမှပဲ



ဖွင့်မြှောက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ယမုံထံမှ အဖြေရဖို့ ဆိုတာ သူကဦးစွာ ချစ်ခွင့်ပန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ မင်္ဂလာနေ့ရက် မင်္ဂလာအချိန်က ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မင်းဝေအောင် ဥပုသ်နေ့ကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ မျှော်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့အတွက် အချိန် ပေးလို့ရအောင် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်တွေ တက်သုတ်ရိုက် လုပ်နေရ၏။ သူ ပုံစံထုတ်ထားသော သစ်သားဆက်တီကို လက်သမားဆရာကြီးက သစ်အပေါစားများဖြင့် နမူနာတစ်စုံ လုပ်ထားသည်။ မင်းဝေအောင် ထိုခုံတွင်ထိုင်ရင်း သက် သောင့်သက်သာ ဖြစ်မဖြစ် ထိုင်ရတာ အဆင်ပြေမပြေ စမ်း သပ်သည်။

စိတ်တိုင်းကျတော့မှ ကျွန်းနှင့်လုပ်ဖို့ တစ်စုံစာအ တွက် သစ်ဘယ်လောက်ကုန်မလဲဆိုတာ တွက်သည်။ သစ် ဖိုးကုန်ကျစရိတ်+လုပ်အားခ+အချိန် တို့ပေါင်းပြီး အကြမ်း ဖျင်း ရောင်းဈေးသတ်မှတ်သည်။ ထိုဈေးနှုန်းနှင့် ဝယ်လိုအား ကိုချိန်ဆကာ ပုံစံတူဒီဇိုင်း အသစ်အရေအတွက် ဘယ်လောက် ထုတ်လုပ်မလဲဆိုတာတွက်သည်။

ကိစ္စတစ်ခုပြီးသွားတော့ ထုတ်လုပ်ပြီး ပရိဘောဂ နောက်ဆုံးဒီဇိုင်းကို ဧည့်ခန်းပုံစံပြင်ဆင်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံများကို ဒီဇိုင်းဆင်၍ ပန်းဖလက်ထုတ်ပြီး ဖောက်သည် ဆိုင်ခွဲများထံ ပို့ရမည်။

လုပ်စရာအလုပ်တွေကအများကြီး နိုင်ငံခြားက ပရိ ဘောဂလုပ်ငန်းတွေလို ကတ်တလောက်ထုတ်ပြီး မကြော်ငြာ

နိုင်သေးသော်လည်း လူစိတ်ဝင်စားအောင် ကြော်ငြာဖို့ တီ ထွင်ကြံဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်နေ ခြင်းဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းတွင် အောင်မြင်လူရာဝင်နေပြီဖြစ်သော် လည်း... အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ လူလားမ မြောက်သေး။ ခုမှ လမ်းလျှောက်သင်ဖို့ အစပျိုးတုန်းရှိသေး သည်။ ထိုနယ်ပယ်တွင် မင်းဝေအောင်၊ အောင်မြင်မှုရမရ ဆိုတာကတော့ ယမုံအပေါ်မှာပဲ တည်နေသည်။

မင်းဝေအောင်၏ အနာဂါတ်ဘဝအတွက် လမ်းပြ မြေပုံ ရေးဆွဲမည့်သူမှာ ယမုံသာလျှင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ထို့အတွက် မင်းဝေအောင် ဥပုသ်နေ့ကို မျှော်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဥပုသ်နေ့ ကား ရောက်မလာသေး။



အခန်း(၈)



စိတ်စော၍လားမသိ၊ သံဃာတော်များ အာရုဏ် ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူလာပါပြီခင်ဗျားဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ မင်းဝေအောင် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။ ရပ်ကွက်အတွင်း ဝါတွင်း ဝါပ အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းအသင်းမှ ဆော်ဩမှုကို ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အိပ်ရာထပြီး မျက်နှာသစ်နေစဉ်မှာပင် အမေဘုရား ရှိခိုးသံကိုကြားရသည်။ ထိုသို့မျက်နှာသစ်ရင်း မင်းဝေအောင် တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်နဲနဲတွေးမိ၏။ မှန်ထဲမှ သူ့မျက်နှာက အဆီတွေပျံနေသည်။ မျက်လုံးထောင့်မှာ မျက်ချေးတွေရှိနေ

၏။ ပါးစပ်ကလည်း အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်နေမှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့လည်း အောက်ဆုံး ဒွါရနှစ်ပေါက်သုံး၍ အညစ်အကျေးတွေ စွန့်ထုတ်ရပြန်သည်။ ဒါကိုလူတွေက လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုအဖြစ်သာ ရှုမြင်ထားကြ၏။ တကယ် တော့ ဒုက္ခဖြစ်သည့် ခန္ဓာကြီးကို ရထား၍သာ ထိုအလုပ်တွေ လုပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေလုပ်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းကဟာလာသည်။ ဒါလည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။ ခန္ဓာ ကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်အောင် အာဟာရလောင်စာ ထည့်သွင်းပေးဖို့ သတင်းပို့နေပြီ။ ပေါ့ပေါ့တွေးလျှင်တော့ ဒီ ကိစ္စတွေအားလုံး ဘာမှအရေးမကြီး။ စားတာသောက်တာ ယိုတာစွန့်တာဆိုသည်က သမဇိက လုပ်ငန်းစဉ်များသာဖြစ်၏။

ဉာဏ်ဦးသူများသာ ဆာတာလည်း ဒုက္ခ၊ ယိုတာ လည်း ဒုက္ခ၊ စားချင်တာလည်း ဒုက္ခ၊ စွန့်ချင်တာလည်း ဒုက္ခ၊ ဒီခန္ဓာကြီးရထား၍သာ ဒီဒုက္ခတွေ ခံစားနေရတာဖြစ် ကြောင်း သိကြသည်။ ထိုသို့တွေးမိတော့ မင်းဝေအောင် ငါ တယ့်ဟုတ်ပါလားဆိုပြီး မြောက်ကြွကြွဖြစ်သွားသည်။

စိတ်တစ်ခု ယုတ်ကျိုးဆယ်ဆိုသည့်အတိုင်း အမြန်ဆုံး နှင့် ထိန်းချုပ်ရအခက်ဆုံးမှာ စိတ်သာဖြစ်သည်။ အလိုရှိ၍ တွေးလိုက်သည်နှင့် စိတ်က အမေရိကသို့သွားနိုင်သလို ဆီးရီးယားသို့လည်း ရောက်နိုင်၏။ လေယာဉ်စီးစရာမလို၊ ဇီဇာမလို၊ ထို့အတူ မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့်ညားဖို့လည်း ဒီစိတ်ကပဲ ဇာတ်လမ်းဆင်နိုင်သည်။ မတည့်သူနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့

www.burmeseclassic.com

လည်း ဒီစိတ်ကပဲ စေ့ဆော်သည်။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးနိုင်သည့်စိတ်ကို မင်းဝေ အောင် အသုံးချပုံက လက်ဖျားခါလောက်၏။ ယိုခြင်းစွန့်ခြင်း အပိုင်းကို တွေးမိပြီး ရွှေညာဏ်တော်ကွန်မြူးမိတာက ရန်ကုန် မြို့ပြ အများသုံး အိမ်သာများဖြစ်နေသည်။ မြားတစ်ပစ် အကွာအဝေး၊ မြင်းတစ်ပြေး ခရီးဟု စကားအသုံးအနှုန်းရှိ သော်လည်း သေးတစ်ပေါက် အကွာအဝေး ချေးတစ်ယို ခရီးဟု အသုံးအနှုန်းက မရှိ။

ဆိုလိုသည်မှာ အများသုံးအိမ်သာ အလုံအလောက် မရှိဟု ပြောလိုရင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူရှင်းရာ လမ်းဘေးတွေမှာ ယောက်ျားအများစု အပေါ်သွားနေကြ သည့်မြင်ကွင်းကို အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းတွဲပမာ နေ့စဉ် မြင် တွေ့နေကြရသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးဖြစ်သော်လည်း လမ်း ဘေးတွင် လွတ်လပ်စွာ သေးပေါက်ခွင့်ကိုတော့ နေရာတိုင်း မှာ မရနိုင်။

နေရာကောင်း (အပေါ့အလေးစွန့်လို့ကောင်းသည့် နေရာ) ဟူသမျှတွင် သေးမပေါက်ရ၊ ဤနေရာတွင် ခွေးများ သာသေးပေါက်သည်။ အပေါ့အလေးသွားလျှင် ဒဏ်ငွေ တစ် သောင်းဟူသော စာတန်းများက နေရာယူပြီးဖြစ်သည်။

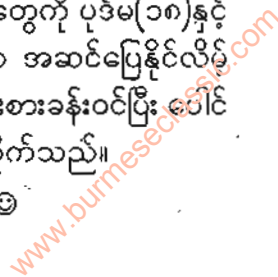
ထို့အတွက် တစ်ခေါ်သာသာ အကွာအဝေး၊ တစ်ပြ နီးနီး ခရီးတစ်ခုအတွင်း အများသုံးရေအိမ် ရှာမတွေ့နိုင်သော လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ခွေးတွေ ကြောင်တွေ ငှက်တွေ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းဘေးမှာ အညစ်အကျေးပေါင်းစုံ

စွန့်နေတာကို ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောကြာသော်လည်း၊ ထို အမှုတွေကို လူတွေလုပ်ဆောင်လျှင်တော့ မေးငေါမည့်သူ၊ ဖမ်းမည့်သူ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အွန်လိုင်းတင်မည့်သူတွေ မရေ မတွက်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။

ဒါဟာ လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးနေတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ တိရစ္ဆာန်တွေလောက်မှ အခွင့်အရေးမရသလို ဖြစ်နေ တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကံကောင်းလို့ အများသုံး ရေအိမ်သုံးခွင့် ရသည်ဆိုဦးတော့၊ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော ရေအိမ်များနှင့် သာ ဖူးစာဆုံရလိမ့်မည်။ ကံမကောင်းလျှင် 'အသေမခံ' ဗုံးခွဲ သမားများ ဗုံးထောင်ထားတာနှင့် ကြုံရပြီး ဖင်ဆေးခွင့်မရဘဲ အသက်ထွက်သွားနိုင်သေးသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ အကြမ်းဖက် ဗုံးထောင်သူရဲကောင်း များ၏ ပစ်မှတ်က အများသုံးအိမ်သာပဲဖြစ်နေသည်။ (ဤ တားစကားချပဲ)

ထိန်းချုပ်ရခက်သည့် စိတ်အလျဉ်တွေ ခရီးသွား လိုက်တာ အိမ်သာထဲ ဗုံးကွဲမှပဲ ရပ်သွား၏။ ပေါက်ကရတွေ တွေးမိသည့်အတွက် မင်းဝေအောင်တစ်ယောက်ထဲ ကြိုတ် ရယ်မိသည်။ လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ကုဋေရစ် ဆယ်မသောပိုးတွေ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းမှာ ခွင့်ပြုမိန့်မတင်ဘဲ ဆန္ဒပြုသောင်းကျန်းနေကြသည်။ ထိုပိုးတွေကို ပုဒ်မ(၁၈)နှင့် ဆွဲစိ၍မရ၊ တစ်ခုခုကျွေးမွေးလိုက်မှသာ အဆင်ပြေနိုင်လိမ့် မည်။ ထို့အတွက် မင်းဝေအောင် ထမင်းစားခန်းဝင်ပြီး ပေါင် မုန့်မီးကင်၍ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။



ပေါင်မုန့်လေးချပ်ကို စတော်ဘယ်ရီယိုသုတ်ပြီး (၃၀) နှစ်သက်တမ်းရှိပြီဖြစ်သည့် အစာအိမ်တွင်းဟောင်းကြီးထဲ ပစ် ထည့်သည်။ ထိုအခါမှပဲ ဗိုက်ထဲကပိုးတွေ ပုဒ်မ(၁၈)နှင့် ရုံး ထုတ်ခံရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးသွားတော့သည်။

ထိုအခိုက်ကြေးစည်ရိုက်သံကြားရ၏။ အမေ ဘုရား ရှိခိုးတာ ပြီးသွားပြီ၊ ဆီးချိုသမားအမေအတွက် ဆီးချိုကော်ဖီ တစ်ခွက်ဖျော်ကာ၊ အချိုမပါသော ဘီစကစ်တစ်ပန်းကန် ပြင် ပေးထားလိုက်၏။ ဆီးချိုသမားတွေလည်း လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးနေသူများပင် ဖြစ်သည်။ စားချင်တာမစားရ၊ အချို၊ အဆီအဆိမ့်၊ အငံ၊ အစပ် စသည့် အရသာရှိတာ မှန်သမျှ မစားရဘဲ တရှောင်ထဲရှောင်နေကြရသည်။

ဗိုက်ဆံရှိပြီး မစားရတာက ဝဋ်နာ ကံနာ ဟုသာပြော ရမည်လား မသိတော့။ လက်ကျန်ကော်ဖီ မော့နေခိုက်မှာပင် အမေရောက်လာသည်။

“လာ.. မေမေ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့ဘီစကစ် အဆင်သင့်ပဲ”

“အေး.. အေး.. သားဒီနေ့ ရိပ်သာလိုက်မှာနော် မေမေတို့ ရှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်ထွက်မယ်..”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်မယ် မေမေ ဥပုသ်လည်းစောင့်ဖြစ် မှာပါ”

“သာဓုပါတော် သာဓု သာဓု”

ဘာကြောင့် ဥပုသ်စောင့်ချင်စိတ် ပေါ်ရတာလဲဟု ဆက်မေးမှာစိုး၍ ကားစက်စမ်းပြီး ရေချိုးဦးမယ် ပြောကာ မလုံမလဲစိတ်နှင့် အမေရှေ့မှထွက်လာခဲ့၏။ ကားစက်နှိုး၍

ဆီရေလေဝိုင်နှင့် ဘရိတ်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။ တိုးကြီးထံ ဗုန်းဆက်၍ ဒီနေ့မလာနိုင်တော့ကြောင်း ထပ်ပြောသည်။

တိုးကြီးက ဥပုသ်နေ့ စစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေး၏။ တမင်မေ့ထားသောကိစ္စ သတိရသွားပြီး ရင်ခုန်မြန်လာပြန်သည်။ ယမုံနှင့်တွေ့လျှင် ဘာတွေပြောရမ လဲဆိုတာ စကားလုံးရွေးကာ စီကြည့်သည်။ ထိရောက်သော စကားလုံးတွေ တွေးလို့မရဖြစ်နေ၏။ ဆုံကြတော့မှ မီးစင် ကြည့်စာဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့တစ်သက်တွင် အကြာဆုံး ရေချိုးမိသောနေ့တစ် နေ့အဖြစ် မှတ်မှတ်သားသားဖြစ်မိသည်။ ဥပုသ်စောင့်သွား နှာဆိုတော့ သိသိကြီးနှင့်ပင် ပေါင်ဒါလူးပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီပါ သုံးမိသေး၏။ ရေမွှေးမဆွတ်ရင် ပြီးတာပဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

ရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်တွင် မင်းဝေအောင် အဆင်သင့် အနေအထားနှင့် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ။

ကော်လံကတုံး အဖြူလက်ရှည် အညိုရောင်ပုလဲ ဒေါက် ယောပုဆိုး၊ ရှားရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်တို့နှင့် မင်းဝေ အောင် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေလေ၏။ ရှစ်နာရီခွဲမှပဲ အမေ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ အမှန်တကယ် ဥပုသ်ယူကာ သီလဆောက်တည်မည့်အမေ တည်ငြိမ်နေသလောက် အ သောင်ဆောင်ဥပုသ်သည် မင်းဝေအောင် ရင်ခုန်ဘဝင်တုန် ကာ တည်ငြိမ်ကင်းဝေး လှုပ်ရွလေးဖြစ်နေ၏။

အိမ်တံခါးများလုံခြုံစွာပိတ်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားအင်ဂျင်သံနှင့်အပြိုင် မင်းဝေအောင်၏ ရင်တွင်းမှာလည်း ဝိန်းဟောင်းသံညံ့နေသည်။

ဓမ္မဘက်သို့ တိမ်းညွတ်နေသော အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ဖို့ သုံးရက်ပြတ် အနီးကပ်သင်တန်းရှိသော် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိသည်။ သို့သော် ဒီလိုကိစ္စမှာ ဘေးတီးသူ လှော်သူ အောင်သွယ်သူတွေ ရှိနိုင်သော်လည်း ကာယကံရှင်နှစ်ဦးသာ အဓိက အကျဆုံးဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော မိမိကိုယ်သာကိုးကွယ်ရာ ဆိုသလို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတော့မည်မှန်း မင်းဝေအောင် လက်ခံလိုက်ပြီး စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်စော့၏။

စကားသံ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မောင်းလာခဲ့ရာ နာရီဝက်မပြည့်ခင် ရိပ်သာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားကိုနေရာတကျ ပါကင်ထိုးပြီး အမေတက်သွားသည့် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ လိုက်သွား၏။ အဝင်တွင် ဟွန်းသံကင်းမဲ့ရန် တယ်လီဖုန်းကင်းမဲ့ရန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော သတိပေး ရုပ်ပုံများကိုတွေ့ရသဖြင့် ဖုန်းထုတ်၍ ပိတ်ထားလိုက်ရသေး၏။

ဆွမ်းစားဆောင်ထဲအရောက် ကျိုးကန်တောင်းမှောက် ရှာရပြန်သည်။ အမေကို ရှာတာလား၊ ယမုံကိုရှာတာလား ဆိုတာတော့ မကွဲပြား ၊ သို့သော် အမေ အန်တီကြိုင်နှင့် ယမုံတို့ တစ်နေရာထဲတွင် ရှိနေရာတွေ့ရသဖြင့် မင်းဝေအောင် အားတက်သွား၏။

ထိုနေရာအရောက်တွင် ယမုံက တအံ့တဩမော့ကြည့်သည်။ မင်းဝေအောင် နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒီနေ့ သားကလည်း သီလယူမှာလေ . .”

“အို . . ဟုတ်လား သာဓုပါတော် ခေတ်လူငယ်တွေ ဘာသာတရား လေးစားလိုက်နာမှု နည်းနေချိန်မှာ ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိ လိုက်တာနော် . .”

အန်တီကြိုင်က စွတ်ရွတ်ချီးမွမ်းနေသဖြင့် အယောင်ဆောင် မင်းဝေအောင် အနေရအထိုင်ရ ခက်သွား၏။ အမေက သူဝယ်လာသည့်ပန်းတွေ ဘုရားအိုးထိုးဖို့ အထမှာ အန်တီကြိုင်လည်း ကုသိုလ်ပြုရအောင် လိုက်သွားသည်။ ဆရာဇင်ယော်နီ၏ ရွှေစကား ငွေစကား အစီအစဉ် ဖွင့်ကြည့်ရန် မလိုသလို၊ ဆရာ စံဇာဏီဘိုထံ လှမ်းမေးရန်လည်း မလိုတော့၊ ဒါ မင်္ဂလာအချိန် အစစ်အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မင်းဝေအောင် ယမုံကို ပါဝါအပြည့် လွှတ်ထားသည့် အကြည့်များနှင့် စိုးမိုးထားလိုက်ပြီး . .

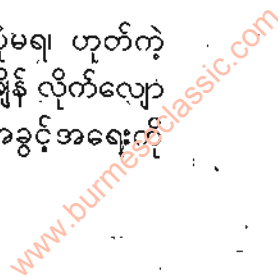
“ယမုံ ဥပုသ်နေ့တိုင်း ဥပုသ်စောင့်တယ်နော် . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . .”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ စောင့်မှာ . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . .”

ယမုံ စပီကင်သင်တန်း တက်ထားပုံမရ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဘစ်လုံးသာ ရေလဲသုံးနေသည်။ နေရာနှင့်အချိန် လိုက်လျောညီထွေမဖြစ်သော်လည်း မင်းဝေအောင် အခွင့်အရေးတို့ တက်မလွှတ်တော့။



“တကယ်တော့ ကျွန်တော် ယမုံကို တွေ့ချင်မြင်ချင် လွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ရှင်! . . .”

ယမုံထံမှ အထိတ်တလန့် အသံထွက်လာသလို ဘေးဘီကိုလည်း မလုံမလဲနှင့် ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ယမုံကို တအား သတိရနေတာ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ပဲဆိုပါတော့၊ ယမုံအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စွဲ လန်းမှု သံယောဇဉ်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါလားဗျာ”

“ဟင်. . ကိုမင်းဝေအောင် ရှင် ဘယ်နေရာမှာ ဘာ စကားတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“ယမုံကို ဒီနေရာမှာပဲ တွေ့ခွင့်ရလို့လေ. . .”

“အင်း. . ရှင်က မီးကင်ပြီး အယားဖျောက်နေတာကိုး ဗျာ”

“ဒီလိုလေ မာဂဏ္ဍိယသူတ္တန်မှာ ဟောကြားထားတာ က ကိလေသာဟာ နူနာရောဂါနဲ့တူသတဲ့၊ ကာမဂုဏ် အာနန္ဒာ တွေက မီးပုံကြီးနဲ့တူပါတယ်တဲ့၊ ပုထုဇဉ်တွေကတော့ နူနာ ရောဂါသည်တွေပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်အာရုံငြိတွယ်တာ ဟာ နူနာရောဂါထလို့ ယားလွန်းတဲ့အတွက် မီးကင်ပြီး အယားဖျောက်တာပါပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုမင်းဝေအောင် လည်း မီးကင်ပြီး အယားဖျောက်နေတာလို့ ပြောတာပါ. . .”

“ယမုံရယ် ပုထုဇဉ်သဘာဝ စွဲလန်းမိတာ အပြစ်လား ဗျာ”

“အခု ကျွန်မ ရှင်းပြပြီးပြီလေ အပြစ် ဟုတ်မဟုတ်

တို့ယုံဘာသာဆင်ခြင်ပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပုထုဇဉ်ပီပီ လူလိုပဲတွေးမှာလေ”

“ကိုမင်းဝေအောင် ဒီကို ဥပုသ်စောင့်ဖို့ လိုက်လာတာ ဆို ရှစ်ပါးသီလယူရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်ကိုသန့်ရှင်း အောင် တည်ဆောက်နေပါ၊ မဟုတ်တာတွေ မတွေးပါနဲ့ရှင်”

ဓမ္မကထိက ဘိက္ခုနီမကို ဘာစကားနှင့် တုံ့ပြန်ရ နှိမ်းမသိတော့၊ ယမုံမျက်ဝန်းအောက်မှာ သိမ်ငယ်စိတ် ရှက် စိတ်တွေနှင့် အငွေ့ပျံကွယ်ပျောက်သွားပါစေဟုသာ ဆု တောင်းမိတော့၏။

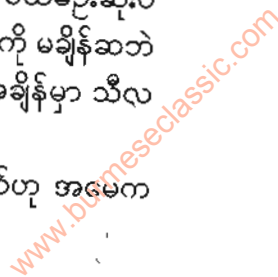
ဘုရားပန်းအိုးလဲပြီး ပြန်ရောက်လာကြသည့် အမေ နှင့် အန်တီကြိုင်ကတော့ ဘာမှရိပ်မိပုံမရ၊ ရိပ်မိသွားလျှင် သည်း မင်းဝေအောင်နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးလဲသေ ပစ်လိုက် မှီသာရှိတော့သည်။

“ကိုမင်းဝေအောင် အားလို့ရှိရင် အရှင်ဆန္ဒာဓိကရဲ့ ဘုရားစာအုပ်လေးတွေ ဖတ်ကြည့်ပါလား. . နားလည်လွယ် တယ်လေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ရည်းစားစကားပြောသူကို ရှစ်ပါးသီလစောင့်ပြီး ဘုရားစာပေလေ့လာဖို့ တိုက်တွန်းခံရတာ သူ ပထမဦးဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ကာလဒေသ ပယောဂကို မချိန်ဆဘဲ ဆန္ဒကိုရှေ့တန်းတင်မိတာ မှားပြီထင်၏။ ထိုအချိန်မှာ သီလ ပေးဖို့ ဆရာတော် ကြွလာသည်။

သား. . ယောက်ျားလေးတွေ ရှေ့တက်ဟု အမေက



တိုက်တွန်း၍ မင်းဝေအောင် နေရာပြောင်းရပြန်သည်။ ခုတော့ဖြင့် ချစ်ရေးဆိုဖို့ လာခဲ့သူတစ်ယောက် ဆရာတော် ရှေ့မှောက်မှာ လက်အုပ်ချီနေရပါပကောလား။ ဒီနေရာဟာ ဟွန်းသံကင်းမဲ့ဖန် ဖုန်းကင်းမဲ့ဖန်ဖြစ်သည့်အပြင် အချစ်ကင်း မဲ့ဖန်ဖြစ်နေတာကိုပါ မင်းဝေအောင် ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ရတော့၏။

သီလယူဖို့ ဦးစွာဘုရားကန်တော့ကြတော့လည်း ဘာတွေဆိုရမှန်း မင်းဝေအောင် မသိ၊ ကပေါက်တိကပေါက် ချာနှင့် ယောင်နနဖြစ်နေသည်။ သူ့များနောက်က သံယောင် လိုက်ပြီး အိယောင်ဝါးလုပ်ကာ ရောချနေရ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ယမုံနှင့် ထပ်ပြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့လောက်အောင် ရှက်စိတ်က ကြီးစိုးနေသည်။

ယောရောဂျီနှင့် ဝူးဝူးဝါးဝါး လိုက်ဆိုရင်း ယမုံအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

“ဝိကာလဘောဇနာ ဝေရာမဏီ၊ ရက်စက်လိုက်တာ ယမုံရယ်၊ သမာဒိယာမိ၊ နစ္စ ဂီတ ဝါဒီတ ဝိသုက၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင့် အသည်းမာရတာလဲ ယမုံ၊ ဝိဘူသနဋ္ဌာနာ ဝေရာမဏီ သိက္ခာပဒံ၊ ယမုံကို ချစ်မိလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ် ရှိတယ်လို့ စွပ်စွဲရင် ပျော်ပျော်ကြီးခံလိုက်မယ် သီလား ယမုံ၊ အာမဘန္တေ ပါအရှင်ဘုရား”

မိုသလောက် လိုက်ဆိုလိုက် ယမုံအပေါ် စောဒက တက်လိုက်နှင့် အာမဘန္တေသာ ခံလိုက်ရသည်။ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ထဲမရောက်၊ သီလပေးပြီးတော့ ဆရာတော်က တရားချီး

မြင့်သည်။

လုံးဝ အာရုံမကျသည့်အတွက် ဘာတွေ ဟောနေ နှိုးလည်းမသိ၊ ဘုရားရိပ်ခိုပြီး တရားနာနေရတာကို မနှစ်မြို့ သော မကျွတ်နိုင်သည့် ပြိတ္တာတစ်ကောင်လို ပူလောင်ပြင်းပြ နေ၏။ သို့သော် နူနာသည်ဟု ခိုင်းနှိုင်းခံရတာတောင် အ သည်းမနာနိုင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် မရနိုင် လေ လိုချင်လေဖြစ်တတ်သည့် လူ့သဘာဝအတိုင်း ယမုံကို သက်လျှော့လိုက်ရမှာ သူ စိုးနေ၏။

သံယောဇဉ် လောင်ကျွမ်းမှုကို ငုပ်တုပ်ပေခံရင်း အ ဆွားတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့တာ တရားဆုံးပြီး သာဓု ခေါ်သံကြားမှ ကမန်းကတန်း နောက်ကလိုက်ရသဖြင့် သာဓု နှစ်ကြိမ်သာ ခေါ်လိုက်ရသည်။

သူနှင့် မရင်းနှီးသည့် အသိုက်အဝန်းနှင့် ဓလေ့ထုံးစံ နှားအတိုင်း စီးမြောလိုက်ပါခဲ့ပြီးနောက် ဥပုသ်သည်တွေ ထမင်းစားချိန် ရောက်လာ၏။ ယမုံနှင့်တစ်ဝိုင်းထံ ထိုင်စား နှင့်ရသော်လည်း ရိပ်သာထုံးစံအတိုင်း အမှတ်နဲ့စား၊ အ မှတ်နဲ့ဝါးရင်း အရာရာကို ထိ သိ သတိ အာရုံကပ်ပြီး ထမင်း စားနေသော် ယမုံအား အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှပြောခွင့်မကြုံ၊ လုပ်ခွင့်မသာသဖြင့် ဒီနေ့တော့ ဒိုင်စားပြီ ဟုသာ နှလုံးသွင်းနေရတော့၏။



www.burmeseclassic.com



အခန်း(၉)

ဒီနေ့တော့ ရုံးပိတ်ရက်မို့ စိတ်လိုလက်ရ အလှပြင်ပြီး ယမုံ ဈေးသို့ထွက်လာခဲ့၏။ လိုအပ်တာတွေအပြင် ဟင်းစား ပါ ဝယ်နေရသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။ ဈေးထဲ ငါးပါတ်လောက် ပါတ်လိုက်ရသည်မို့ ဝမ်းဟာပြီး ဗိုက်ဆာ လာ၏။

ဈေးထဲက နာမည်ကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ အကြော် နှင့် နှစ်ပွဲဆက်စားလိုက်သည်။ ဈေးပြန်နောက်ကျသဖြင့် ဟင်းချက်တာလည်း နောက်ကျမှာမို့ ကြိုတင်ကာကွယ်ထား ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေ့အတွက်ပါ ပါဆယ်တစ်ထုပ်ဆွဲပြီး ဈေးထဲက ထွက်လာတော့ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ။ ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လာခိုက် အိမ်နီးချင်း အပျိုကြီး မခင်စန်းမြင့် ကောင်လေးငယ် ငယ်တစ်ယောက်နှင့် လက်ချင်းတွဲ လျှောက်လာတာ မြင်မိ ၏။

မခင်စန်းမြင့် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်... ထီးကို ဝိုက်၍ ဆောင်းပြီး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရအောင် ကာကွယ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ယမုံလည်း နှုတ်ဆက်ဖို့ မကြိုးစားမိ၊ စိတ်ထဲမှာ တော့ အပျိုကြီး နူနာထံပြီး အယားဖျောက်ဖို့ မီးကင်နေပြီ ဟုသာ တွေးမိသည်။

မီးကင် အယားဖျောက်တာကို တွေးမိတော့ တ ဆက်တည်းဆိုသလို ကိုမင်းဝေအောင်ကို သတိရသွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရိပ်သာသို့ ဥပုသ် စောင့်မည်ပြောပြီး လိုက်လာရင်း သံယောဇဉ်စကားဆိုသွား တာကို သတိရကာ ရှက်သလိုပင် ဖြစ်မိ၏။

သနားစရာကောင်းလိုက်တာဟုလည်း စိတ်ထဲက ပြောမိသည်။ သူ့သာ မင်းဝေအောင်လို ယောက်ျားသားတစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်မှာ သေချာ၏။

“နုမြောစရာကောင်းလိုက်တာ ကိုမင်းဝေအောင် ရယ်... သာသနာနဲ့လည်းကြုံ... ယောက်ျားဘဝလည်း ရ ထားတာတောင် အမှိုက်တိုက်ထဲ ခုန်ဆင်းချင်နေတာ သနား စရာပါပဲလား... ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့ ကောင်းကောင်း တရားပြပြီး နားချရမယ် ဒါမှ အန်တီနှင်းဆီလည်း ရိပ်သာ

www.burmeseclassic.com

လာရတာ စိတ်ဖြောင့်သွားမှာ”

ကိုယ့်ကိုချစ်သည်ဟု ပြောလာသူတစ်ယောက်အား တရားပြနားချဖို့အထိ တွေးတောပြင်ဆင်ရင်း အိမ်ပြန် ရောက်လာ၏။ သတင်းစာဖတ်ရင်း စောင့်နေသည့် အမေ့ အတွက် ဝယ်လာသော မုန့်ဟင်းခါးကို ပန်းကန်နှင့်ပြင်ဆင် ပေးပြီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် ထိုင်သင်နေ၏။ အမေက တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပင် မုန့်စားပြီး ယမုံလုပ်သမျှ ငေးကြည့်နေသည်။

“မေမေ ဒီနေ့ အဖေ ပြန်လာမှာလား..”

“အေး.. လာမယ်ပြောတာပဲ၊ မလာဖြစ်ရင်တော့ ဖုန်းထပ်ဆက်မှာပေါ့..”

“အဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာ တော်သေး တယ်နော်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့.. လင်ကောင်းမှ စံဆိုတာ.. အမေ့ကိုကြည့် ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာရလဲ ပင်စင်ရတာ တောင် ပိုက်ဆံရှာတုန်း..”

အမှတ်မထင်ဝင်လာသော တိုက်စစ်ကြောင့် အငိုက် မိသွားသည့်ယမုံ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

“သမီးကိုလည်း ပညာတတ်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပြီးပြီ၊ အမေ့အတွက် အားကိုးထိုက်တဲ့ လင်ယောက်ျား သမီးအတွက် စံပြုထိုက်တဲ့ အဖေတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

မတတ်သာ၍ ဟုတ်ကဲ့ တစ်လုံး ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ညည်းအရွယ်မှ ကျုပ် ညည်းကို မွေးပြီးပြီ ယမုံ”
“အမေကလဲ”

“ဘာအထွန့်တက်ဦးမလို့လဲ.. သင့်တော်တဲ့ သူရှာ ပြီး အိမ်ထောင်ပြုပါလို့ ဒီလောက် တဖွဖွ ပြောနေတဲ့ဟာကို”

“သမီးမှ စိတ်မဝင်စားတာ..”

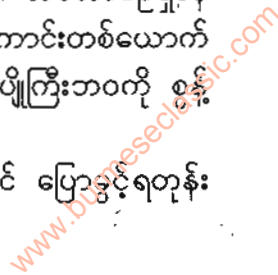
“စိတ်မဝင်စားလို့ဖြစ်မလား ညည်းလည်း ဒီလောက် တရားသိနေတဲ့ဟာ သေခြင်းတရားဆိုတာ သံချောင်းခေါက် သတိပေးပြီးမှ ရောက်လာတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ညည်းအဖေနဲ့ ကျုပ် ရုတ်တရက်မျက်စိမှိတ် သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ယမုံ ချဉ်ပေါင်ရွက်ထည့်သည့် ဇကာကို စားပွဲပေါ် ဆောင့်ချရင်း အသံတိတ် ဆန္ဒပြမိသည်။ အမေက မတော် သေး..

“မနှင်းဆီ သား မောင်မင်းဝေအောင်ဆို စီးပွားရှာ ကောင်းတဲ့သူ၊ ဥပမိရုပ်လည်းကောင်းတယ် ဘာသာတရား လည်း ကိုင်းရှိုင်းတယ်၊ အသက်ချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်းဘဲ”
မင်းဝေအောင် နာမည်ပါလာ၍ ယမုံ သူ့အမေကို အထိတ်တလန့်ကြည့်မိသည်။

“သူ့အကြည့်တွေက ညည်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေ တယ်ဆိုတာ အသိသာကြီး.. ဒီလို လူကောင်းတစ်ယောက် ကိုယ့်နားရောက်လာတုန်း ညည်းရဲ့ အပျိုကြီးဘဝကို စွန့် လွှတ်လိုက်တော့”

ယမုံ ဘာမှမတုန်ပြန်၊ ဒေါ်ကြိုင် ပြောခွင့်ရတုန်း



တော်ကီတွေ မနားတမ်းဆက်လွတ်နေ၏။

“သူ ညည်းကို စကားစသေးလား..”

“ရှင်.. အဲ.. ဟိုဒင်း.. သံယောဇဉ်ရှိတယ် ခင်မင် ချင်တယ် လို့တော့ပြောပါတယ်..”

“ဟယ် အဲဒါ အစပျိုးတာလေ အစပျိုးတာ၊ ညည်း ဘာပြန် ပြောလိုက်လဲ..”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့..”

“ဘာ!”

ပေါက်ကွဲသံစဉ်နှင့် အကျယ်ကြီးထ အော်လိုက်သည့် အတွက် ယမုံပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

“ရုပ်ချောပြီး စီးပွားရှာကောင်းတဲ့အပြင် အမေတစ်ခု သားတစ်ခု ဒီလိုလူမျိုး ဒီခေတ်ထဲ လိုက်ရှာလို့တွေ့မယ်ထင် လား မိယမုံ၊ ညည်းဟာလေ ဝင်လာတဲ့ စုတ်ရော လာဘ်ရော ဆောင့်ကန်ထုတ်ပစ်တဲ့ မိန်းမပဲ”

“အမေကလည်း သမီး သံသရာလည်မှာ ကြောက်ပါ တယ်ဆိုနေမှ၊ လူ့ဘဝရတုန်း သာသနာနဲ့လည်းကြုံနေတော့ အပါယ်တံခါးပိတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်တံခါးပွင့်အောင် ကြိုးစားပါရစေ မေမေရယ်.. နော်”

“ဘာမှ ကြိုးစားမနေနဲ့.. ညည်းလား နိဗ္ဗာန်ရောက် မှာ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့အေ.. လူ့ဘဝရမှ တော့ လူလိုနေသွားရမှာပေါ့၊ ဝိသာခါတို့လည်း အိမ်ထောင် သည်တွေပါပဲတော်.. လင်ယူသားမွေးရင်း တရားရှာသွား ကြတာပဲဟာ.. ဆုတ်ကပ်ကြီး ထဲတစ်ဘဝထဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရမယ်

ထင်နေလား..”

“ဒါကတော့ ကျင့်ကြည့်မှ သိမှာပေါ့လို့”

ယမုံ၏ လေးပြေထိုး စကားကြောင့် အမေပိုပြီး ဒေါပွ သွားပုံရ၏။

“ဒီမယ် မိယမုံ အပိုတွေမပြောနဲ့ လူ့အဖြစ်နဲ့ နေချင် ရင် အိမ်ထောင်ပြု၊ နိဗ္ဗာန်သွားချင်ရင် အလုပ်ထွက်ပြီး တစ်ခါ ထဲ သီလရှင်ဝတ်လိုက်.. ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ စခန်း သွားဖို့တော့ မကြံနဲ့ ဒါပဲ”

ဒေါသတကြီးပြောကာ စားပြီးသား မုန့်ပန်းကန်ဆွဲ၍ ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားသည့် အမေကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ယမုံ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ ဒါတွေအားလုံး အရင်းစစ် ကြည့်တော့ မင်းဝေအောင်ကြောင့်ဆိုသည့် အဖြေထွက်လာ ၏။

“တောက်!. ဒင်း ဆတ်ဆော့လို့ ဒင်းဆတ်ဆော့လို့ ဒီကိန်းဆိုက်တာ”

ကြွက်မနိုင် ကျီမီးရှို့ဆိုစကားပမာ ယမုံဒေါသတွေက မင်းဝေအောင်ပေါ်သို့သာ စုပုံကျသွားတော့၏။



အခန်း(၁၀)



“ဟားဟားဟားဟား... မင်းဝေအောင် မင်းဝေ အောင် မင်းအဖြစ်ကလည်း ဟားငါးကောင်နဲ့ ဖိုက်စတားက လူရွှင်တော်တွေ ရောသမမေ့ထားတဲ့ အငြိမ့်ခွေကြည့်ရသလို ပဲ ရီ(ရယ်)စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ..”

“ဟုတ်ပ... ချာလီချက်ပလင်နဲ့ မစွတာဘီး(နီ)စပ်ကျ ထားသလိုပဲ”

ဥပုသ်နေ့ နောက်နှစ်ရက်လွန်မြောက်မှ တိုးကြီးတို့က မရမကမေးသံဖြင့် ဖော်ကောင်ဘညွန့်ထုံးနှလုံးမူပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရယ်ဗီရှင်ပြန်မိသည့် မင်းဝေအောင်မှာ

မညာမတာ ဝိုင်းဟားခြင်းကို မရှုမလှ ခံလိုက်ရ၏။

“အေး.. အဲဒါ မင်းတို့ပေးတဲ့ အကြံပဲလေ၊ ဘီယာ တွေ ဝိုက်ကယ်အောင်သောက် စားပိုးနှင့်အောင် အမြည်းစား ပြီး ပေးခဲ့တဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မဟာဗျူဟာပဲ”

“အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်.. ငါတို့လည်း မူးမူးရူးရူးနဲ့ စွတ်ဖေါမိတာ.. မင်းတကယ်လုပ်လိမ့်မယ်လဲ မထင်မိဘူး လေ”

“အေးလေကွာ ရိပ်သာမှာ ဥပုသ်စောင့်မယ့်သူကို ရည်းစားစကားသွားပြောမယ်လို့ ဘယ်သူကထင်မှာလဲ”

“ဘာ.. ဒါဆို မင်းတို့ ငါ့ကိုသက်သက်ချောက်တွန်း တာပေါ့ ဟုတ်လား..”

“အဟဲ အဲလိုတော့လည်း ဟုတ်ဘူးလေကွာ.. ဖြစ် နိုင်ခြေရှိတာကို နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်တဲ့သဘောပဲလေ.. ဒီထက်မပိုဘူး.. ဟဲဟဲ”

ထိုက်အောင် အရူးကွက်နင်းကာ စတေးရှောင်သလို ပြောသည်။ တိုးကြီးက ရယ်ချစ်စိတ်မကုန်သေးဟန်နှင့်..

“မင်းကွာ.. နိဗ္ဗာန်သွားမယ့်သူကို သံသရာလည် အောင် ယရာဝါသဝဲထဲ အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟေ့ကောင် တိုးကြီး မင်း ဆက်ဖွဲနေရင် ဘောပြုတ် သွားမယ်နော်..”

မင်းဝေအောင်လည်း မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် သူတို့ ကြောက်သည့် ဘောနှင့်သာ ငြိမ်းခြောက်ရ၏။ ထိုက်အောင်

www.burmeseclassic.com

နှင့်တိုးကြီး ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီ မလုပ်ဘဲ မျက်နှာပြင်လိုက်ကြ ရင်း. . .

“အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ မင်းဝေ အောင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ စစ်ပြေပြင်ကို သေချာရွေး ချစ်စကား ပြောဖို့ လိုက်ဖက်တဲ့နေရာတော့ ဖြစ်ပစေ. . .”

“ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ တိုးကြီး”

“လမ်း. . . ဒါမှမဟုတ် သူ့ကုမ္ပဏီဝန်းကျင်ပေါ့ကွ မင်း ဝေအောင်ရ၊ အဲဒါဆို ဘယ်သူမှ ကဲ့ရဲ့စရာအကြောင်း မရှိ တော့ဘူး”

“လုပ်ပြန်ပြီ အချွန်နဲ့မတာလား”

“မယုံကြည်ရင် မလုပ်နဲ့လေ. . . သူ့ဘဝက ခိပ်သာနဲ့ ကုမ္ပဏီပဲရှိတာ. . . အဲဒီကိုမသွားလို့ ခိပ်သာက ဆရာတော် ဆီ အပူသွားကပ်ချင်နေတာလား. . .”

မှန်တာပြောသည့်အတွက် နားထောင်ရတာတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းရှိလှသည်။ ထိုက်အောင်က တွေးတွေးဆဆ စဉ်း စားရင်း လေးလေးနက်နက် စကားဆိုလာ၏။

“မင်းဝေအောင် သေချာတော့ စဉ်းစားနော် သူ့ ကြည့် ရတာ တကယ်သီလရှင်ဝတ်မယ့် ပုံစံမျိုးလား၊ အဲဒါဆို နှစ် ယောက်စလုံးအတွက် မကောင်းဘူး. . . နော်. . .”

“ဟာ. . . ထိုက်အောင်ရာ. . . တကယ်သာ လောကီ ကိုစိတ်ကုန်နေရင် လှလှပပပြင်ဆင်ပြီး ကုမ္ပဏီသွားပါမလား”

“မင်းဟာလေ. . . နဲ့မလိုလိုနဲ့ တော်တော်ထူတဲ့ ကောင်၊ အဲလေ ပါးမလိုလိုနဲ့ အတော်ထူတဲ့ကောင်. . . သူက

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေ. . . ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ အလုပ်သွားလို့မှ မရ တာ ကာလဒေသအလိုက် မြင်ကောင်းရှုကောင်းအောင် တော့ ဝတ်ရစားရမှာပေါ့၊ အဲလိုပြင်ဆင်ထားလို့ လောကီ ကိစ္စ ပျော်မွေ့နေမယ့်သူလို့ တထစ်ချ သတ်မှတ်လို့ ဖြစ်မ လားကွ. . .”

ယထာဘူတကျသည့် ထိုက်အောင်စကားကြောင့် မင်းဝေအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပြန်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ မင်းဝေအောင်ရာ မင်းကို ကြည့်ရတာ လယ်သိမ်းခံရတဲ့အထဲ စိုက်ပျိုးစရိတ်ချေးငွေ မကျေလို့ တရားစွဲခံရတဲ့ တောင်သူရုပ်နဲ့”

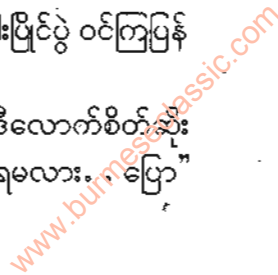
“ဟုတ်မလားကွာ. . . ထိုင်းကို အလုပ်သွားလုပ်ရင်း လူကုန်ကူးဂိုဏ်းနဲ့တွေ့ပြီး. . . ယောက်ျားပြည့်တန်ဆာအဖြစ် ရောင်းစားခံရတဲ့ကောင်ရဲ့ရုပ်မျိုး. . .”

ကိုယ့်ဘာသာ အားရပါးရ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာကို ချယ်ဖွဲ့ဖွဲ့နေသည့် ဒီနှစ်ကောင်ကြောင့် မင်းဝေအောင် ရေ လည်တင်းသွားသည်။

“ငါက ယောက်ျားပြည့်တန်ဆာဆိုရင် မင်းတို့က ဖြတ်ဖောက်ချုပ်တွေ. . . မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူး ဒါပဲ’

ဒီတော့လည်း နှစ်ကောင်သား အဖါးပြိုင်ပွဲ ဝင်ကြပြန် သည်။

“မင်းကလည်းကွာ နောက်တာကို ဒီလောက်စိတ်ဆိုး စရာလား၊ မင်းအစား ယမုံဆီ သွားပြီး ငိုပြရမလား. . . ပြော”



“နေပါစေကာ မင်းသွားဖါးမှ မင်းနဲ့ညားသွားမှာ ပေါ့ . .”

“သူ့ အလုပ်ပြုတ်သွားအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်လေ အဲလို အားကိုးရာမဲ့သွားရင် မင်းဘက်ပြန်လှည့်လာမှာ . .”

“အားကိုးရာမဲ့သွားမှ တစ်ခါထဲ သီလရှင်ဝတ်သွား ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ့ညီမ တစ်ခုလုပ်နဲ့ ပေးစားမယ်ကွာ . .”

“တော်ပါကွာ . . ချောက်ထဲတော့ ကန်မချပါနဲ့ . .”

“အဲဒါတော့ မပူနဲ့ မင်းဝေအောင် ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးအလိုမှာ လှမ်းအော်လိုက် အာဇာနည်သိမ်းဖို့ အ သင့်စောင့်နေတဲ့အဖွဲ့ လွှတ်လိုက်မယ် . .”

ခေတ်ပေါ်ထေ့လုံးငေါလုံးဖြစ်နေ၍ အားလုံးသဘော ကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ မင်းဝေအောင် မျက်နှာခွင်ပျ လာ၍ အမှတ်မရှိသူတွေ တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

“စောစောကစကားမျိုး မင်းမှာ ပြောခွင့်မရှိဘူး”

“ဘာစကားလဲ တိုးကြီး”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူး ဆိုတာလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ . .”

“ခေတ်ပြောင်းသွားပြီကွာ . . တို့မှာ သမဂ္ဂရှိတယ်၊ ခုံ သမာဓိရုံးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့ အလုပ်ထုတ်ရင် သုံးလစာကြိုပေးပြီးမှ ထုတ်လို့ရမှာ . . သိလား . .”

“ဪ ဒီလိုလား . . ဒါဆိုလည်းဖြစ်ပါတယ်ကွာ . .”

တစ်ပြားမှ အကုန်ခံစရာမလိုတဲ့နည်း ငါ့မှာရှိတယ် . .”

ထိုစကားကြောင့် ထိုက်အောင်က စိုးရိမ်တကြီးပြန် မေးသည်။

“ဘာနည်းလဲ မင်းဝေအောင်”

“အရုံးပေါ်လို့ဆိုပြီး အလုပ်ရုံပိတ်လိုက်တဲ့နည်းလေ”

တိုးကြီးရော ထိုက်အောင်ပါ မျက်နှာလေးတွေ မန် တျည်းရွက်လို့ သေးငယ်သွားကြ၏။

“ဟဲဟဲဟဲ . . တကယ်တန်းကျတော့လည်း ခုံသမာဓိ

ရုံးဆိုတာ အလုပ်ရှင်ဘက်ပဲ မျက်နှာလိုက် ဆုံးဖြတ်တဲ့ရုံးကွ တို့တွက် အားမကိုးရပါဘူးကွာ . .”

“မင်းလည်း မိန်းမယူဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီပဲဟာ အလုပ်ရုံ ပိတ်လို့ ဖြစ်မလားကွ”

ချောချောမော့မော့နှင့် အသားကုန်ဖါးနေကြတာမြင် တော့ မင်းဝေအောင် ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာ ကြော မလျှော့ဘဲ . .

“ယမုံကို ဘယ်လို ဆက်လိုက်ရမလဲဆိုတာ အကြံ

ပေးနိုင်ရင် အလုပ်မဖြုတ်ဘူး”

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ပြန်လည်ဝင်းပလန်း

ဆန်း လာကြသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရုံးတက်ရုံးဆင်း အဆင်ပြေ

တဲ့ အချိန်မှာ ဝင်ပူးပြီး အပီပြောဖို့ပဲ . .”

“အဲဒါမှ မရရင် မင်းအမေခေါ်သွားပြီး လူကြီးချင်း

မဟုတ်ဘူး”

“အင်း. . နှစ်ယောက်လုံး အလျှောက်ကောင်းလို့ အထောင်းသက်သာတယ်မှတ်”

“ငါပြောတာ အကောင်းဆုံးပါကွာ . . ကိုယ့်ဘာသာ မိန်းမလိုချင်တဲ့ကိစ္စ အမေဝင်ပါရတာ မမိုက်ပါဘူး၊ မင်းညွှန်ရာ ကျတာပေါ့. . ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ မိန်းမရတာကမှ ဂုဏ်ယူစရာကွ. . ”

တိုးကြီးက သူ့အယူအဆပိုကောင်းကြောင်း ထပ်ဆင့် အာမခံနေပြန်သည်။ ထိုက်အောင်ကည်း အလျှော့မပေး. .

“အဲဒါက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေမှာ သုံးတဲ့နည်းကွ၊ သူ့ရဲ့ ယမုံက ထူးခြားဖြစ်စဉ်၊ အားအားရှိ ကတုံးတုံးဖို့ ခြောင်းနေတဲ့မိန်းမ၊ အဲဒါကို သူ့မိဘတွေသဘောတူလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူကြီးချင်းညှိခိုင်းတာ၊ ဒါ သံတမန်နည်းပဲ. . အလုပ်ဖြစ်တယ်”

တိုးကြီးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလျှော့ပေးဘဲ ရန်စောင်နေကြ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အိုင်ဒီယာတွေ ကောင်းပါတယ်. . အရင်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်မယ်. . မိဘ အကူအညီကတော့ နောက်ဆုံးအဆင့်မှပေါ့. . ”

တိုးကြီးက မေးပွတ်ပြီး ထိုက်အောင်အား မျက်လုံးမှေးစင်း၍ ကြည့်၏။ ထိုက်အောင်က အသံမထွက်ဘဲ ပြန်ဆဲလေသည်။

“ကြာတယ်ကွာ မနက်ဖြန်ပဲ သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“အိုကေ. . ငါတို့ ဗဟန်းရဲစခန်းက စောင့်နေမယ်. . အာမခံနဲ့ ပြန်ထုတ်ဖို့”

ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဝေအောင် အလုပ်ထုတ်မည်ဟု မခြိမ်းခြောက်တော့၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို လိုက်ထိုးသည်။ တိုးကြီးတို့ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း. . အလုပ်ရုံဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

မင်းဝေအောင် အလုပ်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ယမုံအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ မင်းဝေအောင် အချစ်တို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာ ကြည်နူးစရာ ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘဲ စိတ်ညစ်စရာ ရှက်စရာတွေနှင့်သာ ကြုံတွေ့နေရ၏။

သို့သော်လည်း လက်လျှော့လိုက်ဖို့ သူ စိတ်ကူး၍မရတာက ပြဿနာဖြစ်နေသည်။

သူက လိုက်လွန်းလို့ ယမုံပြေးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်မပြုချင်တော့တာလားဆိုတာ ဆခွဲမရဖြစ်နေသည်။ လုံးဝ အိမ်ထောင်မပြုချင်တာဆိုလျှင်တော့ ဒီဘဝ ဒီမျှသာ ဆိုသည့်ကိန်းဆိုက်သွားပေလိမ့်မည်။

“ဪ. . ရင်မောရပါလား ယမုံရယ်. . . ”



www.burmeseclassic.com



အခန်း(၁၁)

ယမုံက ဖယ်ရီနှင့် အသွားအပြန်လုပ်သည်ဆိုတော့ လမ်းထိပ်မှအိမ်အထိ အကွာအဝေးအတွင်းသာ အချိန်မည်ဖြစ်သည်။ လေးနာရီခွဲမှ ငါးနာရီခွဲလောက်အထိတော့ အချိန်ပေးရမည်။ ယမုံက သူ့အိမ်ရှိရာ လမ်းထိပ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်မည်မှန်းမသိ၊ ထို့အတွက် မင်းဝေအောင် လေးနာရီဆယ့်ငါးကတည်းက သာစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှာထိုင်နေလိုက်၊ အနီးအနားကဆိုင်မှာ လက်ဘက်ရည်ဝင်သောက်လိုက်နှင့် မင်္ဂလာအချိန်ရောက်အောင် သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရ၏။

မြင်ရာတွေ့ရာကြုံရာ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် တို့ ပြောင်းချစ်ကြည့်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်မလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မိန်းကလေးများကို လေ့လာသုံးသပ်ကြည့်၏။ အလှအပဆိုင်ရာ နည်းပညာတွေ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေ ထွန်းကားသည့်ခေတ်မှာ မြင်မြင်သမျှ ကောင်လေးတွေ လှနေကြတာတော့ သေချာသည်။

သို့သော် ရင်ထဲရောက်မလာတာက ခက်နေခြင်းဖြစ်၏။ လှတိုင်းသာ ချစ်လို့ရလျှင်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ မိန်းမတွေထောင်ချီရှိနေပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားတိုင်း သူ့တာကို မက်ကြသော်လည်း ကိုယ်နှင့်အဆင့်အတန်းတူတူ၊ ဂုဏ်ရည်ချင်းတူ မတူ၊ ပညာအရည်အချင်းနှင့် ဆင်ခြင်ဆုံးတရားကောင်း မကောင်း၊ ဟီရိုဩတပွရီ မရှိ ဆိုတာတွေ ဘလည်း အရေးကြီးသေးသည်။

အဦးဆုံးကတော့ မျက်စိထဲအစပ်တည့်ပြီး စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်နေရန်လိုသည်။ ယမုံက ထိုအချက်များ အားလုံးနှင့် ဆိုင်ကညီနေ၏။ သဘောအကျဆုံးအချက်က အမေနှင့် ရင်နှီးခင်မင်နေမှုပင်ဖြစ်သည်။ ဘာသာတရားလိုက်စားသူဖြစ်၍ ယောက္ခမအဖြစ် ပြောင်းလဲဆက်ဆံရစေဦးတော့ သိပ်ပြဿနာမရှိဟု သူယုံသည်။

ကျီးကန်းတောင်မှောက် ကြည့်ရင်းစောင့်နေခိုက် မိနီဘတ်(စ်)တစ်စီးဝင်လာတာ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဘဏ်အမှတ်တံဆိပ်နှင့်ဆိုတော့ ယမုံတို့ ဖယ်ရီပဲဟု တပ်အပ်သိ၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ဖယ်ရီပေါ်မှ ရင်တွင်းမေ ယမုံ ဆင်းလာတာ မြင်ရ
ချိန်မှာ ညစ်တာတွေ အကုန်လစ်ပြီး ရင်မောခွဲသမျှ အဆင်
ချောသွား၏။ ဖယ်ရီထွက်သွားတော့ မင်းဝေအောင် အနား
ကပ်သွားသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ယမုံအတော်အံ့ဩသွားတာ
သတိပြုမိ၏။ ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားသလို ဝန်းကျင်ကိုလည်း
ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရှုရသည်။

“ယမုံ . . ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ . .
ဝန်းကျင်က သိပ်သတိမထားမိအောင် အအေးဆိုင်မှာ ခဏ
ထိုင်ကြမယ်နော်”

ယမုံ ဘာမှပြန်မပြော၊ မင်းဝေအောင်ကိုသာ မျက်
လုံးပြူးကြီးများနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ ယမုံ . . ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
ပါ”

ဝန်းကျင်၏ စပ်စုမျက်ဝန်းဒဏ်မှ ရှောင်လွှဲနိုင်ရန်အ
တွက်လားတော့မသိ ယမုံ စောဒက မတက်ဘဲ လိုက်လာရှာ
သည်။ အအေးဆိုင်ထောင့်စွန်းမှ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြပြီး
Coke နှစ်ဘူး မှာလိုက်သည်။ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်၍ ယမုံ
အား အလွမ်းပြေ အပန်းပြေ စိန်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေမိ၏။

“ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ ကိုမင်းဝေအောင်”

ယမုံက သည်းမခံနိုင်တော့ဟန်နှင့် စကားစလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောမှာပါ ယမုံ ကျွန်တော်ဟာ ဘွဲ့ရပညာ
တတ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင် လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုလည်း
အောင်အောင်မြင်မြင် ထူထောင်ထားနိုင်တဲ့သူပါ . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

‘အချိန်ကိုဥဲပြီး လိုရင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်
တော် ယမုံကိုချစ်တယ် . . မြတ်နိုးစွဲလန်းမှုတွေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
အထိ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဒီစကားပြောတာပါယမုံ၊ ယမုံဆီက
သင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခု ရမယ်လို့လဲ
မျှော်လင့်မိပါတယ်”

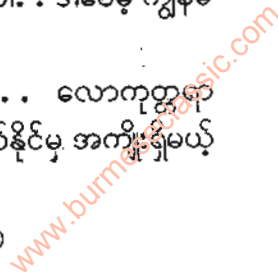
မင်းဝေအောင် စကားကြောင့် ယမုံ ရင်ပူသွားသည်
လားမပြောတတ်၊ Coke ကို ကမန်းကတန်း မော့သောက်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ . .

“ကျွန်မ အခုပဲ အဖြေပေးလိုက်ပါမယ် ကိုမင်းဝေ
အောင်၊ ဒီလိုစကားမျိုး ကျွန်မကိုပြောတာ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်
ရင် သိပ်ကောင်းမှာပါပဲ . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာ
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိလို့ပါ . . ”

“ယမုံရယ် . . ”

“ကျွန်မရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ
ကိုမင်းဝေအောင် . . ကျွန်မက လောကုတ္တရာအရေးကိုပဲ
စိတ်အားထက်သန်တဲ့သူပါ . . ကိလေသာ နွယ်တဲ့ကိစ္စမှန်
သမျှ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပါဘူး . . ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် ခင်
တယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာစကားပါ . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ
အတွက်တော့ မလိုအပ်ဘူးလေ . . ”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦးလား ယမုံရယ် . . လောကုတ္တရာ
ဆိုတာကလည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လိုက်နိုင်မှ အကျိုးရှိမယ်
ဏိစ္စပါ”



“မှန်ပါတယ် ကိုမင်းဝေအောင် ကျွန်မဆန္ဒကို အမေတို့ စားနေလို့သာပေါ့ . . သူတို့ကို နားဝင်အောင်ပြော ပြီး အဆုံးစွန်ထိ တစ်ဆင့်ချင်း ကူးပြောင်းသွားမှာပါ . . ဒါ ကြောင့် ကိုမင်းဝေအောင်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ကျွန်မအတွက်နဲ့ အလဟဿ မဖြစ်စေချင်ဘူး . . ရှင် . . ”

“တကယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီလား ယမုံရယ်”

“တကယ်ပါ ကိုမင်းဝေအောင် ဒီလိုပြောရတာလည်း အရမ်းအားနာပါတယ် . . အန်တီဒေါ်နှင်းဆီအတွက် ချွေးမ မရှားဘူး ထင်ပါတယ်ရှင် . . ”

“ကျွန်တော်က ယမုံကိုပဲ မြတ်နိုးတာလေ . . ”

“ပြောရရင် ယမုံဆိုတာပညတ်ပါ တကယ်မှမရှိတာ၊ တကယ်ရှိတာက ရုပ်နဲ့နာမ်လေ ကိုမင်းဝေအောင်ရဲ့ . . ကဲ ကျွန်မလည်း အချိန်မရလို့ သွားတော့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ကို မင်းဝေအောင် . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ယမုံ ထပြန်သွားသည်။

နှလုံးသားမြို့ပျက်ထဲမှ အချစ်ငတ်လူသားတစ် ယောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ မျှော် လင့်ချက်တို့ ပြိုကျပျက်စီးသွားသည့်နောက် ဖရိုဖရဲလူသား မင်းဝေအောင်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် အနိုင်နိုင်သယ်၍ တပ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရလေတော့၏။



အခန်း(၁၂)



လူထီးနှင့်လူမ . . အဲ . . ယောက်ျားနှင့် မိန်းမကြားမှာ ချစ်ရေးဆို၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေမှ လက်ထပ်ပြီး အတူ နေခွင့်ရသည့် အလေ့အထ ဘယ်အချိန်ကများ စတင်ပေါ် ပေါက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းဝေအောင်သိချင်နေမိသည်။

သေချာတာက အာဒမ်နှင့်ဧဝတို့ ထိုထုံးတမ်းစလေ့ ကို လိုက်နာမှုမရှိခဲ့ခြင်းပင်။ သူတို့က ပန်းသီးစားပြီး အရမ်း နီးသွားကြတာ မဟုတ်လား။

“ IQ မြင့်သည့် ထိပ်တန်းသတ္တဝါ လူ ဖြစ်နေ၍သာ ထိုမျှလောက် အလုပ်ရှုပ်နေတာဖြစ်မည်။ အပျိုလူပျို မရှိ

www.burmeseclassic.com

အားလုံးအိမ်ထောင်သည်တွေသာဖြစ်ကြသော် တိရစ္ဆာန် လောကမှာတော့ ရှင်းသည်။ အားလုံး မျိုးဆက်ပြန့်ပွားဖို့သာ အလေးထားကြ၏။

ထိုကိစ္စသည်လည်း လွယ်ကူလှသည်တော့မဟုတ် National Geographic Channel မှ တင်ဆက်သွားသည့် ကင်ညာနိုင်ငံမှ ဆင်တွေအကြောင်းကို ပြန်သတိရမိ၏။ ဆင် တွေအုပ်စုလိုက်နေ ထိုင်ကြသော်လည်း ဟိုင်းဆင် (အိမ် ထောင်ဦးစီးဆင်) က တစ်ကောင်သာရှိသည်။ ထိုဟိုင်းဆင်က သူ့အုပ်စုထဲမှ ဆင်မများအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ထား၏။ အ ရွယ်ရောက်လာသည့် ဆင်ထီးတွေကို ဗလအားကိုးနှင့် အ ကုန်မောင်းထုတ်တာ ထုံးစံပဲ ဖြစ်သည်။

သင်းကွဲ ဆင်ပျိုပေါက်လေးများ ကြင်ဖက်ရှာရတာ အတော်ခက်ခဲသည့်ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်လာ၏။ လူတွေသာဆို လျှင် မြားနတ်မောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုကို ဖုန်းဆက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်ကြာမြိုင် သွားမလား၊ ဒါမှ မကျေနပ်သေး လျှင် တရုတ်တွေလုပ်သလို မြန်မာမတစ်ယောက်ယောက် ကို ငွေပေး၍ မယားအဖြစ် ဝယ်နိုင်သေးသည်။

ကင်ညာမှ ဆင်တွေ ထိုသို့လုပ်မရတော့။ အကောင် ချင်း ကွာသော်လည်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသည့် ကြံသတ္တဝါများ ကိုရန်ရှာတော့သည်။ NGC ရုပ်သံလိုင်းကလည်း . . ထိုအ ဖြစ်ကို အချိန်ကုန်ငွေ ကုန်ခံကာ ဖြစ်ရပ်စုံစုံလင်လင်နှင့် အတိ အကျ သက်သေခံတင်ပြသွား၏။

ကြံ့မနှင့် ဆင်ထီး ညားမညားတော့ မသိ၊ ကြံ့မတွေ

ခါးရိုးကျိုးပြီး သေပွဲဝင်ရသည့်အရေအတွက် ကြောက်မမန်း လိလိ တိုးလာသည်ဟု ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်သွားသည်။ ဒါကို သတိရပြီး မင်းဝေအောင် ခေါင်းကိုက်သွား၏။

“အင်း မနုသတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော ဆိုတာ သိပ်မှန် တာပါပဲလား. . လူဖြစ်နေရတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ. . ”

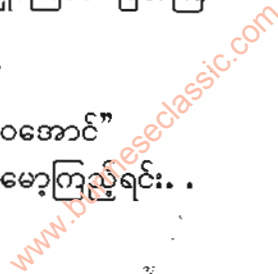
လမ်းလယ်ခေါင်က ဘလောက်တုံးတွေကိုရှောင်၊ လိုင်းကားတွေ ထင်သလို လုယက်ကျော်တက် ဆဲဆိုသွား တာကိုသည်းခံ၊ လမ်းပိတ်တာကို ပိတ်တယ်လို့မှတ်ပြီး မောင်း လာခဲ့တာ အလုပ်ရုံနှင့် အရောင်းဆိုင်ကိုရောက်တော့ ကိုး နာရီခွဲနေပြီ။

ဒီရက်တွေထဲ မိန်းမပိုးထွက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှိတာ သိထားသော တိုးကြီးတို့ ကားကြိုကပ်စီးဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် အလုပ်ထဲ ရောက်နှင့်နေကြ၏။

မင်းဝေအောင် အလုပ်စားပွဲထိုင်လိုက်သည်နှင့် ထိုက်အောင်နှင့် တိုးကြီး မယောင်မလည်နှင့် ရောက်လာကြ သည်။ သိန်းထောင့်ငါးရာ အောင်ဘာလေဆုမဲ ဂဏန်းအား လုံးတူသော်လည်း အကွရာလွဲ၍ မချိတင်ကဲ ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထားနှင့် မင်းဝေအောင် နဖူးစမ်းသူကစမ်း. . လက် ကောက်ဝတ် နှိပ်သူကနှိပ်နှင့် ဂရုတစိုက်ရှိကြောင်း ပြသကြ သည်။

“မင်း ယမုံဆီသွားပြီးပြီလား. . ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ မင်းဝေအောင်”
မင်းဝေအောင် မျက်နှာကျက်ကိုမော့ကြည့်ရင်း. .



သက်ပြင်းရှိက်၍ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ အခြေအနေမ
ကောင်းဘူးဆိုတာ တိုးကြီးတို့သိသွား၏။

“သူ့ဆီ ရောက်တော့ရောက်ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း..”

“သူ ဘာပြန်ပြောလဲ”

“အချိန်ရတိုင်း ရိပ်သာဝင်မယ်.. မိဘတွေကို ခွင့်
တောင်းလို့ရရင် ယောဂီဝတ်မယ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးရည်မှန်း
ချက်က သီလရှင်ဝတ်ပြီး ဘုရားသမီးတော်ဖြစ်ဖို့ပဲတဲ့”

“ကောင်းရောကွာ..”

“သာသနာ နွယ်ဝင်ဖြစ်ဖို့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလာတယ်နဲ့
တူတယ်”

“ဒီလောက်ထိ အောက်ကျနောက်ကျခံ မနေနဲ့ မင်း
ဝေအောင် မင်း အနေအထားနဲ့ ရွှေမရှား ငွေမရှား မိန်းမ
မရှားပါဘူးကွ..”

“ဟုတ်တယ် ယမုံကိုဝဲပစ်လိုက်တော့.. ဒီမှာ ဖန်နစ်
ချာလာဝယ်တဲ့ ကပ်စတန်မာတွေ အများကြီးပဲ.. အော်ရီဒူး
အင်တာနက် မသုံးဘဲနဲ့ကို ဖလန်းဖလန်းထနေတာတွေ အ
များကြီး ခေါင်းခေါက်ရွေးစမ်းပါကွာ..”

“အကြီးကြီးလွဲနေပြီ ထိုက်အောင် ဒီမှာ ဖန်နစ်ချာ
လာဝယ်မှတော့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သူတွေ
ချည်းပဲပေါ့ မှတ်ပုံတင်ကိုယ်စီနဲ့ နံပါတ်ချိတ်ပြီးသားတွေ..”

“မင်းက မျက်မှေးတစ်ဆုံးပဲ မြင်တဲ့ကောင်ဖြစ်နေပြီ
တိုးကြီး၊ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်မှ အဖော် လိုက်လာတဲ့ အပျိုမ

လေးတွေ ပါလာတတ်တယ်ဆိုတာ မြင်မှာ..”

ဝိုင်းဝန်းအကြံပေးရင်း ထုံးစံအတိုင်း သဘောတရား
အရေးရာတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြပြန်သည်။ ညစ်နေသည့် မင်း
ဝေအောင် ငျစ်ခနဲ ထွက်သွား၏။ (ဒေါသ)

“တော်ကြစမ်းပါကွာ.. အာရုံနောက်ရတဲ့ကြားထဲ
မင်းတို့ကတမှောက်..”

“စိတ်မရှည်လွန်းလို့ပါကွာ.. ဒီလောက်တောင်
မယ်သီလရှင်ဝတ်ချင်နေတဲ့မိန်းမ လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော မင်းဝေအောင်က ခေါင်းတ
ရမ်းရမ်း..

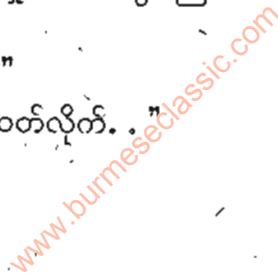
“အဲဒီကိစ္စ ငါအထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားပြီးပြီ၊ အချစ်
ဆိုတာ စူပါမားကက်မှာ ဈေးဝယ်သလို.. ကြိုက်တာရွေးလို့
ရတာမဟုတ်ဘူး.. ဘဝဘဝက ဆုံဆည်းခဲ့ဖူးတဲ့ ရေစက်နဲ့
နဖူးစာဆိုတာ ပါလာပြီးသားကွ.. စက်ရုံထုတ်ပစ္စည်းမဟုတ်
ဘူး.. ရုပ်ရည်အလှအပ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ပညာ
အရည်အချင်း မိဘမျိုးရိုးအားလုံး ကွက်တိကွာ အဲ့ဒါကြောင့်
ယမုံကို ဟတ်ထိပြီး အပြတ်ငြိနေတာ..”

မင်းဝေအောင်၏ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖွန်ကြောင်
စကားကြောင့် တိုးကြီးတို့ ခေါင်းကုတ် နှုတ်ဆိတ်သွားကြ
သည်။

“အမေ့ချွေးမဟာ ယမုံပဲကွာ..”

“ဒါဆိုရင် မင်း အရင် ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ..”



“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ. . ဘုန်းကြီးဝတ်ပြီး ယောဂီမ ယမုံကို တရားပြကွာ. . တရားပြရင်းနဲ့ စည်းရုံးပေါ့. . ”

“ဟာ. . မင်းမို့ ပြောရဲ့တယ်. . ငရဲမကြောက် ဘာမကြောက်”

“အေးလေ. . ဒီမယ် တိုးကြီး မင်း ငရဲရောက်လည်း ကျူးကျော်ငရဲပဲ ရောက်မှာနော် ခရီးနီငရဲကျမယ် မထင်နဲ့. . မြောင်းဆီနဲ့ ကြော်တာလှော်တာခံလိုက် ထွက်ပြေးတဲ့အခါ ဘူဒိုဇာနဲ့ ထိုးကော်ပြီး အိုးထဲပြန်ထည့်လိုက်နဲ့ လွှတ်တော်သက်တမ်းငါးရာလောက် ဒုက္ခခံရမှာ. . ”

“ကဲပါ. . မင်းတို့ချင်းပြိုင်မနေနဲ့ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ပြောကြဦး”

သမ္မတနားမှာ ရစ်ဝဲနေသည့် စူဇကာဗိုက်နှင့် အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်များ မဖြစ်ခဲ့ကြသဖြင့် ရုတ်တရက်အဖြေ မပေးနိုင်ကြ။ ဘရသေ့၏ နှစ်ပါတ်တစ်ခါထုတ် ဒဿနစာအုပ်ဖတ်ပြီး နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးဂဏန်းရှာသူလို နက်နက်နဲနဲတွေးခေါ်နေကြ၏။ နောက်ဆုံးတော့ UN အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဘန်ကီမွန်း၏ လက်သုံးစကားနှင့် တိုးကြီးစကားစသည်။

“မင်းရဲ့ အချစ်ရေးအပေါ် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိတယ် မင်းဝေအောင်၊ ကာယကံရှင်ကို ချဉ်းကပ် အသနားခံတောင်းဆိုတာ မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့အပေါ် သြဇာညောင်းတဲ့ နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်သူကို ဝင်ပူးဖို့ပဲ ရှိတော့တာလေ”

“လူလိုပြောကွာ. . . နိုင်ငံရေးဆောင်းပါး အရေးအ

သားတွေနဲ့ လာမပြောနဲ့. . ”

“အင်း မင်းလိုသာမန်လူပိုင်း မဲဆန္ဒရှစ်တစ်ယောက် နားလည်အောင်ပြောရရင် ယမုံကို မနိုင်ရင် ယမုံအိမ်မီးနဲ့ရှို့ကွာ. . ၊ အဲ. . ဟုတ်ပေါင် ယမုံကို စည်းရုံးလို့မရရင် ယမုံမိဘတွေကို ဝင်ပူးကွာ သူတို့ ရိုက်မလွှတ်စေရဘူးလို့ အာမခံတယ်. . ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ မြန်မာ့လူနေမှုပုံစံမှာ မိဘရဲ့ သြဇာအာဏာသက်ရောက်မှုက အားကောင်းနေဆဲပဲဟာ”

“သူ့အိမ်ကိုသွား. . အဖေနဲ့အမေ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့တွေ့ ခင်ဗျားသမီး ကျုပ်ကိုပေးလို့သာ တောင်းလိုက်တော့”

နောက်သလိုပြောင်သလို ပြောသည့်စကားတွေက မင်းဝေအောင် အမှန်တကယ်ဆက်လုပ်ရမည့် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေ ဖြစ်နေ၏။

ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသွားသည့် မင်းဝေအောင် မျက်နှာကြီးက (၁၉၃၉)လောက်က တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရသော ဟစ်တလာနှင့် နင်လားငါလား. .





အခန်း(၁၃)

ကမ္ဘာကြီး အမူးသမားလို ချာချာလည်နေသည့်အတွက် နေ့နှင့်ညဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သူတစ်ပါတ်လည်တိုင်း ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကမှောင်ပြီး ကမ္ဘာတစ်ခြမ်းကလင်းနေရ၏။ တော်တော်ဆက်ဆော့တဲ့ ကမ္ဘာပါလား၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ ဒုတော့ အချိန်တွေကို အမျိုးမျိုးတိုင်းတာ မှတ်သားကြရာမှ (၂၄)နာရီ တစ်ရက်ဟု တစ်ကမ္ဘာလုံး လက်ခံနေကြရ၏။

သူတို့တွေ အရှုပ်ထုပ်လုပ် တီထွင်ထားခဲ့ကြသည့် နာရီကိုကြည့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာကို မင်းဝေအောင်

အမုန်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဒါတင်မကဘဲ ခုနှစ်ရက် တစ်သီတင်းတု ဆက်လတ်တွက်ချက်ကာ ပြက္ခဒိန်ပါ တီထွင်ခဲ့ကြသဖြင့် ပြက္ခဒိန်တစ်စောင် ကုန်သွားတိုင်း အသက်တစ်နှစ် ပိုကြီးသွားသည့်ဒုက္ခကို လူတွေခံစားနေကြရသည်။

မင်းဝေအောင် ပင်လျှင်(၃၀)နှစ်ဆိုသည့် သတ်မှတ်ချက်ကြီးကို ပြက္ခဒိန်များကြောင့် ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခေကျမချမ်းနှင့် နာရီကြည့်မိတော့ ကိုးနာရီထိုးပြီးနေပြီ၊ ဘာမှန်းမသိသော ပြက္ခဒိန်တွေအလိုအရ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ထူးခြားချက်က အများပြည်သူ ရုံးပိတ်ချက် အလုပ်နားရက်ပင် ဖြစ်၏။ ပိုက်ဆံရသည့် အလုပ်ကိုနားပြီး ပိုက်ဆံကုန်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကြသည့်နေ့ဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား၊ ဒီနေ့မှာ လူအများစုက ဈေးဝယ်ထွက်၊ အပန်းဖြေ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လည် စသည်ဖြင့် ပိုက်ဆံဖြုန်းဖို့ အပတ်တကုတ်ကြိုးစားကြသည့်နေ့လည်းဖြစ်သည်။

အလုပ်နားသော်လည်း မင်းဝေအောင် အပြင်သွားစရာရှိနေသည်။ ယမုံအိမ်သွားပြီး အန်တီကြိုင်တို့ အန်ကယ်တို့နှင့် ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိနေသည်။ လိမ္မာလွန်းသည့်သမီးပြောမရ ဆိုမရဖြစ်နေတာကို တိုင်သလိုတောသလိုပုံစံနှင့် မိဘများကို အသိပေးရမည်။ ဒီသမီးကို အန်ကယ်တို့ စောင့်ရှောက်လာတာ ငွေရတုတိုင်ခဲ့ပြီမို့ ထိုတာဝန်ကို ကျွန်တော့်အားလွှဲပေးပါဟု တောင်းဆိုမည်။

www.burmeseclassic.com

လုပ်စရာရှိသွားပြီမို့ ထိုတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရန် အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်ရတော့၏။ အမေအတွက် မနက်စာပြင်ဆင်ပေးပြီး အခွန်ဆောင်ခရီးထွက်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်နားရက်မို့ အိမ်မှာ ယမုံ ရှိနေမှာပါဆိုသည့် အတွေးကလည်း သူ့ကို အားတက်သရောဖြစ်စေသည်။ ပွိုင့်မိနေသည့် ကားတန်းရှည်ကြီးကို ကြည့်ရင်း သိပ်မကြာတော့သည့် ကာလတွင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် ကားပျံများကို စိတ်ကူးမောင်းကြည့်နေမိ၏။

ပွိုင့်မရှိလမ်းမလို တိုက်ကြိုတိုက်ကြား ဝဲယဲ့သွားရင်း မြေကြောရှုံ့နိုင်မည့်ကားများကို ပိုင်ဆိုင်လိုလှပြီ။ တရွေ့ရွေ့နှင့် ရှေ့တိုးရင်း မီးပွိုင့်လွန်တော့လည်း တစ်နာရီ(၁၀)မိုင်နှုန်း လောက်သာ မောင်းလို့ရ၏။

တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွေ့ဆိုစကားအတိုင်း အချိန်တွေအတော်ကြာတော့လည်း လိုရာကို ရောက်ခဲ့ရသည်ပေါ့။ အိမ်ရှေ့ကားရပ်သည်နှင့် ထွက်လာတာက အန်ကယ်လ်ကြီး ဖြစ်၏။

“ဟော. . မောင်မင်းဝေအောင်ပါလား လာဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

အန်ကယ်က နေရာပေးပြီး ဖေါ်ဖေါ်ရွေ့ရွေ့နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ အနည်းငယ် စိတ်အေးရသည်။ သို့သော် တွေ့လိုသူကို မတွေ့ရသေး။ မင်းဝေအောင် အုန်းလွဲမတတ်ဟိုဒီလှည့်ကြည့်သည်။ ဒါကို အန်ကယ်မရိပ်မိ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဖွင့်ဟမေးရတော့၏။

“အန်ကယ်. . ယမုံ ဒီနေ့ အလုပ်နားရက် မဲဟုတ်လား”

“အေးလေ. . . နားရက်မှာ ရိပ်သာက ဓမ္မစရိယအောင်တဲ့ ကိုယ်တော်တစ်ပါးကို ဂုဏ်ပူဇာပွဲကျင်းပတာဖိတ်လို့ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် သွားကြလေရဲ့”

“ဪ. . .”

တွေ့လိုသူကို မတွေ့ရသော်လည်း မူလရည်ရွယ်ချက်ကိုက မိဘများအား နားပူနားဆာလုပ်ဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကလည်း အန်ကယ်ကြီးနှင့်တော့ သိပ်အဆင်မပြေ။ အန်တီကြိုင်နှင့်ဆိုလျှင် သူပြောရဲသော်လည်း အန်ကယ်ရှေ့မှာ သူ နှုတ်ဆွဲနေ၏။

“ဘီယာခေတ်မှာ လူဖြစ်လာတဲ့ မင်းတို့တွေ မကောင်းတာတွေ အတုမယူကြနဲ့နော် ငါးပါးသီလကို လုံအောင်ထိန်းကြ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

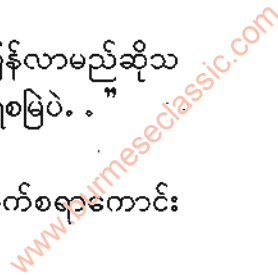
“ယက်သုံကြားငါးတင် တင်တဲ့ငါး ကြောင်ကစား ဆိုသလို ငါးပါးသီလမြဲတဲ့သူသာ ကမ္ဘာဆေးတဲ့ဘေးက လွတ်မှာကဲ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ပဲ့တင်သံ ကိုယ့်ထံပြန်လာမည်ဆိုသလိုပဲ မကောင်းတာလုပ်မိရင် ပြန်ပေးဆပ်ရစမြဲပဲ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဝဋ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း



တာ မြတ်ဘုရားတောင် ရှောင်မလွတ်တဲ့ ဝိပါကဝဋ်(၁၂)ပါးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသေးတာလေ. .”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“ကောင်းတာလုပ်တော့ နောင်သံသရာအတွက် စိတ်ချရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

အဘိုးကြီးကလည်း အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာပီပီ သူ့ကို တပည့်လို သဘောထားကာ တော်ကီတွေ ပွားနေသဖြင့် မင်းဝေအောင် အကြီးအကျယ် ညစ်နေရ၏။

အန်ကယ်ကြီးကိုပဲ ယမုံအပေါ် မေတ္တာရှိနေကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား တွေးနေမိသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုစကားစရမှန်းမသိ. . .

“ဘာပဲလုပ်လုပ် ကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်ပြီးလုပ်. . လောကမှာ ပြုလိုရတဲ့ကုသိုလ်ထဲမှာ အကျိုးအကြီးဆုံးကတော့ အပူမာဒကုသိုလ်ဟာ အနှိုင်းမဲ့ကုသိုလ်ပဲကွ့. .”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းကျိုး တမလွန်ကောင်းကျိုး နှစ်မျိုးလုံးကို သယ်ပို့ပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းတရားက အပူမာဒတရားပဲ”

“ဟုတ်. . .”

“အပူမာဒဆိုတာ မမေ့ခြင်းပဲ၊ မမေ့မလျော့နေခြင်းဟာ အပူမာဒပဲ. . ဘာတွေကို မမေ့ရမှာလဲဆိုတော့ ဒါနသီလ၊ ဘာဝနာ၊ အပစာယန၊ ဝေယျာဝစ္စ၊ ပတ္တိဒါန၊ ပတ္တာ

နမောဒန၊ ဓမ္မဿဝန၊ ဓမ္မဒေသနာနဲ့ ဒိဋ္ဌိဇုကမ္မ တို့ပဲကွ့ အားလုံးဆယ်ပါး. . အဲဒီဆယ်ပါးကိုမမေ့ရင် မင်း လူဖြစ်ကျိုး နပ်ပြီ. . ဘာလုပ်လုပ် ကုသိုလ်ဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်. . ကျွန်တော်လည်း ပမာဒ ဖြစ်နေလိုက်တာ. . အဲလေ့. . မေ့နေလိုက်တာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ကိုသွားရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦးအန်ကယ် အန်တီနဲ့ ယမုံကို ကျွန်တော်လာသွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ. .”

“ဪ. . အေးအေး. . ဟာ. . ဟေ့ နေဦးလေ. .”

အန်ကယ်ကြီးက ဇာားနေသေးသည်။

မင်းဝေအောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ဆင်းပြေးလာခဲ့၏။ သမီးတောင်းဖို့ လာသူကို တရားဟောတာကတော့ နည်းနည်းလွန်သွားပြီထင်သည်။ မင်းဝေအောင် အပြေးကောင်း၍ ချက်ချင်းသောတပန် ဖြစ်မည့်ကောင်းကျိုးကို လက်လွှတ်လိုက်ရသော်လည်း သူပျော်ပါသည်။



အခန်း(၁၄)



ညစာစားပြီး အခန်းအောင်းရင်း အင်တာနက်ဖွင့်၍ ဖေ့(စ်)ဘွက်(ခ်)သုံးနေခိုက် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် တစ်ဆူထက် ဘီကနီနှင့် နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက် တက်ထိုင်နေသည့်ပုံကို တွေ့၍ ယမုံ ဒေါ်ပွသွားသည်။ နောက်မှ ဒေါ်သစ်တို့ကို အသိနှင့်ထိန်းချုပ်ရ၏။

“အေးလေ. . မြတ်ဘုရားသာသနာ ငါးထောင်ပဲ ထားခဲ့တာဒါတွေ ကြိုသိခဲ့လို့ဖြစ်မှာပေါ့. . ခုပဲ တစ်ဝက် ကျော်နေပြီပဲဟာ ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူးဆိုတဲ့အထဲမှာ ဗုဒ္ဓ ဒေသနာတွေပါ ပါနေပြီပေါ့ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ

နော်. . .”
အနိစ္စသဘောကို ဆင်ခြင်မိ၍ နေသာသွားသော် လည်း ရင်ထဲမကောင်းလှ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုစဉ် ခြေသလုံးမမြှုပ်သည့်ရေထဲမှ လှေတစ်စီးပေါ်လူကြီးတစ် ယောက်တက်ထိုင်ရင်း လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြနေသည့် ပုံတစ်ပုံ တက်လာသည်။ ဘေးနားမှာလည်း ရေထဲရပ်နေသည့် လူက လေးငါးခြောက်ယောက်၊ ဒီပုံကို သူမြင်ဖူး၏။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် မိုးတွင်းရေကြီးစဉ်တာဝန်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက် နောက်ပါ များနှင့် ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးနေပုံဖြစ်၏။ ထူးခြားတာက. . ရှစ်လက်မ အနက်လောက်သာရှိမည့်ရေထဲ သူတစ်ယောက် ထဲ လှေစီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတစ်ခါထပ်တင်ထားသည့် ထိုပုံနှင့် တွဲလျက်ပါ သည့် ခေါင်းစဉ်ကိုဖတ်ကြည့်မိတော့ ယမုံတခိုခို အသံထွက် အောင်ပင်ရယ်မိသည်။ “ဒီမှာ လှေစီးဒုက္ခသည်တစ်ယောက် ထပ်တွေ့ပြန်ပြီ” တဲ့လေ။

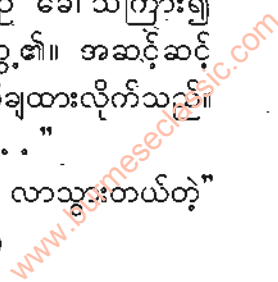
ဪ. . အချိန်ကိုက် နောက်လည်းနောက်တတ်ကြ သည့် ဖွဘုတ်ဘလော့ဂါတွေပါလားဟုလည်း ဩချမိ၏။

“ယမုံ. . .”

ဖွဘုတ်ထဲ အာရုံရောက်နေစဉ် ခေါ်သံကြား၍ ကြည့်လိုက်တော့ အမေဝင်လာတာတွေ့၏။ အဆင့်ဆင့် ပြန်ထွက်၍ အင်တာနက်ပိတ်ပြီး ဖုန်းကိုချထားလိုက်သည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မေမေ. . .”

“မနက်က မောင်မင်းဝေအောင် လာသွားတယ်တဲ့”



“ရှင်... ဘာကိစ္စများလဲ...”

“ဘာကိစ္စရှိမှားလဲ ညည်းကိုတွေ့ချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့... ညည်းတို့ ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီလဲ ပြောစမ်း...”

“အို... မေမေကလည်း သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဘယ်အဆင့် ရောက်ရမှာလဲ”

“ဟင်... ခုထိ ဘာမှမဆိုင်သေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဘာမှကိုမဆိုင်တာ...”

ယခုစကားကြောင့် အမေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် သွားပုံရ၏။

“ဒီမယ် မိယမုံ ကျုပ်လည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပါ အေ... သူ့မျက်လုံးတွေအကဲခတ်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရင်ထဲ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ဒက်ခနဲ သိတယ်...”

ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်တစ်ယောက် ဒေါသနှင့် အားမလို အားမရဖြစ်မှုကို ရောစွက်၍ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် လှိမ့်ကောတော့ သည်။

“ဒီလို လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ကိုယ့်ကို မေတ္တာရှိလို့ ချောင်းပေါက်မတတ် လာနေတာကို ညည်းဘယ် လိုဆက်ဆံနေလို့ ခုထိ ဘာမှမဖြစ်ကြသေးတာလဲ”

“မေမေရယ် သမီးမှ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စား တာ ယောက်ျားယူဖို့ တစ်ခါမှ စဉ်းစားမကြည့်ဖူးဘူး...”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်... မောကျားယူဖို့ မစဉ်း စားဖူးဘူးဆိုတော့ မိန်းမယူဖို့များ စဉ်းစားနေလို့လား... ညည်းယောက်ျားလျာ ဖြစ်နေတာလား...”

“မေမေကလည်း ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောနေပြန် ပါပြီ”

“မိန်းမသားတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ရင် အား ကိုး အားထားအဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုရတာ ခမ္မတာပဲ... ဒါကို လွန်ဆန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မောင်မင်းဝေအောင်လို လူမျိုး ညည်း ဘဝထဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာမယ်ထင် နေလား... ဒီခေတ်ထဲ ဒီလိုလူမျိုးရှားတယ်နော်...”

“မေမေရယ်... သမီးဘာသာ၊ တရားဘာဝနာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့မရဘူးလား... ၊ သမီးယောက်ျား မယူချင်ဘူး”

“မယူချင်လို့ မရဘူး မိယမုံ၊ ဒီတစ်ခါ မောင်မင်းဝေ အောင်လာရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံနော်... ၊ နေ စမ်းပါဦး သူကရော ဘာမှမပြောဘူးလား... မေတ္တာစကား တို့ ချစ်စကားတို့”

“ပြော... ပြောပါတယ် မေမေ...”

“ဟင်... ပြောတယ် ဟုတ်လား ညည်းဘာပြန်ပြော လိုက်လဲ ပြောစမ်း...”

“အမေတို့ ခွင့်ပြုရင် သီလရှင်ဝတ်မှာလို့...”

“ဘာ”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည့် ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင် အသံကြောင့် ယမုံဆတ်ခနဲတုန်အောင်ပင် လန့်သွားရ၏။

“ညည်း... ညည်းအေ ရူးများရူးနေလား... ကြီးမှ သီလရှင်ဝတ်လို့ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာလေး

ဘယ်နှပါးတွေ့ဖူးလို့လဲ သာသနာ့ဝန်ထမ်းဆိုတာ အတိတ်ကံက ပြဋ္ဌာန်းပေးလိုက်ပြီးသား ညည်းရှုပ်နဲ့ဘယ်လိုမှ သီလရှင်မဖြစ်ဘူး ဘုန်းကြီးဖြစ်ဖြစ် သီလရှင်ဖြစ်ဖြစ် ငယ်ဖြူမှ တန်ဘိုးရှိတာဟဲ့..”

“ဒါဆို သဲအင်းဂူ ဆရာတော်တို့ အရှင်ဆန္ဒာဓိကတို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ဟဲ့.. သူတို့က ပါရမီရှင်တွေ သိရဲ့လား ညည်းအဆင့်နဲ့များ မတန်မရာကြေးတိုင်းစရာလား..”

အမေနှင့်သမီးတို့၏ အမျိုးသမီးရေးရာ ဆွေးနွေးပွဲက တစ်ပိုတွေ တအားမြင့်လာသည်။

“ဒီမယ် ညည်းကို ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် သုံးလအတွင်း မောင်းမင်းဝေအောင်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတဲ့ စကားပဲကြားချင်တယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ နင့်အဖေရွာက လယ်ပိုင်ရှင် တောသူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစားရလိမ့်မယ်.. ဒါပဲ”

တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ထုတ်ပြန်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းနင်း ကာ အမေထွက်သွားတော့ ယမုံ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ခုတော့ ခက်ပြီ၊ မင်းဝေအောင် ပြဿနာအပြင် တောသူဌေးသားတစ်ယောက်ပါ အဆစ်ပါလာပြန်ပြီ၊ မမြင်ဘူးမတွေ့ဘူးသည့် တောကလူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်၊ အချိန်ကလည်း သုံးလပဲပေးသွားသည်။ ယမုံ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်၏။

“စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော် တကယ်ပါပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထိ-သိ-သတိနဲ့ ငြိမ်းချမ်းနေတာကို အေးအေးမနေရဘူး.. ဒါတွေအားလုံး မင်းဝေအောင်ဆိုတဲ့လူကြောင့်.. ဒင်းတော့လား.. ။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ.. အိမ်ကထွက်ပြေးပြီး သီလရှင်ဝတ်လိုက်ရမလား ဒါလည်းမဖြစ်သေးပါဘူး.. ။ သုံးနှစ်မပြည့်သေးဘဲ အလုပ်ထွက်ရင် ရပြီးသားလခတွေရဲ့ သုံးဆတောင်လျော်ရမှာ.. ။ ကျုပ်ပဲဟာ ဒီကိစ္စတွေ ငါတစ်ယောက်ထဲ ဖြေရှင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းရမယ်၊ ယုံကြည်ရလောက်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ.. ။ ဟုတ်ပြီ.. အေးသီခိုင် အေးသီခိုင်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ရမယ်..”

ထွက်ပေါက် တစ်ခုအဖြစ် အေးသီခိုင်ကို သတိရမိပြီး အသံမထွက်အောင် Message ပို့ကာ ဆက်သွယ်ရင်ဖွင့်လိုက်၏။ လောလောဆယ်တော့ ယမုံတစ်ယောက် စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားရှာသည်။





အခန်း(၁၅)

အလုပ်ရုံထဲမှ ထမင်းခိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။
မင်းဝေအောင်လည်း ထမင်းကသိုက်ရှုနေ၏။ တိုးကြီးက
ထိုက်အောင်အား လက်တို့၍ ထိုအဖြစ်ကို မေးဝေပြသည်။
ထိုက်အောင် စိတ်မသက်မသာနှင့် ခေါင်းရမ်းပြ၏။

“မင်းဝေအောင် ထမင်းဟင်းတွေ အေးကုန်လိမ့်မယ်
စားလိုက်ဦးလေ..”

သတိပေးသံကြားမှ မင်းဝေအောင် ဇွန်းကောက်ကိုင်
ကာ တွေ့ရာထိုးကော်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်သည်။

“ငါ အတော် ညစ်နေတယ်ကွာ..”

“ရုပ်မြင်တာနဲ့ သိပါတယ်ကွာ.. ဒီလောက်လည်း
ခံစားမနေပါနဲ့ကွာ.. ၊ မင်းမို့လို့ ဒီလောက်ခွဲကောင်းနေတာ
ငါသာဆို သူ့ကို အဝေးရောက်အောင် ဝဲပစ်လိုက်ပြီ..”

“မင်း သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးလား..”

“ပြောဖို့နေနေသာသာကွာ ဇွတ်တရားဟောနေတဲ့
အဘိုးကြီးလက်က မနည်းလွတ်အောင် ထွက်ပြေးလာရတာ
ကွာ.. အန်တီနဲ့ယဇုံက မရှိဘူး.. အန်တီနဲ့သာတွေ့ရင် ပြော
ဖြစ်မှာ သေချာတယ်..”

“အင်း.. ကံကိုက မဆိုအောင် ဖယ်နေတာဖြစ်မှာ”

မင်းဝေအောင်မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို ဖြစ်သွား
၏။ အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ပြောတတ်
သည့် တိုးကြီးက..

“အချစ်စစ်တို့မည်သည့် ဖြောင့်ဖြူးရာလမ်းမရှိဆို
တာ မင်းရဲ့အဖြစ်မျိုးကိုပြောတာပဲဖြစ်ရမယ် မင်းဝေအောင်”
ထိုအခါကျမှ မင်းဝေအောင် မျက်နှာအနည်းငယ်
လန်းလာ၏။ ပိုပြီးလန်းသွားအောင် ထိုက်အောင်က..

“ဒါဆိုလည်း ညားတဲ့အခါကျမှ အတိုးချပြီး တစ်နှစ်
တစ်သားကျအောင် ဆုံးမလိုက် အဲဒါမှတန်မှာ..”

ထိုဟာသအတွက် မင်းဝေအောင်က ရယ်သံအ
နည်းငယ် ပြန်ခိုးမြှင့်သည်။ ထိုစဉ် မင်းဝေအောင်ဖုန်း မြည်
လာ၏။ မင်းဝေအောင် ဖုန်းယူ၍ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်ရင်း

“ဟင်.. အိမ်ကဖုန်းပဲ၊ ဟလို မေမေ.. မေမေလား”

“ဒေါ်ကြီးပါ ငါ့တူရဲ့..”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...”

“ငါ့တူရေ မင်းမေမေ နေမကောင်းဘူးကဲ့၊ အဲဒါ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပါဦး ဆေးရုံပို့သင့် ပို့ရအောင်...”

“ဗျာ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်ဒေါ်ကြီး၊ အမေ့ကို ကြည့်ထားပေးပါဦးနော်...”

“အေးပါကွယ် စိတ်ချ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ... ဒါပဲနော်...”

ဖုန်းပိတ်ပြီး မင်းဝေအောင် ကမန်းကတန်း ထရပ် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းဝေအောင်...”

“အမေ နေမကောင်းလို့တဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိ သေးဘူး၊ အဲဒါ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဦးစီးပြီး လုပ်ထားလိုက် ကြ...”

“အေး... အေး အလုပ်အတွက် စိတ်ချသွား၊ ဒေါ် လေးကျန်းမာရေးက အရေးကြီးတယ်...”

“သွားပြီဟေ့...”

မင်းဝေအောင် စိတ်ပူစွာဖြင့် အိမ်ပြန်ခရီး စခဲ့၏။ အရေးတကြီးကိစ္စရှိသည့် အချိန်မျိုးမှာ လမ်းပိတ်တာကို ကြုံရ တာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလွန်းလှသည်။ အရေးပေါ်ကိစ္စ နှင့် သွားလာရသည့် လူနာတင်ကား မီးသတ်ကားတွေ လမ်း ပိတ်တာကြုံရလျှင် မလိုလားအပ်သော အသက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

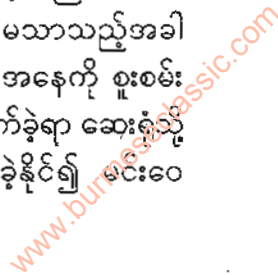
ဝုံးကျော်တံတားတွေ ပြီးသွားတော့လည်း တံတား

ပေါ်မှာပါ ယာဉ်ကြောပိတ်တာကို ကြုံနေကြရသည်။ အမေ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အခြေအနေမှကောင်းရဲ့လား၊ စိတ်စောစိတ်ပူ စွာနှင့် ဟွန်းအကြိမ်ကြိမ်တီးပြီး အတင်းခေါင်းထိုးတိုးဝင်ကာ မောင်းလာခဲ့၏။

စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ နာရိဝက်တာကာလက ငရဲ ကျသလို ခံစားရသည်။ အိမ်ရှေ့တားရပ်ပြီးသည်နှင့် အိမ် ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့၏။ အိမ်နီးချင်းအဒေါ်ကြီးနှင့် ကုတင်ပေါ်မှာ အမောဖောက်နေသည့် အမေ့ကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။ အခြေအနေ စိုးရိမ်ရသဖြင့် အရေးပေါ်သုံးရန် ဝယ် ထားသော ဆီးချိုတိုင်းကိရိယာ တိုင်းကြည့်၏။ ဆီးချိုက သုံးရာထိအောင် တက်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဆေးရုံအမြန်ပို့ တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်မို့ လိုအပ်ပစ္စည်းတွေ ဝရုန်းသုန်း ကား စုဆောင်းရသည်။

ဓာတ်ဘူး၊ မတ်ခွက်၊ ရေဘူး၊ ခြင်း၊ အဝတ်အစား၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့ ပြင်ဆင်ပြီး ကားပေါ်တင်၏။ အမေ့ ကိုပွေ့ချီကာ ကားနောက်ခန်းထဲထည့်သည်။ အိမ်နီးချင်းအ ဒေါ်ကြီးလိုက်လာသဖြင့် အဆင်ပြေသွား၏။ မြန်မြန်ရောက် မည့် ဆေးရုံကိုရွေးတော့ SSC သို့ ပို့တာအကောင်းဆုံး ဖြစ် မည်ဟုတွေးပြီး ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ ကားရှေ့ဆက်တိုးဖို့ အခွင့်မသာသည့်အခါ တိုင်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်၍ အမေ့အခြေအနေကို စူးစမ်း နေသည်။ ဤသို့ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ ဆေးရုံသို့ အမေ့အား အသက်နှင့်တွဲလျက် ခေါ်လာခဲ့နိုင်၍ မင်းဝေ



အောင် ကျေနပ်မိသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆေးရုံကလည်း အရေးပေါ် ကုထုံးများနှင့် အချိန်မီကုသပေး၍ အခြေအနေအနည်းငယ် ပြန်ကောင်းလာ၏။

သို့သော် အနီးကပ်စောင့်ကြပ်ကုသမှု လိုသေးသည် မို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်။ ထို့အတွက်လည်း ပြဿနာမရှိ၊ မင်းဝေအောင် ကိုယ်တိုင်စောင့်ရှောက်သလို စပယ်ရှယ်နပ်စ် ကိုလည်း အချိန်ပြည့်ငှားထားလိုက်၏။ ဆီးချိုရောသွေးတိုးပါ ရှိသည့်အပြင် နှလုံးလည်းအားမကောင်းလှသဖြင့် မင်းဝေ အောင် စိုးရိမ်ပူပန်နေရ၏။

ထိုညက မင်းဝေအောင် ဆေးရုံမှာပဲ အိပ်လိုက် သည်။ မနက်လင်းတော့ တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင်တို့ အစော ကြီးပေါက်ချလာကြ၏။ သူတို့ရှိနေစဉ်မှာပင် အမေ့ရောဂါ ဖောက်လာပြီး သတိလစ်သွားပြန်သည်။

ဆရာဝန်တွေရောက်လာပြီး အသည်းအသန် အ သက်လု ကုသရသည်။ ရောဂါကို ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း သတိပြန်လည်မလာသဖြင့် အောက်ဆီဂျင်ပေးထားရ၏။

“အခြေအနေကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲကွာ့ . . .”

“ပြန်ကောင်းလာမှပါ ဆေးရုံကော ဆရာဝန်တွေပါ နာမည်ကြီးတွေပဲဟာ . . .”

“အဲဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ရတာလေ . . . ငါ ဒီရက်ထဲ အ လုပ်ရုံကို လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အော်ဒါအသစ်တွေ ထပ်ပြီး လက်မခံနဲ့တော့ လက်ရှိအလုပ်တွေပြတ်ရင် အရောင်းဆိုင်ပဲ ဖွင့်ထားလိုက် . . .”

“အေးပါ . . . အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ဘာလိုအပ်သေးလဲ”

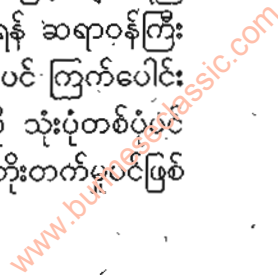
“ညနေကျရင် အလုပ်ရုံမှာရှိတဲ့ ငါ့အဝတ်အစားတွေ ယူလာပေးကွာ ဒီနေ့အိမ်ပြန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး . . . လာပို့ပေးမယ် . . .”

ထိုက်အောင်တို့ပြန်သွားတော့ ကြက်အိပ်ကြက်နိုး အ နားယူလိုက် ထကြည့်လိုက်နှင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရ ၏။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှ သီးသန့်ခန်းက ဟိုတယ်တွေလောက် မသားနားသော်လည်း တည်းခိုခန်းထက်တော့ အဆင့်မြင့် ၏။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ သီးသန့်ပါသလို အဲကွန်းလည်းရှိ သည်။ လူနာအပြင် အပိုလူနှစ် ယောက်လောက်တော့ ခြေ ဆန့်အနားယူနိုင်၏။

အမေ့အခြေအနေကတော့ ထူးခြားမလာသေး . . . သတိ ကင်းလွတ်နေ၍ အစာမစားနိုင်သဖြင့် ပုလင်းကြီးချိုက် လိုက်ရပြန်သည်။ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်၊ ဒရစ်ပိုက်တွေနှင့် ရှုပ် သှက်ခတ်နေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး မင်းဝေအောင် ဖြေမ ဆည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် သုံးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ အမေသတိပြန် ရလာသည်။ မင်းဝေအောင်ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည် လည်အောင် ငိုမိသည်။ အစားအစာကျွေးရန် ဆရာဝန်ကြီး တွေ ခွင့်ပြုသဖြင့် ဆေးရုံစားသောက်ဆိုင်မှပင် ကြက်ပေါင်း မြူစွမ်းပြုတ် ဝယ်တိုက်ရ၏။ မြူစွမ်းတစ်ပွဲကို သုံးပုံတစ်ပုံပိုင် ကျေနပ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစာပြန်ဝင်လာတာ တိုးတက်မှုပင်ဖြစ်



သည် မဟုတ်လား။

“သား . . . အလုပ်ရုံမရောက်တာ ကြာပြီပေါ့. . .”

“ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့ မေမေရယ်. . . ထိုက်အောင်နဲ့ တိုးကြီး ရှိတယ်လေ ဒီကောင်တွေက စိတ်ချရပါတယ်. . .”

“အင်း. . . ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်ခံလိုက်ရတယ် သားရယ်. . . ပြန်ကောင်းဖို့တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး. . .”

“အားမလျော့ပါနဲ့မေမေ ဆရာဝန်ကြီးက အခြေအနေ ကောင်းတယ်လို့ပြောပါတယ် အမေပြန်ကောင်းလာမှာ” အမေက ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးပြ၏။

“သား အိမ်ပြန်ပြီး အခြေအနေကြည့်လိုက်ဦးလေ. . . အကြာကြီး အိမ်ပိတ်ထားရတာ မကောင်းဘူး. . . ပြီးတော့ တရားခွေတွေထည့်ထားတဲ့ MP3 စက်လေး ယူခဲ့သားရယ်” “ဟုတ်ကဲ့ မေမေ. . .”

ခဏတဖြုတ်စကားပြောပြီး မောလာသဖြင့် နာပုံ(စ်) တိုက်သည့် ဆေးသောက်ပြီး အမေ မှိန်းသွားသည်။

မင်းဝေအောင်လည်း နာပုံ(စ်)မအား ဂရုစိုက်ရန်မှာ ပြီး အိမ်ခဏပြန်ခဲ့သည်။ လိုအပ်တာတွေယူ အိမ်ကိုသေချာ စစ်ဆေးပိတ်ဆို့၍ အိမ်နီးချင်းများကိုအပ်ပြီး ဆေးရုံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အမေတရားခွေတွေ ယူခိုင်းလိုက်တာကို မင်းဝေ အောင်စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်မိသည်။ နောက်မှ နေကောင်းစဉ်တုန်းကလည်း အမြဲတရားနာနေကျပဲလေဟု ဖြေရ၏။ လိမ့်လိမ့်လဲလဲ အဖြစ်မျိုး ဒီတစ်ကြိမ်သာမြင်ဖူးသေး၍

ပြန်ကောင်းလာမှာဟု ကိုယ့်ဘာသာအားပေးရသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင်လည်း မင်းဝေအောင် အမေ့နားမှာပဲ အချိန်ပြည့်နေသည်။ အခြေအနေက တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေ ဆိုသလိုဖြစ်နေ၏။ အစာမစားနိုင်တော့၍ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ဖြုတ်ပြီး နှာခေါင်းထဲမှ အစာပိုက်သွင်းထားရသည့် အခြေအနေဖြစ်လာသည်။

ဆရာဝန်တွေက အမေ့ရောဂါကြီးသုံးမျိုးကို ကုထုံးအမျိုးမျိုး ဆေးအမျိုးနှင့် ကြိုးစားကုသပေးကြသော်လည်း ကယောင်ကတန်း ယောင်းရမ်းပြောဆိုမှုတွေ ရှိလာသည်။ သတိရှိနေသည့် အချိန်များမှာလည်း ဝေဒနာကို အသည်းအသန်ခံစားနေရသဖြင့် စိတ်တိုလာတာကို သတိပြုမိသည်။ နာယူနေကျ တရားသကိုပင် မခံစားနိုင်တော့သလားမသိ. . .

“နာညည်းလိုက်တာ ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ. . . အမလေးလေး ဘယ်လိုကြီးနေရမှန်း မသိဘူး ဆရာဝန်ခေါ်ပေးခေါ်. . . ပေး. . .”

ရောဂါ၏နှိပ်စက်မှုကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့၊ ညည်းညူတာတွေပိုတိုးလာသည်။ မခံစားနိုင်ဟန်နှင့် လူးလိမ့်ပြီး ပိုက်တွေဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်အထိဖြစ်လာ၏။ ထို့အတွက် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးနှင့် အိပ်ဆေးထိုးပြီး ငြိမ်အောင်လုပ်ပေးနေရသည်။

ဆရာဝန်က ကျောက်ကပ်ထိသွားသည်ဟုတော့ ပြော၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆီးမသွားနိုင်တော့သဖြင့် ဆီးပိုက်ပါ တပ်လိုက်ရသည်။ ပိုက်ပေါင်းစုံနှင့် အမေ့ကိုကြည့်ရင်း

မင်းဝေအောင် ကြိတ်ငိုခဲ့ရတာလည်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းမသိတော့...။

ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ... စသည့် ဘေးမျိုးစုံနှင့် အမေရင်ဆိုင်တွေ့နေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဝင်လေထွက်လေကို မှတ်ဖို့ အားမထုတ်နိုင်သလို နာတာကို သည်းခံဖို့ ဥပက္ခာပြုဖို့ အတော်ခက်တာကိုလည်း မင်းဝေအောင် သတိပြုမိ၏။

အမေက အာနာပါနတရား ရှုမှတ်ရာတွင် လူပိဏ်း တစ်ယောက်မဟုတ်၊ အတော်အတန် တရားသိသူဆိုလျှင် လည်းမမှား၊ ဒီလိုလူတစ်ယောက်က တရားခွေ ဖွင့်ပေးတာကို နားညည်းတယ် ပိတ်လိုက်ပါဆိုတော့ မင်းဝေအောင် ဇရာနှင့် မရဏတရားကို အတော်ကြောက်သွားသည်။

တစ်ခါကြားဖူးနားဝ ရှိထားသလောက်ဆိုလျှင် သေခါနီးဇောတွေက အတော်ကြောက်စရာကောင်း၏။ ဘယ်လောက်ပဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုထားခဲ့သည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အယူတိမ်းသည်နှင့် လားရာမကောင်း နိုင်တော့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအရှိန်က နောက်မှသာ အကျိုးပေးမှာဖြစ်သည်။

သင်္ကန်းကိုဖွဲ့ပြီး ပျံတော်မူသွားသည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး 'သန်းကြီးမ' ဖြစ်သွားသည့် 'ဇာတက'ကို သူဖတ်ဘူးနေ၏။ ဘုန်းကြီးဝတ်နှင့်ပြုခဲ့သည့် ကုသိုလ်က အရင်လာခြင်းမဟုတ်တာကို သတိပြုမိ၏။

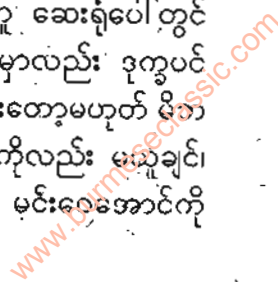
သို့သော် အလကားတော့မဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝနှင့် ခဏသာနေရပြီး ကောင်းရာဘုံသို့ လားရသည်။ ထိုကြောင့်

သေခြင်းတရားကို မင်းဝေအောင် အတော်ကြောက်သွားသည်။ ထိုသို့ကြောက်မိချိန်တွင် အရှင်ဆန္ဒာဓိက၏ "မသေခင် ဘာလုပ်ကြမလဲ" ဆိုသည့် ဓမ္မစာစုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိသည်။

ထိုစာစုကိုဖတ်မိမှ အသေကြီးနှင့် အသေလေး၊ တကယ်မသေခင် အစမ်းသေကြည့်ရအောင်ဆိုသည့် စကားဆန်းတွေကို သိလာရ၏။ သေခါနီးမှာ နိမိတ်ဆိုး အာရုံဆိုးတွေ မဝင်အောင် ကာကွယ်နည်းကိုတွေ့ရသည်။ ညစဉ် အိပ်ရာဝင်တိုင်း ငါခဏသေကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဟု နတ်မှ ရွတ်ဆို၍ မရဏနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းဖို့၊ အာနာပါန ရှုဖို့ နည်းတွေသိပြီး အားတက်သွားရပြန်သည်။

ထိုသောအခါ လူဖြစ်နေရတာကိုတောင် အကြောက်ကြီးကြောက်သွား၏။ နောင်ဘဝတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရပြီး အထပ်ထပ် သေရဦးမှာကို မလိုလားတော့၊ ဒီတစ်ဘဝနှင့်ပဲ ပြီးပြတ်ချင်စိတ်က ပြင်းပြလာ၏။ အမေ ပြန်နေကောင်းလာလျှင်တော့ ဘာသာရေးကို ဖိဖိစီးစီးလိုက်နာ ကျင့်ကြံကာ အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မင်းဝေအောင် သူ့အမေနှင့်အတူ ဆေးရုံပေါ်တွင် မရဏတရားနှင့် နပန်းလုံးနေခိုက် ယမုံမှာလည်း ဒုက္ခပင်လယ်ဝေလျက် ရှိသည်။ သူ့ဒုက္ခက တခြားတော့မဟုတ် မိဘများ ရာဇသံပေးထားသည့် တောသူဌေးကိုလည်း မသူ့ချင်၊ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်သေး၍ မင်းဝေအောင်ကို



မျှော်မိခါမှ လုံးဝပေါ်မလာတော့သည့် ဒုက္ခပင်ဖြစ်သည်။
ဖုန်းနံပါတ်လည်းမသိ အိမ်လိပ်စာလည်းမသိ၊ ဒေါ်
နှင်းဆီနှင့်ကလည်း ရိပ်သာတွင်သာ ဆုံဖူးပြီး အိမ်လိပ်စာကို
မေးမထားမိသည့်အတွက် အခက်ကြုံနေ၏။

အကျိုးအကြောင်းအတော်အတန် သိထားနေပြီဖြစ်
သည့် အေးသီခိုင်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်တော့လည်း ဖုန်းနံပါတ်
မသိ၊ လိပ်စာမသိသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မှာ လိုက်
ရှာဖို့ဆိုတာ ရဲတပ်ဖွဲ့တောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်
ကြောင်း သုံးသပ်ပြ၍ စိတ်ဓာတ်က သူညီမှတ်အောက်သို့
ရောက်သွားတော့၏။

နောက်ဆုံးတော့ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကြွေးကြော်ထား
သည့် ယမုံတစ်ယောက် လာပါတော့ အခါခါမော့ မာလာ
ဖေ့၊ မျှော်ပေါ့လေးနာရီ သီချင်းကိုဆိုကာ မင်းဝေအောင်ကို
တမ်းတနေရလေတော့သည်။



အခန်း(၁၆)



ဆေးရုံရောက်၍ နှစ်ပါတ်မြောက်နေ့မှာ အမေသတိ
ရလာသည်။ မင်းဝေအောင် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်သွား၏။ အစာ
စားချင်သည် ပြော၍ပိုက်ဖြုတ်ပြီး လူကြီးအာဟာရမှုန့် (အင်
(နံ)ရှူးဝါး) ဖျော်တိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်တိုက်သည်။ သိပ်အ
များကြီးမစားနိုင်သော်လည်း အတော်တော့ဝင်သွား၏။

အမေက လေသံယဲ့ယဲ့နှင့်... .

“သားရယ်... သားရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကို အမေမိမယ်
မထင်တော့ဘူးကွယ်...”

“ဟာ... မေမေကလည်း ဘာစကားတွေ ပြောနေ

www.burmeseclassic.com

တာလဲ၊ အမေ အခုပဲ အစာပြန်စားနိုင်နေပြီလေ.. နောက် တစ်ပါတ်လောက်ဆို လုံးဝကောင်းသွားမှာ..”

အမေ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံး၏။

“အမေ ခံစားနေရတာကို အမေပဲ သိပါတယ် သား ရယ်.. အမေ မနေရတော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာ အမေရယ် ဘာမှ အားငယ်စရာမလို ဘူး.. ဒီမှာ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေရော သမားတော် တွေရော အများကြီးပဲဟာ..”

အမေ မောလာသဖြင့် အတိုက်အခံ မပြောတော့ဘဲ မင်းဝေအောင် လက်ကိုသာ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားရှာ သည်။ ခဏနေတော့ ပေးထားသည့် ဆေးအရှိန်နှင့် ပြန်မှိုန်း သွားသည်။ ညနေစောင်းတွင် ပြန်နိုးလာ၍ ဆန့်ပြုတ်တိုက် ၏။ ထို့နောက် သိပ်မကောင်းချင်တော့၊ အမောဖောက်လာ၍ အောက်ဆီလျင်ပြန်တပ်ရသည်။ ထိုတစ်ညလုံး ဝေဒနာကို အမေ အပြင်အထန်းခံစားရသည်။ အော်ဟစ်ညည်းညူပြီး ကယောင်ကတန်းတွေ ပြောသည်။

“မခံနိုင်တော့ဘူး.. ဆေးထိုးပြီး သတ်လိုက်ကြပါ တော့.. ဆရာဝန်ကြီးရေ.. ကျွန်မ သေပါရစေ..”

ထိုစကားကြောင့် မင်းဝေအောင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရသည်။ ဒီအချိန်မှာ “အမေ၊ အမေ ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေကို နှလုံးသွင်းနေနော်” ဟု သူမပြောရက်တော့ ရောဂါ၏ နှိပ်စက်မှုကို အလူးအလဲခံစားရင်း လင်းအားကြီး ငါးနာရီဆယ်မိနစ်တွင် အမေဆုံးပါးသွားတော့၏။

တစ်ချိန်လုံး အနားကပ်၍ အားရပါးရ ပြုစုလိုက်ရသ ဖြင့် မင်းဝေအောင် မငိုမိတော့ အလိုလိုစီးကျလာသည့် မျက် ရည်များနှင့်ပင် အမေပါးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နမ်းလိုက် တော့သည်။





အခန်း(၁၇)

ဆေးရုံမှတစ်ဆင့် ကြွင်းကျန်ရစ်သော အမေ့ရုပ်အလောင်းကို ရေဝေးအေးအေးတိုက်သို့ ပို့ဆောင်ပြီးနောက်... မင်းဝေအောင်အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားထားသဖြင့် တိုးကြီး ထိုက်အောင်နှင့် ဆိုင်မှအလုပ် သမားသုံးယောက် အိမ်သို့ရောက်လာကြ၏။

လူတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးခရီးအတွက် လိုအပ်သည့် နာရေးဖိတ်စာ၊ သတင်းစာနာရေးကြော်ငြာ၊ ယပ်တောင်၊ ရေဘူး၊ အအေးဘူး၊ အိမ်သို့သတင်းမေးလာသူများ အားဧည့်ခံရန် ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်၊ ကွာစေ့လှော်၊ ကွမ်း၊

ကော်ဖီမစ် စသည်တို့ကို လူခွဲတာဝန်ပေး လုပ်ဆောင်ခိုင်းရသည်။ ဓမ္မဒါနလက်ဆောင်အဖြစ် အရှင်ဆန္ဒာမိက၏ မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ ဓမ္မစာအုပ်ငယ်ငါးရာ မှာလိုက်သည်။

သတင်းမေး လာကြသူများကို မင်းဝေအောင် ဒိုင်ခံဖြေကြားဧည့်ခံနေရ၏။ နေ့ခင်းဘက်တွင် အပြင်ထွက် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်သူတွေ အလျှို့လျှိုပြန်ရောက်လာကြသည်။ တိုးကြီးနှင့်လည်း ခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်တော့၏။

“ဒေါ်လေး ညင်ညင်သာသာပဲ ထွက်သွားတာလား မင်းဝေအောင်...”

“ဟင့်အင်း အလူးအလဲပဲ... တော်တော်ခံစားသွားရတယ်ကွာ... အဲဒါကြောင့် ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ...”

“အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရည်စူးဒါနကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ...”

“မင်းဝေအောင် မုန့်ဟင်းခါးကို ဘယ်ကမှာမလဲ”
“နီးနီးနားနား တင်တင်အေးကပဲမှာကွာ အချိန်(၅၀) လောက်ပေါ့”

“ယမုံတို့မိသားစုကိုရော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း ညနေလောက်မှ ငါသွားပြောလိုက်မယ်၊ အေးကွာ... အမေ့နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ပြုစုရတော့မှပဲ လူဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေကို ငါသိတော့တာကွာ ကိုယ့်လက်ပူမှ မှန်းသိဆိုတဲ့ စကားသိပ်မှန်တာပဲ...”

“အင်း... ကိုယ်တွေ့... ကိုး...”

www.burmeseclassic.com

“ဇာတိကအစ မရဏအထိ အားလုံး ဒုက္ခတွေ့ချည်း ပါပဲကွာ. . . ပဋိသန္ဓေနေရတော့လည်း ဝမ်းကြာတိုက်မှာ ကျဉ်းကျဉ်းကြုတ်ကြုတ်ငုပ်တုပ် (၉)လကျော် ဒုက္ခခံရ၊ သေ တော့လည်း အော်ဟစ်လူးလိမ့်လို့ ဘယ်ဟာမှ မကောင်းပါ ဘူးကွာ. . .”

“မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်ပါတယ်. . . လူတွေက မေ့ပြီး သေမှာမဟုတ်သလို နေနေကြတာ”

“ယမုံ သံသရာကိုဘာလို့ ဒီလောက်ကြောက်ရသလဲ ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားပြီ ထိုက်အောင်. . .”

“အရှုံးထဲက အမြတ်ပဲ ဆိုရမလား. . . မင်းနဲ့ ယမုံ လိုင်းတူသွားတာ မင်းအတွက် အခွင့်အရေးပဲ သိလား. . .”

တိုးကြီး စကားကြားသည့်အခါ မင်းဝေအောင် မရယ်ချင့်ရယ်ချင့် ရယ်ပြီး ခေါင်းတရမ်းရမ်းလုပ်သည်။

“သံယောဇဉ် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသ လဲဆိုတာ သူ့လိုပဲ ငါသိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် မကြိုးစားချင်တော့ ပါဘူးကွာ လွတ်မြောက်ဖို့အာရုံထားနေတဲ့ သူကို မတားချင် တော့ဘူး”

“ဟေ” “ဟင်”

မင်းဝေအောင်ပြောတာ ကြားလိုက်ရသည့် ထိုက် အောင်နှင့် တိုးကြီးမှာ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် ဘုန်းကြီးအပြီးဝတ် တော့မည်ဟူသည့်သတင်း၊ ကြားလိုက်ရသလို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားကြ၏။

အချိန်အခါက နာရေးကာမို့သာ ထိုက်အောင်တို့

ငြိမ်နေကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပိုးစိုးပက်စက်ပြန်တွယ်ကြ မည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်၏။ အမှန်အတိုင်းပြောဖြစ်ခဲ့ သည့် မင်းဝေအောင်မှာ တိုးကြီးတို့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို တော့ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။

ညနေစောင်းလောက်တွင် ယမုံတို့အိမ်သို့ မင်းဝေ အောင် ထွက်လာခဲ့၏။ ယမုံအိမ်မှာရှိနေသည့်မို့ အိမ်ရှေ့ ကားရပ်လာတာ လှမ်းမြင်ကတည်းက ရင်သိမ့်တုန်ကာ ပျော် သွားရှာသည်။ မသိစိတ်ထဲမှာလည်း စော်သေးတာပေါ့ ကိုမင်းဝေအောင်ရယ် ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမှန်းမသိလို့ စိတ် ဆင်းရဲနေတာ ခုတော့ ထီးအသစ် ဝယ်ပြီးခါစမှာ မိုးရွာတာ ကြုံရသလို အခန့်သင့်လိုက်တာ ဟုတွေးနေမိ၏။

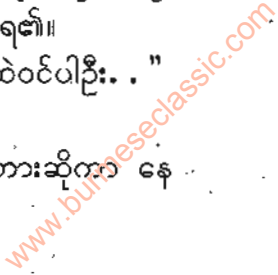
“မေမေရေ ကိုမင်းဝေအောင် လာတယ်. . .”

အသံစာစာနှင့် အော်ပြောရင်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး တစ်ယောက်လို့ပင် ဆက်ကော့လတ်ကော့ပြေးကာ အိမ် ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုလိုက်၏။ မင်းဝေအောင်မှာ မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နှင့် ညှိုးချုံးပိန်ကျသွားတာတွေ့ရသည်။ ဟယ် သူလည်း ငါ့စိတ်နဲ့ မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်ပြီး ပိန်သွားရှာတယ် သဲနားစရာကောင်းလိုက်တာ. . . ခုနေသူသာ အဖြေတောင်း ရင် သနားလို့ ခေါင်းညိတ်မိမလား မသိဘူးဟု တွေးမိတွေး ရာတွေ့ရင်း ရှက်စိတ်တွေ လှိုက်တက်လာရ၏။

“လာ. . . ကိုမင်းဝေအောင်. . . အိမ်ထဲဝင်ပါဦး. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

အန်တီကြိုင်ကလည်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ နေ



ရာပေးသည်။

“မောင်မင်းဝေအောင် ပျောက်ချက်သားကောင်း လိုက်တာကွယ် အန်တီတို့ သတိတွေရနေတာ. .”

“ကျွန်တော်လည်း သတိရပါတယ် မအားလို့၊ ခုလည်း နာရေးကိစ္စလာဖိတ်တာ အမေ မနက်ကပဲ ဆုံးသွားတယ် အန်တီ”

“ဟင်!” “ရှင်!”

ဒေါ်ကြိုင်ကြိုင်၏ ‘ဟင်’မှာ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားသည့် သတင်းအား ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့်ကြား လိုက်ရ၍ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် မယုံနိုင်ခြင်းကို ကိုယ်စား ပြုသည့် အာမေဇိုတ်အသံဖြစ်သည်။ ယမုံ၏ ‘ရှင်’ကတော့ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် လွဲသွား၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ သာဖြစ်၏။

မင်းဝေအောင် ဝိတ်ကျသွားတာ သူ့အပေါ်ချစ်စိတ်နှင့် ခံစားနေရလို့ ထင်ခဲ့တာ သွက်သွက်ခါ မှားသွားကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်လကျော် တစ်ခန်းထဲ အတူနေခဲ့ရသည့် အန်တီနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေ အဆင့်ထက်ပိုသော ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိခဲ့တာလည်း အသေအချာဖြစ်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလည်း ပါသင့်သလောက်ပါပါသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်. . ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ မောင်မင်းဝေအောင်ရယ်. .”

“ဆီးချို သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးလေ. . ရောဂါကလည်းစုံ အသက်ကလည်းရနေပြီမဟုတ်လား ဖြစ်ကတည်းက SSC

တင်ခဲ့တာ ဆုံးတဲ့အထိပဲ ဆိုပါတော့ (၁၆)ရက်ပဲကြာတယ်”

“ဒါကြောင့် အအိပ်ပျက် အစားပျက်နဲ့ ကိုမင်းဝေအောင် ပိန်ချုံးသွားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ယမုံ စပယ်ရှယ်နာပုံ(စ်)အပြင် ကျွန်တော်ပါ အမြဲရှိနေတာ. .”

“ဘာမဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တူ သားသမီးတာဝန်ကျေပါတယ် တွယ်”

“ဒါနဲ့ အန်တီကို ဘယ်နေ့သဂြိုလ်မှာလဲ ကိုမင်းဝေအောင်”

“သန်ဘက်ခါ နေ့လည်တစ်နာရီပေါ့ ဒီမှာ နာရေးဖိတ်စာ”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

နာရေးဖိတ်စာဖတ်ရင်း ခဏလောက်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ယမုံဖတ်ပြီး အမေ့အားလက်ဆင့်ကမ်းလိုက်သည်။

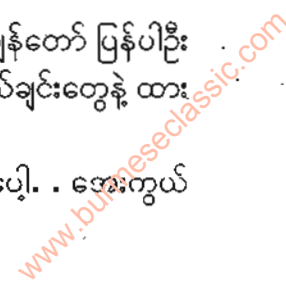
“ကိုမင်းဝေအောင် တအားပင်ပန်းနေမှာပဲနော်. .”

“ပင်ပန်းပေမယ့် ပြုစုခွင့်ရလိုက်တော့ တစ်သက်လုံး နောင်တရစရာအကြောင်းမရှိဘူးပေါ့ ယမုံ. .”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ. . အင်း သန်ဘက်ခါကျ ကျွန်မတို့ စောစောလာခဲ့မယ်လေ. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ယမုံ. . ကဲ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်၊ အိမ်မှာ လူခွဲလုံးဝမရှိဘူးလေ. . သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထားခဲ့တာ”

“ဪ ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့. . အေးကွယ်



ပြန်. . ပြန် မောင်မင်းဝေအောင် ပြန်တော့. . မနှင်းဆီအတွက် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . သွားပြီနော်. . ”

ယမုံက မင်းဝေအောင်အား ကားနားထိလိုက်ပို့သည်။ ကားထဲ ဝင်နီးမှာ ကြင်နာစွာနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း. . .

“ကိုမင်းဝေအောင် အားတင်းထားနော်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ယမုံပြောခဲ့ဘူးတဲ့ တရားတွေနဲ့ပဲ ဖြေသာအောင်ကြိုးစားနေတာပါ။ အရာရာကို ထိ သိ သတိနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်နေတာပေါ့. . ”

“ရှင်. . အဲ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ကိုမင်းဝေအောင်. . ”

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်. . ”

မင်းဝေအောင် ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားတော့ အပျိုကြီး မယမုံတစ်ယောက် မော့ဟိုက်နှမ်းလှစွာနှင့် လှမ်းငေးရင်း ကျန်ခဲ့ရှာ၏။

“သူ. . သူ ဘာတွေပြောသွားတာလဲ မသိဘူး။ အင်းလေ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲရှိတာ အမေဆုံးသွားတော့ အားငယ်နေရှာတာပဲဖြစ်မှာ. . သနားလိုက်တာ ကိုမင်းဝေအောင်ရယ်. . ”



အခန်း(၁၈)

ကမ္ဘာကြီး အမူးသမားလို ချာလပါတ်လည်နေ၍ နေနှင့်ည တရစပ်ဖြစ်ပေါ်ကာ အချိန်တွေကုန်ဆုံးသွားပုံက မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် မြန်ဆန်လွန်းနေသည်။ ဒီနေ့ဆိုလျှင် အမေ သူနားမှထွက်သွားတာ ခုနှစ်ရက်ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

မနက်ငါးနာရီမှာ သံဃာတော် ဆယ်ပါးကြွလာသည်။ တစ်ပါးလျှင် သင်္ကန်းဒွိစုံတစ်စုံ၊ ဝတ္ထုငွေ တစ်သောင်း၊ တုပ်နှင့် ဓမ္မစရိယစာဖြေသံဃာတော်များအတွက် ကျမ်းစာအုပ်ငါးစုံအပြင် ဆွမ်းစားဆောင်ပြုပြင်ခွမ်းမိရန် ငွေပဒေသာ

www.burmeseclassic.com

ပင် သုံးသိန်းကျပ်လှူဒါန်းကာ ရည်စူးဒါန အစုစုအတွက် အမေအား အမျှပေးဝေကာ ရေစက်ချခဲ့သည်။ ထိုရေစက်ချ ပွဲမှာ မငိုဘဲ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့ သူမှာ မင်းဝေအောင်သာ ဖြစ်၏။

ရှစ်နာရီလောက်မှာ ယမုံရောက်လာသည်။ မင်းဝေ အောင် နွေးနွေးထွေးထွေးကြိုဆိုနေရာပေးကာ မုန့်ဟင်းခါး နှင့် ဧည့်ခံသည်။ ထိုက်အောင်တို့က မင်းဝေအောင် အရေး ပေးဧည့်ခံပုံကို ထောက်ရှုပြီး ယမုံဆိုတာ မပြောဘဲသိကြ၏။ ဟင်းရည်လိုက်တော့မလိုလို မုန့်ဖတ်ပဲ ထည့်ပေးတော့မလို လို ဟန်ပြင်ရင်း စားပွဲနား ရစ်ဝဲနေကြသည်။

“မေမေလည်း အသုဘပို့ ပြန်လာကတည်းက နေ မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်လေ. . ပြီးတော့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့လည်း မတည့်ဘူး သွေးတိုးရှိလို့. . ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့. . ရပါတယ်၊ ယမုံ ခုလို အချိန်ပေး ပြီး လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ. . ”

ယမုံ အေးအေးဆေးဆေးစားလို့ရအောင် စကား ပြောတာ ရပ်ထားလိုက်၏။ ယမုံအတွေးထဲမှာတော့ အား ပေးနှစ်သိမ့်စကားဆိုရင်း သံယောဇဉ်အစွန်းထွက်စကားလေး တွေပါ ထည့်ပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်ကြံစည်နေသည်။ မမြင် ဘူးသည့်တောသားကို လင်လုပ်ရတာ ထက်စာလျှင် ခပ်ချော ချော မင်းဝေအောင်နှင့် တွဲကြည့်တာကမှ အဆင်ပြေဦးမည် ဟုလည်း ချိန်ထိုးတွက်ဆနေသည်။

မင်းဝေအောင်ကလည်း ယမုံအား ကျေးဇူးစကား

တွေ အများကြီးပြောဖို့ရှိနေလေသည်။ ယမုံ လိုက်ပွဲနည်း နည်း ထပ်ယူတော့ အသင့်ခြောင်းနေပုံရသည့် ထိုက်အောင် ချက်ချင်းပင် ဟင်းရည်ပူပူဆမ်းပေးသည်။ အဝစားနော် ညီမ ဟုလည်း လောကွတ်ချော်သေး၏။ စားသောက်ပြီးသွား တော့ အအေးနှင့် အချို့ပွဲတို့ဖြင့် ဆက်လက်တည်ခင်းသည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုမင်းဝေအောင် တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေတော့မှာနော်. . ”

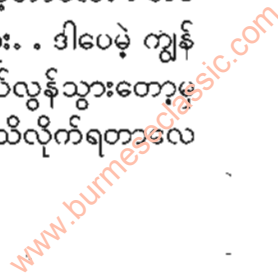
“ဟုတ်တယ် ယမုံ ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး. . မွေး တုန်းကလည်း တစ်ယောက်ထဲပဲ ဖော်လည်းမပါ ကိုယ်ထီး သာရှင့်. . ဆိုတဲ့ သံပေါက်လို့ပဲပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဇာတိနဲ့ မရဏ ကြားက မှတ်တိုင်တွေကိုလည်း တစ်ယောက်ထဲ ဖြတ်သန်း ရမှာပဲလေ. . ”

“ရှင်. . ဟုတ်. . ”

“ပြီးတော့လည်း ယမုံကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါ တယ်၊ သင်ဆရာအဖြစ်ကို သတ်မှတ်ထားတာပါ. . ”

“ရှင်. . ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်. . ”

“ယမုံက သံယောဇဉ်ရဲ့ လောင်ကျွမ်းတတ်မှုနဲ့ တီလေသာရဲ့ ဆိုးကျိုးဆိုးပြစ်တွေကို မီးကင်ပြီး အယား ဖျောက်တဲ့စကားနဲ့ တင်စားပြီး သင်ပေးခဲ့တာလေ. . အစ ဘာတော့ ကျွန်တော်လုံးဝ လက်မခံချင်ခဲ့ဘူး. . ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော် အချစ်ရဆုံး ကျေးဇူးရှင်မေမေ ကွယ်လွန်သွားတော့မှ သံယောဇဉ်ရဲ့ အပြစ်ကို ကောင်းကောင်းသိလိုက်ရတာလေ အခု ကျွန်တော်နားလည်သွားပြီ ယမုံ”



“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ”

“အမေ နောက်ဆုံးအချိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေခြင်း တရားကို ကျွန်တော်ကြောက်သွားပြီး သံသရာလည်မှာ မကြုံ ချင်တော့ဘူးဗျာ... ဒါကြောင့် ယမုံပြောခဲ့သလို ထိ သိ သတိ အမှတ်တရားနဲ့ နောင်ဘဝမရဘို့ တရားအားထုတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သိလား...”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်ရှင်...”

မင်းဝေအောင် တရားရကြောင်း ဝန်ခံသည့်စကား က ယမုံအား ရင်ဝဆောင်ကန်သံကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ် ကသို့ကို ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေနှင့် စည်းရုံးရေးဆင်းဖို့ လာခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း သူက ကိုယ့်ကို တရားစကားတွေ ဆီးပြောနေသည်။ စကားကျအောင် ဘာမှမပြောမိသေး သော်လည်း ရှက်စိတ်ကြောင့် ယမုံမျက်နှာ နီရဲလာသည်။

“တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ ယမုံ... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဓမ္မမိတ်ဆွေအဖြစ် လက်တွဲပြီး တရားရှာကြမယ် နော်...”

“ရှင်... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

ပြောစကားတွေကို မယုံသဖြင့် မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်တော့လည်း မင်းဝေအောင် ရုပ်သွင်ကကြည်လင်သန့် ရှင်းပြီး ပကတိတည်ငြိမ်နေ၏။

“ဘုရား... ဘုရား... သူ တကယ်တရားရသွားပြီ ပေါ့... သူပြောခဲ့တဲ့ ချစ်စကားတွေ သူတာဝန်မယူတော့ဘူး ပေါ့... တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်း ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်

သွားပြီပေါ့... ဒုက္ခပါပဲ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ...”

မင်းဝေအောင်က အပြောမဟုတ် အလုပ်နှင့်ပါ သက်သေပြခဲ့သည်။ ဓမ္မဘေရီ(တောင်စွန်း)၊ သီတဂူဆရာ တော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တဉာဏိဿရ၊ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာ အရှင်ပညိဿရာဘိဝံသတို့၏ တရားစာအုပ်များ လက် ဆောင်ပေး၏။

ယမုံ-ရှက်လွန်းအားငယ်လွန်းသဖြင့် ကြာကြာမနေ တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ကာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ကသုတ် ကရက် ပြန်သွားရှာတော့သည်။ မင်းဝေအောင် ထုတ်လွှင့် သွားသည့် သံယောဇဉ်ဖြတ် အစီအစဉ်သစ်ကို အရှုပ်ရော အသံပါ ကြားသိလိုက်သည့် တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင် အူး ယားဖားယား အနားကပ်လာပြီး...

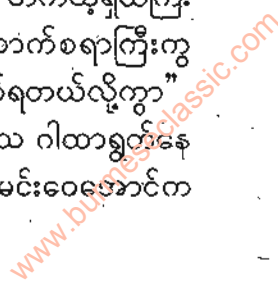
“မင်းဝေအောင် မင်း... မင်း တကယ်ကြီး အပြတ် ဖြတ်လိုက်တာလား...”

“အေးလေ...”

“ဟာ... အံ့ရောကွာ တယမုံထဲ ယမုံနေတဲ့ကောင် သံယောဇဉ်ကင်းကင်းနဲ့ ခပ်တင်းတင်းစကားတွေ ပြောသွား တာ မျက်မြင်ဆိုပေမယ့် မယုံချင်ဘူးကွာ...”

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ခုမှ မြင်ဖူးတာ တကယ်ရှယ်ကြီး နော်၊ မင်းဟတ်ထိမယ်ဆိုလည်း ထိလောက်စရာကြီးကွ ရေဆေးငါးကြီး မိကာနီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ကွ”

မချင်မရဲ စကားများနှင့် နှမြောတသ ဂါထာရွတ်နေ ကြသည့် ထိုက်အောင်နှင့် တိုးကြီးအား မင်းဝေအောင်က



စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အဲဒီ ကံလေသာစိတ်တွေကြောင့် မင်းတို့ ဒုက္ခ ရောက်နေကြတာ... လောကမှာ ယောက်ျားလည်း မရှိဘူး၊ မိန်းမလည်း မရှိဘူး၊ မိုးဟေကိုလည်း မရှိဘူး၊ ယမုံလည်း မရှိဘူး... ငါဆိုတာလည်း မရှိဘူး... တကယ်ရှိတာ ရုပ်နဲ့ နာမ်ကွ...”

“ဟား မင်းဝေအောင်ရာ လိုက်မမီတော့ဘူးကွာ မင်း တကယ် အကျွတ်တရားရသွားတာလား... ရူးနေတာလား”

“ငါမရူးဘူး တိုးကြီး အမှန်ကိုသိသွားတာ၊ သေမင်းနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသလဲဆိုတာ အမေ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ငါသိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့်... ငါမမိုက် တော့တာ...”

ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖွင့်နေကြသည့် ထိုက်အောင် နှင့် တိုးကြီး အချင်းချင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေ လေတော့၏။



အခန်း(၁၉)

စားပွဲပေါ်မှ ကန်စွန်းပလိန်းနှင့် ကြက်ဥမွေကြော် ပန်းကန်ကိုကြည့်ကာ တိုးကြီးတို့ မျက်နှာတွေ မရွှင်မပျူဖြစ်နေ ကြ၏။ ချိုင်းနိစ်စတိုင် အသားဟင်းလျာတစ်မျိုးမျိုး မပါလျှင် ထမင်းမစားတတ်သည့် မင်းဝေအောင်အကျင့်ကို သိထား၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုက်အောင်က မ အောင်နိုင်တော့ဟန်နှင့်...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မင်းဝေအောင် မင်း အူဆေးနေ ဘာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိုက်အောင်...”

www.burmeseclassic.com

“ဘီလူးသေလို့ ဝင်စားသလို အသားပါမှ ထမင်းဝ တယ်ထင်တဲ့ကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ကန်စွန်းပလိန်းနဲ့မေ့ကြော် ဖြစ်နေရတာလဲ..”

“ဪ.. ဒါလား.. အရင်တုန်းက ငါဘာမှ မသိခဲ့ဘူးလေ.. အစားကောင်းအသောက်ကောင်း ခံမိတယ်ဆိုတာ.. ရသတဏှာမှာ ကပ်ငြိတွယ်တာနေတာ အဲလိုတွယ်တာတာ လိုချင်တပ်မက်တာ လောဘပဲ.. ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ အယူမှားနဲ့ယှဉ်ပြီး တိုက်တွန်းမှုမလို အလိုအလျောက် ထက်သန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လောဘစိတ်ကို သောမနဿသဟဂုတ်ဒိဋ္ဌိဂတသမ္ပယုတ် အသင်္ခါရိကစိတ် လို့ခေါ်တယ်..”

“တင်ပါ ဘုရား..”

တိုးကြီးက အငေါ်တူးပြီး သံယောင်လိုက်၏။

ရှပ်ကလည်း မဲ့ရွဲလျက်..

“အကောင်းပြောတာ တိုးကြီး ဒီခန္ဓာကြီး ဆက်ရှင်သန်ဖို့ အာဟာရဖြည့်ပေးရတာလေ ဘာနဲ့ပဲဖြည့်ဖြည့်ပေါ့.. ကိုယ့်အသက်ရှင်ဖို့ သူများအသက်ကို စားရသောက်ရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ၊ အသားမစားရဘူးပြောတာ မဟုတ်ဘူး.. တပ်မက်စိတ်နဲ့ ဘာမှမစားရဘူးလို့ ဆိုလိုတာ..”

“အင်း.. မင်းဝေအောင် မင်းဝေအောင် ပြောင်းလဲသွားတာပဲနော်..”

“မထင်ဘူးကွာ မင်းပြောင်းလဲတာက အရေးမကြီးဘူး.. ငါတို့ ကပ်တီးမူးလဲနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်တာပေါ့

ကွ..”

“လောဘမတက်နဲ့ ရှိတာလေးနဲ့ ဝေအောင်စား.. ငါ အရသာခံ စားနေတာမဟုတ်ဘူး အသက်ဆက်ဖို့ အာဟာရဖြည့်နေတာလို့ အမြဲနှလုံးသွင်း အိုကေ သွားလိမ့်မယ်”

ထိုက်အောင်က ဟိုက်ရွာလပတ်ရည်ဟုအော်သည်။ ဒီကောင်တွေကြည့်ရတာ အရိုးမရှိသော လျှာ၏ တောင့်တမှုကို အလိုလိုက်ချင်စိတ်နှင့် စိတ်ဒုက္ခဖြစ်နေကြမှန်း တအားသိသာနေ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းဝေအောင်က ကန်စွန်းပလိန်းနှင့် မြိန်မြိန်ယှက်ယှက် စားပြလိုက်သည်။ ဒါတောင် သူတို့လိုက်မစားကြ..

“မင်းဝေအောင် ဒါဆိုတို့တွေ အခါအားလျော်စွာ ဘီယာဆိုင် ထိုင်ဖို့ရော..”

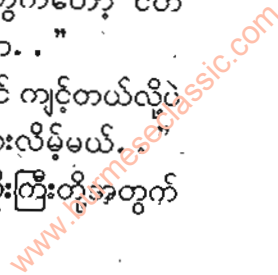
“အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်လိုက်ကြတာကွာ.. ငါးပါးပစ္စသီ လုံခြုံအောင်လည်း ထိန်းသိမ်းပါစို့ အတည်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို မကြားဘူးကြဘူးလား ငါးပါးသီလထဲမှာ သုရာမေရယမဂ္ဂမာဒဋ္ဌနာ ဆိုတာ အရက်မသောက်နဲ့လို့ တားမြစ်ထားတာလေ.. ငါ လုံးဝဖြတ်လိုက်ပြီ..”

“ငတ်ပြီ ဆရာ..”

“မင်း ပြောင်းလဲသွားတာ တို့အတွက်တော့ ငတ်ခေါက်တွေချည်းပါပဲလား မင်းဝေအောင်ရာ..”

“အဲဒီလို မတွေးဘဲ သေတတ်အောင် ကျင့်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက် အားလုံးအဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်..”

မင်းဝေအောင်၏ စကားများက တိုးကြီးတို့အတွက်



စိမ်းနေပြီး နားဝင်မချိုသောစကားများ ဖြစ်နေသည်။

“သေတာများကွာ ကျင့်စရာလိုလို့လား ကားရှေ့ပြေး ဝင်မလား ရထားရှေ့ပြေးဝင်မလား တိုက်ပေါ်ကခုန်ချမလား လွယ်လွယ်လေးရယ်. . တကူးတက ကျင့်စရာမလိုဘူး. . ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ ခံရအောင် ဘာလို့လုပ်မှာလဲကွာ. . လူတိုင်း သက်တမ်းစေ့ နေချင်ကြ တာပဲ. . အေး. . သက်တမ်းစေ့နေပြီး သေငယ်ဇောနဲ့မျောတဲ့ အချိန်မှာ သေတတ်ဖို့ ကျင့်ခိုင်းတာ. . ရှင်းလား. . ”

“ရှင်းတယ် ဒါပေမဲ့ မကျင့်ဘူး၊ ဒီနိုင်ငံမှာသေနိုင်တဲ့ နည်းတွေ အများကြီးပဲ. . အမြန်လမ်းပေါ် ခရီးသွားရင်းနဲ့ သေမလား၊ လမ်းလျှောက်နေတုန်း ဓာတ်ကြီးပြတ်ကျပြီး သေ မလား၊ ရခိုင်သွားရင်း သင်္ဘောပျက်ပြီးသေမလား၊ လူကုန်ကူး ခံရလို့ သူများနိုင်ငံမှာ အတင်းအဓမ္မအဖြစ် ခိုင်းခံရရင်းသေ မလား ဒါမှမဟုတ် ဟန်းဆက်လေးတစ်ခု လုချင်တဲ့သူရဲ့ ဓား ချက်နဲ့ပဲသေမလား. . အဆင်ပြေတဲ့ သေနည်းရွေးရုံပဲ တကူး တက မကျင့်ဘူးဟေ့ သိပြီလား. . ”

“သိပါပြီကွာ. . ဘုရားရှင်လက်ထက်မှာတောင် ခြွေချွတ်လို့ရမယ့်လူနဲ့ ချွတ်လို့မရမယ့်လူဆိုပြီး ရှိခဲ့သေးတာပဲ မင်းတို့က ဘယ်သူချွတ်ချွတ် ကျွတ်မယ့်သူတွေမဟုတ်မှန်း သိပါပြီကွာ. . ”

နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ်ဆိုသလို ပိဿာလေးနှင့် ဘေးပစ်ပြီး ပြောလိုက်သည့် မင်းဝေအောင်စကားကြောင့် တိုးကြီးတို့ တင်းသွားကာ ချိုင့်တွေသိမ်းပြီးထွက်သွားကြလေ

တော့၏။

“အင်း. . မိုက်တွင်းနက်နက်တူးပြီး အပါယ်ရောက် အောင် မိုက်နေမယ့်ကောင်တွေပဲ အေးလေ သဗ္ဗသတ္တာ ကမ္မသကာပဲပေါ့”

နောက်ဆုံးကျန်သည့် ကန်စွန်းပလိန်းတစ်စွန်းကို ‘ထိ ထိ ထိ’ အမှတ်တရားနှင့် ခပ်ယူကာ ပါးစပ်ထဲထည့်၍ အမှတ်တရားနှင့်ဝါးရင်း မင်းဝေအောင်တစ်ယောက် အာနာ ပါနနှင့် မွေ့လျော်နေတော့သည်လေ။





အခန်း(၂၀)

သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်ကဲ့သို့ ယမုံလှုပ်ရှားနေ၏။ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို အလေ့အကျင့်ရနေသည့် ပုံစံနှင့် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်ဆေးပြီး ပေါင်းအိုးနှင့် ထမင်းတည်သည်။ ခုတ်ထစ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားသည့် ကြက်သားကို ထုတ်၍ ရေစင်စင်ဆေး၏။ သူ့အကြည့်တွေက ကြက်သားထဲမှာတော့ မရှိ။

ဖြစ်ခဲ့သမျှတို့ကို စေ့စေ့တွေးတော့ မင်းဝေအောင်နှင့် သူက စိမ်ပြေးတမ်းကစားသူတွေလို ဖြစ်နေတာ သတိပြုမိသည်။ မင်းဝေအောင် အတင်းလိုက်ကပ်စဉ်က သူ့ရှောင်ငြေ

ခဲ့သလို၊ သူလိုက်သည့် အလှည့်မှာလည်း မင်းဝေအောင်က အပြေးသမားဖြစ် နေပြန်သည်။ အကြာကြီးပျောက်သွားပြီး ပြန်ပေါ်လာတော့ အဆင်ပြေပြီဟု တွေးကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် မင်းဝေအောင်ရောက်လာသည်က သူ့အမေဆုံးသွားတာကို လာရောက်အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆက်အသွယ်ပြန်ရပြီမို့ ရက်လည်နေ့မှာ မိန်းမမာယာသုံးကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ဇာတ်လမ်းပြန်စမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့၏။

တကယ်တမ်းတွေ့ကြတော့... မင်းဝေအောင်က အမေဆုံးသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့သွားကာ တရားရှာတော့မည်ဟု ထုတ်ပြောလာ၏။ ယမုံမာယာသုံးပြီး စည်းရုံးဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်ပြီး တပ်ခေါက်ပြန်လာခြင်းနှင့်အတူ ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားခဲ့ပြီ။ သုံးလအတွင်း အကြောင်းမထူးလျှင် တပေါင်းတန်ခူး ရွှေးမနေတော့ဘဲ တောသို့ငွေနှင့်ပေးစားဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် အမေ့ကြောင့်လည်း ယမုံ အကြပ်ရိုက်ပြီး ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေရ၏။

ကြက်သားကို အကြိမ်ကြိမ်ရေးဆေးပြီးသည့်အခါ ဆားဆနွင်းတို့နှင့်နယ်၍ ခဏနှပ်ထားလိုက်သည်။ ထမင်းပေါင်းအိုးထဲမှ ရေတွေဆူပြီး တပွက်ပွက်မြည်နေသလို သူ့ဦးနှောက်တွေလည်း ဆူပွက်နေပြီထင်၏။

“ဟဲ့... ကြက်သားလေးကြီး ရှေ့ချပြီး ငေးနေလို့က်တာများအေ... မိယမုံ ညည်းဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်... ဘာ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ ထမင်းအိုး ခလုတ်တက်အောင် စောင့်နေတာပါ။ ဟင်းအိုး ပြိုင်တည်ဖို့ မီးမနိုင်ဘူးလေ...”

ယမုံအလျှောက်ကောင်း၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း ဘေးမှ ကင်းဝေးသွားသည်။ အမေသွေးတိုးပြီး နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ ဒီနေ့မှ ထလာနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ အလုပ်နားရက်လား...”

“ဟုတ် မေမေ...”

“အင်း... ဒါနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က ရက်လည်သွားတော့ မောင်မင်းဝေအောင်နဲ့ ဘာတွေပြောဖြစ်သေးလဲ...”

“အဲ... သူ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်နေတယ် မေမေ... အသံထွက်ဘဲ ကြိတ်ပြီး ငိုနေရှာတာ... သမီးလည်း အား ပေးစကားပဲ ပြောခဲ့ရတာပေါ့...”

“အေးလေ... သူတို့မှာ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ထဲ ရှိရှာတာကိုး ဒီလောက်တော့ ခံစားရမှာပေါ့... သူ မေတ္တာ ငတ်သွားပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာနဲ့ ဖေးမမယ့်သူ လိုနေပြီ... အဲဒါ သမီးအတွက် အခွင့်အရေးပဲ...”

“အို မေမေကလဲ...”

“မေမေကလဲ မနေနဲ့... အခွင့်အရေးဆိုတာ ယူ တတ်မှရတာအေး... မယူတတ်ရင်တော့ တောသူဌေးနဲ့ ညား မှာပဲ...”

အမေက ငြိမ်းခြောက်သလိုလို တိုက်တွန်းသလိုလို ပြောပြီး မီးဖိုချောင်မှ ပြန်ထွက်သွား၏။ ယမုံ နှုတ်ခမ်းစူပြီး

ကျန်ခဲ့တော့သည်။

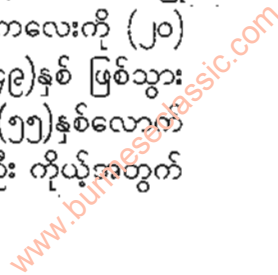
“အမေတို့လည်း သိပ်ခက်တာပဲ သူ့သမက်လောင်း ကဖြင့် ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မယ့်ဟာကို”

တစ်ယောက်ထဲ မကျေမချမ်းပြောဆိုရင်း ဟင်းတွေ တန်းစီ ချက်ပြုတ်နေလိုက်၏။ ဒီနေ့ အေးသီခိုင် အလည်လာ မည်ပြောထား၍ နေခင်းနေ့လည်းစားရသောက်ရအောင် လက်ဘက်ကို ဆီစိမ်ပြီး နှပ်ထားလိုက်သည်။ အားလုံး ချက် ပြုတ်ပြီးချိန်မှာ ခဏနားပြီး ရေမိုးချိုး၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင် ဆင်သည်။

အဖေက ကျောင်းမှာပဲ အနေများသည်မို့ အမေ အတွက် ထမင်းဟင်းခူးပြီး နှစ်ယောက်အတူ စားလိုက်ကြ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချက်ရပြုတ်ရ၊ စားရသောက်ရ၊ ဆေးရကြော ချ သိမ်းရသည်ရ၊ လျှော်ရဖွပ်ရနှင့် မအားမလပ်လုပ်ကိုင်နေ ခုတာ လူဖြစ်ရသည့် ဒုက္ခများပင် မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ အိမ်ထောင်သားမွေးပါ လုပ်ရဦးမည်ဆိုလျှင် သေဖိုသာ ရှိ တော့မည်။

လက်ကျန်မယ်သီလရှင်စိတ်နှင့် ယမုံ အတွေးထဲမှာ သည်းညှုမိ၏။ အမေက စားရင်းသောက်ရင်းနှင့်ပင်...

“ယမုံ သမီး အခု (၂၇)နှစ်နော် ခုနေ အိမ်ထောင်ပြု တယ်ထား (၂၉)နှစ်မှသားဦးကလေးရမှာ ကလေးကို (၂၀) လောက်ထိ ပြုစုပျိုးထောင်ရမှာဆိုတော့ (၄၉)နှစ် ဖြစ်သွား ချော နောက်မွေးမယ့်ကလေးအထိပါဆိုရင် (၅၅)နှစ်လောက် ထိ ရုန်းရဦးမှာ အဲဒါလည်း ထည့်ထွက်ကြဦး ကိုယ့်အတွက်



အချိန်မကျန်ဘဲနေမယ်. .”

လူမှုဒုက္ခကြောက်သည့်လူကို ကလေးမွေးစီမံကိန်းချ ပြနေသည့် အမေ့ကြောင့် ယမုံအော်ဟစ်ငိုချင်လာမိသည်။

“ကိုယ်နေထိုင် မကောင်းတော့လည်း ကိုယ့်လင်သား နဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကပဲ ကိုယ့်ကိုပြုစုကြမှာလေ. . အမေတို့ အသေဖြောင့်အောင် နေစမ်းပါ သမီးရယ်. . .”

အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက် တွန်းနေသည့် အမေ့အား ကိုမင်းဝေအောင် စိတ်ပြောင်းပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မှာဟု ပြောလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမည် မသိ၊ ယမုံမှာတော့ တောသားကို လင်လုပ်ရမည့်အရေး တွေးပြီး ရင်လေးလျက်ရှိနေတော့၏။

အမေက ပြောချင်ရာပြောရသဖြင့် စိတ်ပေါ့သွားပုံရ ပြီး ဆေးသောက်၍ အနားယူဖို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ပန်း ကန်တွေဆေး၊ သန့်ရှင်းအောင် သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ရှေ့ထွက် ၍ သတင်းစာ ဂျာနယ် ဖတ်ကာ ယမုံ အနားယူသည်။

ပွဲကြမ်းသည့် သတင်းတွေက ပလူယုံနေ၏။

စိတ်ရှုပ်လို့ ကမ်းနားသွားထိုင်ပါတယ် ဒိုက်ပုံပေါ် သပွတ်အူ အထွေးလိုက်မျောပါလာတာနဲ့ ကြုံရသလို ပိုပြီး ခေါင်းနောက်လာသဖြင့် သတင်းစာတွေ ပြန်ချထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် အေးသီခိုင်ရောက်လာ၍ ရင်ဖွင့်နေချင်သော ယမုံ အတော်ပင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

“လာ. . အေးသီခိုင် နင်ကလည်း နောက်ကျလိုက် တာဟယ်”

“ဟဲ့. . ရုံးပိတ်ရက်မှာ တစ်ပါတ်စာ အဝတ်တွေ လျှော်ရသေးတယ်လေ၊ မီးပူတိုက်ရ ချက်ရပြုတ်ရနဲ့ ဒီအချိန် ရောက်တာ ကံကောင်း. . .”

“အေးပါဟယ်. . ထမင်းရော စားပြီးပြီလား. . .”

“ပြီးပြီ. . ယမုံ. . ဒေါ်လေးရော. . .”

“ထမင်းစား ဆေးသောက်ပြီး အိပ်နေလေရဲ့. . က လာ. . ထမင်း စားခန်းသွားပြီး လက်ဘက်သုပ်စားရင်း အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့. . .”

ထမင်းစားခန်းမှာ လက်ဘက်သုပ်စားရင်း ရေနွေး ကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“သူ့အမေ ရက်လည်တဲ့နေ့က နင်သွားဖြစ်လား. . .”

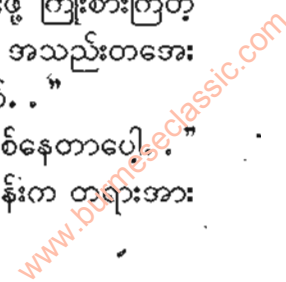
“အေး. . .”

အေးဟုဆိုကာ ကြုံတွေ့ဖြစ်ခဲ့သမျှကို delay ပြန်ပြ သလို ပြောပြလိုက်၏။ အေးသီခိုင်က ဇာတ်ပို့သရုပ်ဆောင် မျိုးမျိုးခိုင် အိုက်တင်နှင့် မျက်လုံးပြူးလိုက် ပါးစပ်ပြလိုက် မဲ့လိုက်ရွဲ့လိုက်နှင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ မှ ပိုးစိုးပက်စက် မှတ်ချက်တွေ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပေးတော့ ၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ရည်းစားထားဖို့ ကြိုးစားကြတဲ့ ကိစ္စကလည်း ထိုင်းသရဲကား ကြည့်ရသလို အသည်းတအေး အေး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့မိလား ယမုံရယ်. . .”

“အေးဟယ် ဒါကြောင့် ငါ စိတ်ညစ်နေတာပေါ့. . .”

“ဟိုဘက်က အသေအလဲလိုက်တုန်းက တရားအား



ထုတ်မှာဆိုပြီး နင်ကနွတ်ငြင်း၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကိုယ်ကလိုက်တော့ သူကတရားရပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ ဟန်ပြင် နေပြီ. . ကြုံဖူးပေါင်ဟယ်. . ”

“ပြောတော့ သီခိုင်ရေ”

“ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး. . . နင် လင်ယူမယ်ဆိုတာရော တကယ်လား. . . ”

“အလုပ်ကထွက်ရင် လျော်ကြေးပေးရမှာလေ သီခိုင် ရဲ့၊ ဒါကြောင့်. . မယ်သီလရှင် ဝတ်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်. . တောသားကိုလည်း မယူချင်ဆိုတော့. . သင့်တော်တဲ့ ကိုမင်း ဝေအောင်ကိုပဲ လင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့. . . အဲဒါ လောလော ဆယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဒါပေမဲ့ သူကပြေးပြီ. . ”

အေးသီခိုင်ပါ အပူကူးသွားဟန်နှင့် ငိုငင်တွေ့တွေ့ဖြစ် သွားသည်။ ပြဿနာ၏ ရင်းမြစ်ထိ တစ်ဆုံးနှိုက်ပြီး စဉ်းစား တွေးတောရင်း. . လက်ဘက်သုပ်ကို မနားတမ်းစားသည်။ ငရုပ်သီးစိမ်းကိုက်မိ၍ တရူးရှူးဖြစ်သွားတော့ အအေးခံ ထားသော ရေခွေးကိုမော့သည်။

စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် စားသောက်ပြီးမှ. . .

“နင့်မှာ ရွေးချယ်စရာ ရှိနေတယ်လေ. . . ဒီလိုတွက် လို့ အဖြေမထွက်ရင် နောက်တစ်မျိုးပြောင်းတွက်ကြည့်ရမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ. . ဘယ်လို ပြောင်းတွက်ရမှာလဲ. . ”

“ကိုမင်းဝေအောင်ကို ခဏခေါက်ထားပြီး တော သူဌေးကို အစားထိုးထည့်တွက်ကြည့်လေ အဖြေထွက်ရင်

ထွက်မှာပေါ့. . ”

“ဘုရားရေ ညည်း ကျုပ်ကို တော်တော်မျက်မှန်းကျိုး နေလား သီခိုင်’

ယမုံအပြောကြောင့် သီခိုင် တခွီးခွီး ထရယ်၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ. . နင် အဲဒီတောသူဌေးကို တွေ့ဖူး ပြီလား ဓာတ်ပုံဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း. . ”

“တစ်နည်းနည်းနဲ့ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးအောင်လုပ်ကြည့်ရ ကောင်းမယ်. . ဒါမှယှဉ်ကြည့်လို့ရမှာ. . တော်ကြာ ရုပ်ရှင် ထဲကလို ပြေတီဦးတို့ တောသားလုပ်သလို ဖြစ်နေမလားလို့ ပေါ့”

“ကြံကြီးစီရာဟယ်. . ဖြစ်စရာလား”

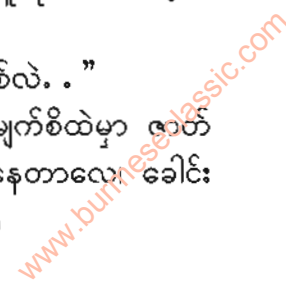
“အံ့မယ် ခုခေတ် လယ်သမားတွေကို အထင်မသေး နဲ့နော် လယ်ထွန်စက်နဲ့ ရိတ်သိမ်းချွေလှေ့စက်နဲ့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ. . ”

“အဲဒါဆို နင်ယူပါလား. . ”

“အဟီး. . ကန်တော့ပါသေးရဲ့၊ သူတို့ဘယ်လောက် ဝဲချမ်းသာချမ်းသာ ဝတ်လိုက်စားလိုက်ရင် ဘယ်လိုမှ စတိုင် မကျဘူးဟ. . သိပ်သိသာတာ. . ဖိုးချစ် လူလိုဝတ်ထားတဲ့အ တိုင်းပဲ. . ”

“ဖိုးချစ် လူလိုဝတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ. . ”

“ကြည့်မကောင်းဘူးပေါ့ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ဇာတ် ဇင်းသား အဝတ်အစားနဲ့ပဲ အသားကျနေတာလေ၊ ခေါင်း



ပေါင်းနဲ့ တောင်ရှည်နဲ့ဆို သိပ်ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် ရှုပ်
အင်္ကျီလည်းဝတ်ရော ပုံမလာတော့ဘူး အင်္ကျီဝတ်ထားတာနဲ့
မတူဘဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်အင်္ကျီ တင်ထားသလိုပဲ. . .”

“ပြောလည်းပြောတတ်တယ် သီခိုင်ရယ်. . .”

ဆွေးနွေးပွဲက မူလအကြောင်းအရာမှ သွေဖယ်ပြီး
ဘေးရောက်သွား၍ ယမုံက တူထူပြီး သတိပေးတတ်သည့်
လွှတ်တော်ဥက္ကဋ္ဌကြီးစတိုင်နှင့် ပေါက်ကရတွေ မပြောဖို့ ညွှန်
ကြားရ၏။

“ကဲ. . . တော်ပါတယ်. . . လင်ယူမယ့်ကိစ္စပြောတာ
ဖိုးချစ်ထိ ရောက်သွားပြီ၊ အတွေးအခေါ် ဘေးမချော်နဲ့ ငွေ
ကောက်ပွဲကိစ္စပြီးမှ အစိုးရဖွဲ့စဉ်းစား အဆင့်မကျော်နဲ့”

“အေးပါ. . . အေးပါ နင့်ရဲ့ မင်းဝေအောင်အကြောင်း
ပဲ အပြီးအပြတ်ဆွေးနွေးမှာပါ. . .”

“နင်ကလည်းဟယ် လင်ယူဖို့ကိစ္စဆွေးနွေးပါတယ်ဆို
မှ လွှတ်တော်အမတ်စတိုင်နဲ့”

“အမတ်ဖြစ်ရင် ဆယ်သိန်းတောင်ရမှာတဲ့. . . မိုက်
တယ်. . .”

“လုပ်မနေနဲ့ နင့် အိမ်ကလူတွေတောင် နင့်ကို
မဲပေးမှာ မဟုတ်ဘူး. . .”

အေးသီခိုင် တခစ်ခစ်ရယ်ကာ လက်ဘက်သုပ်ဘက်
လှည့်သွားပြန်သည်။ အဖြေတစ်ခုခုထွက်လာဖို့ မမျှော်လင့်
သော်လည်း ခုလို ရင်ဖွင့်ခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေသဖြင့်
ယမုံ အပြစ်တင်စကား ဆက်မပြောဖြစ်တော့။

“အင်း. . . နင့်အဖြစ်က လင်ယူမယ်ဆုံးဖြတ်ကာမှ
ကိုယ့်ကို အသေအလဲကြိုက်တဲ့သူက တရားရသွားတာဆို
တော့. . . ငါလည်း ဘာအကြံပေးရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ. . . မမြင်ဘူးတဲ့လူ ဒါမှမဟုတ်
မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူနဲ့ ပေါင်းဖော်ရမယ့် ဒုက္ခကို မခံစားချင်
လို့ ပရိပိုစ်လုပ်ထားတဲ့သူကို အဖြေပေးမလားလို့ စဉ်းစားနေ
တာ ခုတော့ မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီ”

“အေး. . . ဟုတ်ပြီ. . . ငါ စဉ်းစားလို့ရပြီ၊ ထွက်ပြေး
သွားတဲ့ယုန်နောက် ပိုက်ကလိုက်ရမှာပေါ့၊ ယုန်ကမတိုး
ပိုက်ကတိုးတဲ့နည်းလေ. . . မိန်းကလေးက စရမယ့် ကိုရီးယား
စတိုင်လေ. . .”

“အင်း. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

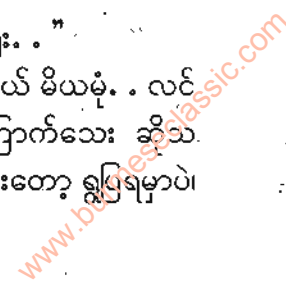
“သူ အခု တရားဘက်ကို စိတ်ယိုင်သွားပြီလို့ နင်
ပြောတယ်လေ. . .”

“အင်း”

“ဒီတော့ တရားဆွေးနွေးမယ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး
တစ်ခါလောက်တွေ့ကြည့်လိုက်. . . အဲလိုတွေ့တဲ့အခါမှာလဲ
နင့်အလှကို သူ့သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်အောင် ပြင်ဆင်သွား
ဖို့လဲ မမေ့နဲ့နော်. . .”

“ဟယ် နင်ကလည်း ရှက်စရာကြီး. . .”

“တင်. . . ရှက်တယ်ဟုတ်လား၊ ဒီမယ် မိယမုံ. . . လင်
လည်းလိုချင်သေး ကလေးမွေးရမှာလဲကြောက်သေး ဆိုသ
လိုတော့ မလုပ်နဲ့၊ လင်လိုချင်ရင် နည်းနည်းတော့ ရွှံ့ပြရမှာပဲ၊



၁၅၂

ဝိဇ္ဇာ

မယ်သီလရှင် စတိုင်နဲ့တော့ ဖြစ်မလား..”

သီခိုင်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေသည်မို့ ယခု ရှက်ပြုံး
လေးပြုံးရင်းနှင့်ပင် ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“တရားရှာတဲ့လူကို တရားပြသလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်ဘက်
ပြန်ပါလာအောင်စည်းရုံး.. နင့်တို့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့က
ဒီနည်းပဲရှိတော့တာလေ.. ဓမ္မာရုံမှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း
ညားကြတဲ့ စုံတွဲတွေလိုပေါ့..”

“အဟင်းဟင်းဟင်း.. ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်း
တူး ဆိုပါတော့..”

“ဒါပေါ့ လူကြီးလည်းလုပ် ဇီးသီးဗန်းလည်းနှိုက် တစ်
ချက်ခုတ် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပဲ”

“သီခိုင်ရယ် နင့်စကားတွေက လက်ထိပ်စော်နံလိုက်
တာ”

သီခိုင်အလည်ရောက်လာတာ ယမုံအတွက် အပျင်း
လည်းပြေသလို အားလည်းတက်ရသည်။ ညနေ သုံးနာရီ
လောက်မှာ စကားကို မနည်းဖြတ်ပြီး ပြန်သွား၏။ မင်းဝေ
အောင်နှင့်တွေ့ဖို့ အင်တာပိုလ်ကို အကူအညီတောင်းစရာမ
လိုတော့၊ အိမ်လည်းသိပြီ၊ ဗစ်ဇင်းတင်းကတ် ရထားသဖြင့်
အလုပ်ရုံတည်နေရာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်လည်းသိပြီ။ တွေ့ဆုံစရာ
အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းတစ်ခုပဲ လိုတော့၏။



အခန်း(၂၁)

တိုးကြီးက သူ့ချိုင့်ကိုဖွင့်ပြီး ငါးပူတင်းမ ပြင်ဆင်ထည့်
ပေးလိုက်သည့် ပုဇွန်စုတ်ဖွားကြော်နှင့် ကင်မွန်းရွက်ချဉ်ရည်
ဟင်းကို ရှေ့တိုးပေးသည်။ ထိုက်အောင်ချိုင့်ထဲမှာ ပန်းဂေါ်ဖီ
နှင့် ဘဲဥရောကြော်ထားတာ ပါလာသည်။ မင်းဝေအောင်က
ပသျှူးထမင်းကြော် တစ်ပွဲဝယ်ထား၏။

တိုးကြီး ချိုင့်ကိုကြည့်ပြီး မင်းဝေအောင်စိတ်ဝင်စား
သွားကာ နှိုက်မြည်းကြည့်သည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲ တော်တော်
အစပ်တည့်သွား၏။

“ဟား.. မိုက်တယ်ကွ မင်းမိန်းမ ဟင်းချက်ကောင်း

www.burmeseclassic.com

သားပဲ”

“ကြိုက်ရင်စားလေ. . မင်းရဲ့ထမင်းကြော်နဲ့ ငါ့ချိုင့်လဲမယ်”

“တကယ်လား အိုကေ. . ရော့. . ”

မင်းဝေအောင်က ဖျော့ဘူးကို လှမ်းပေးရင်း ချိုင့်(၃) ဆင့်စလုံးကို ဆွဲယူသည်။ ချဉ်ရည်ဟင်းခွဲခွဲဆမ်းပြီး ငရုပ်သီးစပ်စပ် ပုစွန်ကြော်နှင့် အားရပါးရစား၏။ မျိုမကျသော တိုးကြီးက ထိုက်အောင်အား ပသျှူးထမင်းကြော်တစ်ဝက် ခွဲဝေပြီး ထမင်းဖြူနှင့် ရောစားကြသည်။ မင်းဝေအောင်က ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေးတွေစားပြီး မျက်ရည်ကျကာ နှပ်ထွက်နေ၏။ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ထိုက်အောင် စကားစသည်။

“အဲဒါပဲ ရတာမလို လိုတာမရ လူ့ဘဝဆိုတာ. . ”

“အရင်းမရှိ အမြတ်မရှိကွာ. . အဲလေ. . အရင်းမရှိ အဖျားမရှိကွာ ဘာကိုဆိုလို့ချင်တာလဲ”

“မင်းဝေအောင်မှာ မိန်းမမရှိတဲ့အတွက် ထွေလီကာလီလေးတွေ ချက်ကျွေးတာ မစားရရှာဘူး. . ဟိုကောင်တိုးကြီးကျတော့လည်း ဒါမျိုးတွေနေ့တိုင်းစားနေရလို့ မိန်းမထည့်ပေးလိုက်တာကို ပသျှူးနဲ့ လဲစားတယ်. . ”

“အေး. . ဟုတ်တယ်နော့. . . ”

“အမေ မရှိတော့ကတည်းက အိမ်ထမင်းအိမ်ဟင်းမစားရတာကြာပြီလေကွာ၊ တရုတ်စတိုင်အစားအသောက်တွေ ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြိုက် နေ့တိုင်းကျတော့လည်း မစားချင်တော့ဘူး”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ မင်းဝေအောင်ရာ၊ ဒါကြောင့် အိမ်က ငါးပူတင်းမကို ရာထူးတိုးပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာပေါ့. . ၊ မယားချုပ်မှူးကြီး ခန့်လိုက်မယ်. . ”

“မယားအသစ်တွေ ထပ်ခန့်ထားဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ နှာထတာလေကွာ. . အိမ်ဟင်းအိမ်ထမင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး. . ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ ဟိုဟာလည်း နေ့တိုင်းစားနေရတော့ ပြီးငွေ. . . ”

တိုးကြီး စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ. . မင်းဝေအောင်နှင့် ထိုက်အောင်က ဝိုင်းသမလိုက်ကြ၏။ လူပျိုနှစ်ယောက်ထဲက ထိုက်အောင်က လေးလေးနက်နက်တွေးပြီး

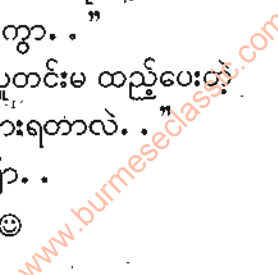
“မိန်းမတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေချိန်မှာ သူတို့ ယောက်ျားတွေ ခြေရှုပ်ကြတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါလားနော်. . ”

“အေး. . အဲဒီကိစ္စအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်တဲ့ အမြင်မျိုး မင်းတို့မိန်းမရမှသိမှာ”

“ပေါက်ကရစကားတွေပြောတာ တော်ကြတော့ မင်းဝေအောင်ရဲ့ စားရေးသောက်ရေး နေထိုင်ရေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေပြီ၊ အဲဒါ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆားနဲ့ပဲ စားပါရစေကွာ. . ထမင်းဆိုင်နဲ့ အဝတ်လျှော်စက်ရှိရင် မိန်းမယူဖို့ မလိုပါဘူးကွာ. . ”

“ဒါဆို တိုးကြီးရဲ့ မဟေသီ ငါးပူတင်းမ ထည့်ပေးတဲ့ ဟင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ အငမ်းမရ ယူစားရတာလဲ. . ”
မင်းဝေအောင် ဘာမှပြန်မပြော. .



“ဒီမယ်. . မင်းဝေအောင်၊ မင်း သံသရာလည်မှာ ကြောက်ပြီး တရားရှာမယ်ဆိုတာ ဘယ်အဆင့်ထိလဲ. . ဘုန်းကြီးဝတ်မှာလား၊ ဒါဆို မင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ လက်ရှိအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ. . ငါတို့ကို လွှဲပေးခဲ့မှာ လား. . ”

“ဟာ. . မင်းတို့တော်တော်လောဘကြီးပါလား၊ မင်း တို့ကို ဘာလို့လွှဲပေးရမှာလဲ. . ပြီးတော့ ငါလည်း ဘုန်းကြီး ဝတ်မယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး. . ”

“ဟားဟားဟားဟား အဲဒါပဲ. . အဲဒါပဲကွ၊ သိချင်လို့ စမ်းကြည့်လိုက်တာ အတွင်းစိတ်က ဘူးပေါ်သလို ချက်ချင်း ပေါ်လာတာပဲ၊ မင်းမှာ တပ်မက်တွယ်တာ စွဲလန်းမှုတွေရှိ သေးတယ်. . ဘာကိုမှ မစွန့်နိုင်သေးဘဲ တရားရှာဖို့ စိတ် မကူးနဲ့ လုပ်ချင်ရင် အပြတ်လုပ် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင် ယောင်နဲ့ကတော့ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်. . ”

ထိုက်အောင်စကားက မင်းဝေအောင်၏ အရေခွံ ဆွဲလှန်လိုက်သလို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိ လှသဖြင့် မင်းဝေအောင် ရှက်သွား၏။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သေ ချာဆန်းစစ်ကြည့်သည့်အခါတွင်လည်း လုပ်ငန်းကိုထားခဲ့ပြီး ရိပ်သာဝင်ရန် သို့မဟုတ် သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ရန် အဆင် သင့်မဖြစ်သေးတာကို သိလိုက်ရ၏။

ငါးပါးသီလမြဲလျှင်ပင် အပယ်တံခါးပိတ်ပြီ၊ လူလိုနေ ရင်း သီလစောင့်လည်းပြီးတာပါပဲဟု လျှော့ပေါ့တွေးမိပြန် သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အမေ့နောက်ဆုံး အချိန်များကို

ပြန်မြင်ယောင်ကာ အသေခက်စွာ သံသရာလည်မှာကြောက် လာပြန်သည်။

“အေးကွာ. . မင်းတို့ခုလိုထောက်ပြ သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . တရားဓမ္မကို ဘယ်အတိုင်းအတာအ ထိ လိုက်စားမလဲဆိုတာ. . ငါ့ကိုယ်ငါ သေချာပြန်မေးကြည့် လိုက်ဦးမယ်. . ၊ အိယောင်ဝါးဘဝနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာမျိုး ငါလည်းမဖြစ်ချင်ဘူး ဘာပဲလုပ်လုပ် အတ္တနဲ့ပရ မျှတအောင် လုပ်သွားမယ်လို့တော့ ငါ ကတိပေးတယ်ကွာ. . ”

မင်းဝေအောင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ကျေနပ်သွားပြီး ထမင်းဝိုင်းကို လက်စသတ်၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။



အခန်း(၂၂)



ဖယ်ရီပေါ်တွင် အမျိုးသမီးအများစု ပါရှိသဖြင့် mini bus ပေါ် 'ဆက်ရက်'ကျသကဲ့သို့ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။ စကားဝိုင်း၏ အဓိကဇာတ်ကောင်က သဲသီရိ ပင်ဖြစ်သည်။ သူက မကြာခင်ကာလမှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးကဏ္ဍ ဖွံ့ဖြိုးလာချိန်မှာ လက်ဖျားငွေသီးသော အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်မည့်သူမို့ လူကတက်ကြွသလို အသံကလည်း စာနေ၏။

“ကိုကိုနဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ဝယ်ဖို့ ရှော့

ပင်(နံ) ထွက်ရဦးမှာသိလား”

“ဟဲ့. . သဲသီရိ. . ဒါဆို ကုတင်လည်း ဝယ်မှာပေါ့”

“မေးမှ မေးရက်တယ်ဟယ် အဲဒါက အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား. . ”

အရွဲ့တိုက်မေးသူကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မျက်နှာပြောင်ပြောင် ဖြေကြားလိုက်သဖြင့် ယမုံပင် ရယ်မိသည်။

“အဲဒါ ဘယ်ပရိဘောဂ ဆိုင်သွားရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရခက်နေတာ”

ထိုစကားက ယမုံဦးနှောက်ကို အလုပ်များသွားစေသည်။ မင်းဝေအောင်နှင့် ထပ်မံတွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း လိုချင်နေတာ သဲသီရိ အခက်အခဲနှင့်တော့ တွက်တိပင် ဖြစ်နေ၏။

“သဲသီရိ ကိုယ့်မှာ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ ပရိဘောဂဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရှိတယ်. . ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းတာ လိုက်ပို့ပေးလို့ရတယ်. . ကြိုက်မှဝယ်ရုံပဲ အားနာစရာမလိုဘူး. . ”

“ယမုံ တကယ်ပြောတာလား. . ”

“တကယ်ပေါ့ အောင်ကမ္ဘာ ပရိဘောဂဆိုင်. . ”

“အိုကေ. . SUNDAY မှာ ချိန်းလိုက်လေ သွားကြည့်ကြမယ် ယမုံပါလိုက်ခဲ့ရမှာနော်. . ”

“အေးပါ. . လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့. . ”

“ဟော . . ဟော အပျိုကြီးမ ယမုံ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ အများအကျိုးဆောင်နေပြီဟေ့”

www.burmeseclassic.com

ဘာပြောပြော အပျိုကြီးဆိုတာကို ခလုတ်တိုက် တတ်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ်ယောက်၏ ကြားဖောက် ဟာသကြောင့် တစ်ကားလုံး ရယ်သံတွေ သောသောညံသွား သည်။ ယမုံလည်း မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောမိလိုက်သည့် စကား အတွက် ကိုယ်ဘာသာ အံ့ဩမိ၏။ သူ မင်းဝေအောင်နှင့် တွေ့ဖို့ကိစ္စ အားတက်သရောရုံနေပါလားဟု သိလိုက်ရ၍ လည်း ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိရသည်။

ခုလိုအများအကျိုးဆောင်တာ ကိုယ့်အကျိုးအောင် ချင်လို့ဟု ဖွပ်ဖွပ်ခံရတော့ ပို၍ပင် ရှက်မိသေး၏။ သို့သော် မဖြစ်မနေ တွေ့ဆုံရမည့် ကိစ္စတစ်ခုပြီးသွားသည့်အတွက် ရင်မှာ ကျေနပ်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။



အခန်း(၂၃)

ရန်ကုန်မြို့ပြဝန်းကျင်မှာ ငှက်တွေ အတော်ရှားပါး သွား၏။ အများဆုံးမြင်တွေ့နေရတာက ခို၊ စာကလေးနှင့် တျိုးကန်းတို့သာ ဖြစ်၏။ H_2N_2 ကြက်ငှက်တုပ်ကွေးကြောင့် ငှက်မျိုးတုန်းသွားတာပဲလားမသိ၊ ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းနေ ကြသောငှက်များ တုပ်ကွေး မိနေကြသည်လားမသိ၊ ချိနဲ့နွေး ကွေးနေတာ သတိပြုမိသည်။ လမ်းမပိတ် ကားမပိတ် လဟာပြင် ကောင်းကင်မှာ ဘာကြောင့်များ စိတ်ထင်တိုင်း ကျေကြတာလဲ၊ ကောင်းကင်မှာ အစာရှာထွက်သည့် ငှက် တွေ လမ်းသလားနေသလို မြေပြင်ပေါ်မှာလည်း လူတွေ

www.burmeseclassic.com

ပုရွက်အုံ အသိုက်ပြောင်းသလို ဥဒဟို သွားလာနေကြ၏။

ကားပိတ်၍ ရပ်နေခိုက် ပျံသန်းသွားသော ခိုတစ် အုပ်ကိုမြင်မိရာမှ တွေးမိသည့် အတွေးတွေက ဝရောက် ဝရက်။

သူ ညကတစ်ညလုံး နဖူးပေါ်လက်တင်၊ လက်ပေါ် နဖူးတင်ကာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားခဲ့သည်။ လက်ရှိ အောင်မြင်နေသော ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး သာသနာ့ဘောင်သို့ မဝင်နိုင်ကြောင်းတော့ သေချာခဲ့ပြီ။ အတ္တ ပရ မျှစွာ၊ သီလလုံ စွာ နေထိုင်ရင်း အသေတတ်အောင်ကျင့်လည်း ရတာပါပဲဟု တစ်ထစ်လျှော့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ တစ် ယောက်ထဲနေမလား အဖော်ရှာမလားဆိုသည့် ပြဿနာတစ် ရှေ့တန်းရောက်လာပြန်သည်။

သူ့ချစ်မိသည့် ယမုံကလည်း သာမန်ပုထုဇဉ်မဟုတ်၊ အတိတေ အတိတ်ကာလက ဒါနအား သီလအားကောင်းခဲ့ သူ၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းနှင့် နီးစပ်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ အတိအလင်း ချစ်ရေးဆိုဘူးခဲ့သော်လည်း တရားပြု၍ ပြတ် ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့ဘူး၏။

မိန်းမသားတစ်ယောက်က တရားရှာဖို့ စိတ်အား ထက်သန်နေချိန်မှာ ဘုရားဆုပန်ယောက်ျားသားဘဝ ရရှိနေ သည့် သူ့အနေနှင့် ပိုပြီးကြီးစားဖို့ မကောင်းဘူးလားဟုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ ကရွတ်ကင်း လျှောက်သလို သံသရာလည်ပြီး ဘဝတွေ အလီလီရကာ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ပြန်သေရမည့် အရေးကိုလည်း တွေး

ကြောက်နေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သီလမြဲသော လူတော်လူကောင်းတစ် ယောက်အဖြစ် နေထိုင်သွားကာ ပါရမီရင့်သန်လာသည့် အချိန်ကျမှ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို အများအတွက် လှူဒါန်းပြီး အ နောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ တရားရှာတော့မည်ဟုသာ စိတ်ပိုင်းဖြတ် မိ၏။

အလုပ်ရုံရောက်တော့ ထိုက်အောင်ကိုသာ တွေ့ရ သည်။ တိုးကြီးက သူ့မိန်းမ ငိုက်အပ်ဖို့ ဆေးရုံလိုက်သွားရ၍ နည်းနည်းနောက်ကျမည်ဟု သတင်းစကားပါးလိုက်၏။ ထို ကိစ္စ ဘာမှပြဿနာ မရှိသဖြင့် မင်းဝေအောင် ကိုယ့်အလုပ် တိုယ်လုပ်နေလိုက်သည်။ အလုပ်ထဲအာရုံရောက်ပြီး တစ် နာရီလောက်အကြာမှာ ဖုန်းဝင်လာ၏။ နံပါတ်က စိမ်းနေသ ဖြင့် ကပ်စတန်မာဆီကပဲဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြီး ကိုင်လိုက်၏။

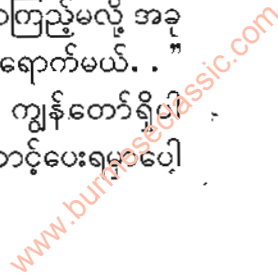
“ဟဲလို အောင်ကမ္ဘာပရိဘောဂဆိုင်ကပါ။ . .”

“ကိုမင်းဝေအောင်လား ကျွန်မ ယမုံပါ။ . .”

“ဟင်. . . ယမုံ. . . ဟာ. . . ဆောရီးနော် အသံကိုပါ ခုတ်မိနေရမှာကို. . . ကဲပြော. . . ဘာကိစ္စလဲ ဘာ အကူအညီ ပေးရမလဲ. . .”

“ဟိုလေ. . . ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာ ဆောင်မှာမို့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ လာကြည့်မလို့ အခု ထွက်လာပြီ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ရောက်မယ်. . .”

“ဪ. . . ဟုတ်လား. . . လာခဲ့ပါ ကျွန်တော်ရှိပါ တယ်. . . ယမုံ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဒစ်စကောင့်ပေးရမှာပေါ့



စောင့်နေပါမယ် ယမုံ. .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဒါပဲနော်. .”

ဖုန်းချသွားတော့ သူ ရင်ခုန်မနေတာ အံ့ဩစွာ သတိ ပြုမိသည်။ သူ့မှာ မိန်းမယူဖို့ ဆန္ဒတွေ အကင်းသေသွားပြီ ထင်၏။ ယမုံလာမည်ဆိုတာကို ထူးထူးကဲကဲ ဝမ်းသာရင်ခုန် မနေတော့၍ ကိုယ့်စရဏကိုယ် ယုံကြည်မှု ရှိလာသည်။

ယမုံနှင့် အတူ ကပ်စတန်မာတွေ ပါလာမည်မို့ အ ရောင်းပြခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့ကာ အလုပ်စားပွဲထိုင်ပြီး စာ ရင်းစစ်နေလိုက်၏။ နောက် (၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ယမုံတို့ ရောက်လာသည်။ မင်္ဂလာမောင်နှံဖြစ်သည့် ကိုနိုင်ဦးနှင့် သဲသီရိကို ယမုံက မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ. . ရွှေလက်တွဲပြီး ဘဝ ကို အတူလျှောက်လှမ်းခွင့်ရကြတဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါ တယ်. .”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“ကိုနိုင်ဦး ဘာကြည့်ချင်လဲ ဆက်တီလား မှန်တင်ခုံ လား ဘီရိုလား. .”

“အကုန်လုံးပဲ ဆိုပါတော့. .”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်. . အဲ. . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ. .”

“ကျွန်တော့်ဆိုင်က ပရိဘောဂတွေကို သေတစ်ပဲနံ သက်တဆုံးပေါင်းသင်းမယ့် စုံတွဲတွေကိုသာ ရောင်းချပေး

တယ် ဆိုတာပါပဲ. .”

“ဗျာ. . . အဟားဟားဟား ဟုတ်ပါပြီဗျာ ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီအပြောကြောင့် ကျွန်တော်မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ရတော့မှာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဟားဟား. . ကဲ. . သဲရေ အသက်ထက် ဆုံး အတူတူအိပ်ရမဲ့ကုတင် အရင်ကြည့်လိုက်ရအောင်. .”

“ကိုကို သဘော. .”

မင်းဝေအောင်၏ အပြောအဆိုကြောင့် မင်္ဂလာ မောင်နှံ သဘောခွေသွားကာ ပစ္စည်းတွေ အစုံလိုက်ကြည့် ကြတော့သည်။

“ကိုမင်းဝေအောင်က အပြောကောင်းသားပဲ. .”

“အရောင်းအဝယ်သမားလေ. . ယမုံရဲ့”

ကိုနိုင်ဦးတို့ စိတ်ကြိုက်ကြည့်ပြီးပစ္စည်းများကို နံပါတ် မှတ်၍ ဈေးနှုန်းကြည့်ပေးသည်။ အားလုံးပေါင်း သိန်းလေး ဆယ်ကျေ၏။ ကက်တလောက်တွင် ပုံနှင့်ဈေးနှုန်း တွဲထား သော်လည်း ယမုံမျက်နှာနှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် သုံးသိန်း လျှော့ပေးလိုက်သည်။ ကိုနိုင်ဦးတို့စုံတွဲ ကျေနပ်သွားသလို ယမုံလည်း မျက်နှာရသွားသည်။ (၁၀)သိန်းကျော်ဖိုး ဝယ်ယူ လျှင် အိမ်အရောက်ပို့ပေးသည့် အစီအစဉ်ရှိကြောင်းပါ သိရ တော့ လိုပြီးသဘောကျသွား၏။

ငွေရှင်းပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ကြသောအခါ ယမုံက ဝင်စရာ ခွီးသေး၍ သူ့နေခဲမည်ဟု ပြောသည်။ ထို့အတွက် အံ့ဩခွာလို တော့ ဖြစ်မိ၏။ ကိုနိုင်ဦးတို့ ထွက်သွားတော့ ချာတိတ်တစ် သောက်အား ရေခဲမုန့်နှင့် အအေးမှာခိုင်းပြီး ဧည့်ခံရင်း. .

“ကဲ... ပြော... ယမုံ ဘာကူညီရမလဲ ဓမ္မမိတ်ဆွေ
တွေပဲဟာ ပြောသာပြော အားမနာနဲ့”

စကားအစချီပုံမှာကတည်းက ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေဆို
တော့ ယမုံ အားလျော့သွားသည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခါ
ဆုံဖို့က မလွယ်လှသဖြင့် အရဲကိုးပြီး ပြောလိုက်၏။

“အမေနဲ့အဖေက ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေ
ကြတယ် ကိုမင်းဝေအောင်ရယ်”

“ဗျာ...”

ထိုဗျာတွင် အံ့ဩမှု အနည်းငယ်သာပါပြီး နှမြောခြင်း
မနာလိုဖြစ်ခြင်းတို့ လုံးဝမပါကြောင်း မျက်နှာကို အသေ
အချာကြည့်၍ ပြောနေသည့် ယမုံသိလိုက်သည်။ စမိပြီမို့
မထူးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်၍ စကားဆက်၏။

“ကျွန်မ အကြောင်းလည်း ကိုမင်းဝေအောင် သိတဲ့
အတိုင်းပဲလေ...”

“ဟာ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကြိုင်တို့ကလည်း ဘာတွေ
လုပ်နေကြတာလဲမသိဘူး သူတော်ကောင်းတရား လိုက်စား
မယ့်သူကို လမ်းမှားရောက်အောင် တွန်းပို့ရတယ်လို့ ဘာ
မပူနဲ့ ယမုံ ကျွန်တော်အိမ်ကိုလာခဲ့မယ်၊ ဒီကိစ္စဆက်မလုပ်
ယမုံဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ရအောင်
ပြောပေးမယ်...”

“ရှင်”

ခုတ်ရာတခြားရှုရာတလွဲဆိုသလို ဖြစ်ကုန်၍ ချွေ
လင့်ချက်နှင့်လာခဲ့သည့် ယမုံမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခဲ့

စိတ်ပေါက်သွားသည်။ စကားကိုဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ
အရင်တုန်းက ခံယူချက်နှင့်ဆက်နေမည့် ယမုံဟုယူဆကာ
မယ်သီလရှင်ဝတ်ခွင့်ရအောင် ကူပြောပေးမည်ဟု ကတိပေး
နေ၏။ ထို့အတွက် အဲလိုမဟုတ်ဘူး အမေတို့က တော
သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားကြမှာ အဲဒီလူကို မယူချင်လို့ဟု
ဘယ်လိုလုပ် ဆက်ပြောဝံ့တော့မှာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မယောက်ျားယူမှဖြစ်တော့မှ ချစ်
တယ်လို့ ပြောထားတာလဲ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ...
အဲဒါ ကျွန်မကို ဘယ်လိုကူညီမှာလဲဟု မေးလိုက်ရမှာလား။
ယမုံ ရှက်စိတ်နှင့် ကြေကွဲနှုတ်ဆိတ်နေ၏။ မင်းဝေအောင်
ဘာမှမရိပ်မိ...

“ယမုံ... ဘာမှစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ လာမယ့် စနေနေ့
ကျွန်တော်ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်... အန်တီကြိုင်ကို သေချာ
ရှင်းပြ စည်းရုံးပေးမယ် စိတ်ချ...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသရဲ့ တရား
စာအုပ် ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ရှင်... အဲ... မဖတ်... မဖတ်ရသေးဘူးရှင်...”

“သေချာဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်လိုက် ယမုံ...
တကယ့်အနှစ်တွေချည်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်...”

“ပြန်မယ်... ကျွန်တော် ကားငှားပေးလိုက်မယ်လေ
လိုက်ပို့ချင်တာဗျာ... အလုပ်မသိမ်းသေးလို့...”

“ရပါတယ် ရှင်. .”

ယမုံအတွက် ကားငှားပြီး ကားခပါ တစ်ခါထဲပေး၍ တံခါးပါ ပိတ်ပေးလိုက်သေး၏။ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကား ထွက်သွားမှ မင်းဝေအောင်ပြန်ဝင်လာ၏။ ဆိုင်ထဲရောက် တော့ သူ့ကိုခါးထောက်ပြီး ဘုကြည့်ကြည့်နေကြသည့် ထိုက် အောင်နှင့် တိုးကြီးကိုတွေ့ရ၏။

“တိုးကြီး မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

“ကြာပြီ ယမုံနဲ့ မင်း စကားပြောနေ ကတည်းက. .”

“ဟုတ်လား. .”

“ဟုတ်တယ်. . မင်းတော်တော် အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတဲ့ကောင်ပဲ၊ ပြီးတော့ နံ့တာလား အတာလား လူကမ ခတ် တတ်တာလား သောက်သုံးမကျတာလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဟာ ဘာလှိုင်းကြီးပါလား မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မိုးခိုးမျှစ်ခိုးနှင့် စော်ကားမော်ကား ပြောလာသည့် တိုးကြီးအား ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်မေးရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ယမုံမျက်နှာကို မင်း သေချာကြည့်ကော ကြည့် မိရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း အားနာလို့. .”

“သေလိုက်ကွာ ပေါင်ကြားကို တူနဲ့ထူပြီး သေလိုက်”

“ဟာ. . ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ လွန်နေပြီနော်. . ဘာကြောင့်ဆိုတာ မပြောသေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် စွတ်ကောနေရတာလဲ”

“အေး. . ဘာကြောင့် ကောရသလဲဆိုတော့ ယမုံ စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်လို့၊ သူ့ဘာပြောချင်မှန်း မသိဘဲ ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေလို့. .”

“ဟုတ်တယ် မင်းဝေအောင်. . မင်းက အိမ်လိုက်ပြီး မိဘတွေကို ဇွတ်အိမ်ထောင်ချမပေးဖို့ ပြောပေးမယ်ဆိုတော့ သူ မျက်နှာပျက်သွားတာ အသိသာကြီး. .”

“သူပြောတာ အစပဲရှိသေးတယ် ဆုံးကိုမဆုံးသေး ဘူး မင်းစွတ်ရွတ်ပြောနေတာတွေ နားထောင်ပြီးတော့ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားတာ သေချာတယ်ကွာ”

“ဟုတ်လို့လားကွာ. .”

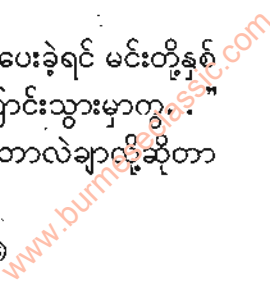
ထိုက်အောင်တို့ ဝိုင်းပြောတာကြားရသည်တွင် မင်း ဝေအောင် နောင်တရချင်ချင်ဖြစ်ပြီး လေသံပျော့သွား၏။

“မင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မှမကြည့်တာ သူ့စိတ်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ သူ့မှာပြောစရာ တွေ အများကြီးကျန်သေးတာကို မင်း ပြောခွင့်မပေးခဲ့ဘူး. . မင်းဟာ တကယ်အူကြောင်ကျား. .”

မချင့်မရဲနှင့် ဝိုင်းပြောကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေ၏ စကားကြောင့် မင်းဝေအောင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင် မိ၏။

“ဒီနေ့ သူ့ကိုသာ စကားပြောခွင့်ပေးခဲ့ရင် မင်းတို့နှစ် ယောက်ကြားက အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားမှာကွာ. .”

“ခိုးချင်တာလဲ ပြာလို့ လက်နှေးတာလဲချာလို့ဆိုတာ မင်းကိုရည်ညွှန်းတာ. .”



စွပ်စွဲပြစ်တင်မှုတွေက ပြင်းထန်လှ၏။ မင်းဝေအောင် ကာလယန္တရားစက်အကူအညီနှင့် လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက် အချိန်ကာလကို ပြန်သွားကာ ယမုံပြောတာ ဆုံးအောင်နား ထောင်ခွင့် ရချင်လာသည်။ နောင်တဆိုသည်မှာ မြန်မာ့ ဆက်သွယ်ရေးမှ ကြေးနန်းပို့သလို တော်တော်ကြီး နောက် ကျမှ ရောက်လာစမြဲသာ ဖြစ်သည်။

“ငါ. . ငါ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ. . ”

“သူနဲ့တွေ့ဖို့ကြိုးစား အိမ်ကိုမသွားနဲ့၊ ပြောတာသဘော ပေါက်တယ်နော် သူမိဘတွေကို မတွေ့ခင် သူနဲ့အရင် တွေ့လိုက်၊ အဲဒါမှ 'သူဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရမှာ. . ”

“အိုကေ. . ဟာ. . မအိုကေဘူး. . သူက မယ်သီလ ရှင် ဝတ်မှာလေ အဲဒါသူ့ရဲ့နောက်ဆုံး ဆန္ဒပဲဟာ သူ ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားသလို ငါလည်း သူ့ကိုမေ့ဖို့ကြိုးစားနေတာ တော်တော်ဟုတ်နေပြီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ. . ”

မင်းဝေအောင်၏ အပိတ်စကားကြောင့်. . ထိုက်အောင်နှင့်တိုးကြီးတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်. .

“ငါတို့ကိုက မှားတာ. . ”

ထိုသို့ ပြိုင်တူပြောပြီး အလုပ်ရုံဘက်သို့ ထွက်သွား ကြတော့၏။ မင်းဝေအောင်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်ရစ်သည်။ သူ ဘာမှားလို့ သူတို့တွေ ဒီလိုအပေါက် ခိုး သွားတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်သွား၏။ စဉ်းစားမရသည့်

အတူတူ အလုပ်လုပ်နေတာကောင်းမည်ဟု တွေးပြီး ကိုနိုင်ဦး တို့ ဝယ်သွားသည့် ပရိဘောဂများကို ထုပ်ပိုး၍ ကုန်တင်ကား ပေါ်တင်ရန် ကြီးကြပ်ညွှန်ကြားနေလိုက်သည်။



အခန်း(၂၄)



ယမုံ အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ငိုနေ၏။
 ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပဲဟု နှလုံးသွင်းသော်လည်း
 ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ မင်းဝေအောင်ထံ ပြန်ချဉ်းကပ်ဖို့
 ကြိုးစားတိုင်း မအောင်မြင်ဖြစ်ရသည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်
 ဘာသာ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ မဖြစ်မနေ ယောက်ျားယူရ
 မည်ဆိုလျှင်လည်း မင်းဝေအောင်ကိုပဲ ရွေးတော့မည်ဆို
 သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်အား ပြန်ပြင်ရတော့မည်ထင်၏။

အခုပဲ အချိန်သုံးလမှာ တစ်လနီးပါးကုန်သွားခဲ့ပြီ
 အမေပေးသည့် သုံးလတာရာသံကာလအတွင်း အဆင်

မပြေခဲ့လျှင် တောသားကို လင်လုပ်ရတော့မည်။ ထို့အတွက်
 ယမုံ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။

ခုတော့ လုပ်စရာက နှစ်ခုပဲရှိတော့သည့်။ မိဘများ
 သဘောထားပြောင်းသွားအောင် စည်းရုံးနိုင်လျှင်စည်းရုံး သို့
 မဟုတ်လျှင်တော့ မင်းဝေအောင်ကို သူကစ၍ ခိုးပြေးဖို့ပဲ
 ရှိတော့သည်။ အဝေးကို ထွက်ပြေးပြီး သီလရှင်ဝတ်ဖို့ဆိုတာ
 ကလည်း အလုပ်မှာ လျော်ကြေးမပေးနိုင်တာက အဓိကစိန်
 ခေါ်မှုဖြစ်နေ၏။ သာသနာ့ဘောင် ဝင်ဖို့ဆိုတာကလည်း
 အုပ်ထိန်းသူ၏ သဘောတူညီချက် လိုသေးသည်။

ဘယ်ဘက်ကလှည့်စဉ်းစားစဉ်းစား အဖြေမရ၊ ဖြေ
 ရှင်းလို့ မရသည့်အတူတူ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရွာသာကြီး
 သွားကာ အနားယူလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်ဟု တွေးနေမိ
 တော့၏။





အခန်း(၂၅)

မင်းဝေအောင်လည်း အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတိုင်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်း သူတစ်ယောက်ထဲ နေရသည့်အဖြစ်ကို အကြီးအကျယ်စိတ်ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။

အလုပ်မှ ပြန်လာသည်နှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းဝင်စားပြီးမှ အိမ်ထဲဝင်သည်။ တီဗွီကြည့်ရင်ကြည့် မကြည့်ရင်အင်တာနက်ကလီ၊ လုပ်ရက ဒါပဲရှိ၏။ ဘောလုံးပွဲရှိသောညများကတော့ အဆင်ပြေသည်။ တစ်ယောက်ထဲ ကော်ဖီသောက်လိုက် ရယ်ဒီမိုတ် စားစရာတွေစားလိုက်၊ မကျေနပ်

လျှင် အော်ဆဲလိုက် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ပြောလိုက်နှင့် တစ်ဦးတည်း စကားပြောခွင့်ရသည်။

ကျန်သည့် ရက်တွေမှာ တစ်ယောက်ထဲစကားပြောမိလျှင်တော့ စိတ်ရောဂါအထူးကုနှင့် ပြသဖို့လိုအပ်သည့်အခြေကို ဆိုက်သွားလိမ့်မည်။ ဒီနေ့ည အိမ်ပြန်အရောက်မှောင်မည်းနေသည့် အိမ်ထဲဝင်ပြီး မီးခလုတ်အား ဖွင့်လိုက်စဉ် အရိပ်ဖြူတစ်ခု လှေကားပေါ်ပြေးတက်သွားတာမြင်မိ၏။

မင်းဝေအောင် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားကာ မီးခလုတ်အားလုံးကိုဖွင့်၊ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံနှင့် ဓာတ်မီးကို တစ်ဖက်စီကိုင်၍ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့၏။ သူ့ခိုးလား ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာလားအတွေးနှင့် သတိကြီးစွာထားခဲ့ တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လှေကားတလျှောက် ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ရဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ပေါ်မှ မီးများကိုဖွင့်ပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်လံစစ်ဆေးကြည့်၏။

မသင်္ကာစရာဘာကိုမှ မတွေ့၊ တံခါးပေါက်များ ပြဘင်းပေါက်များပွင့်နေခြင်းရှိ မရှိကိုလည်း အသေအချာလိုက်ကြည့်ရသည်။ မသင်္ကာစရာဘာတစ်ခုမှ မတွေ့သည့်အတွက် စိတ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပါဟုသာ ယူဆပြီးပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ အောက်ထပ်မှ တံခါးတွေ အသေအချာပိတ်ပြီး ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့၏။

ရေချိုးပြီး စိတ်လန်းဆန်းသွားသော်လည်း ဘာမှ သုပ်စရာမရှိ၍ SKY NET မှ အားကစားလိုင်းများကိုသာ ခွင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ နပန်းပွဲ လက်ဝှေ့ပွဲ ဘောလုံးပွဲ အစုံ

www.burmeseclassic.com

ကို တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်း ပြောင်းကြည့်ပြီး ဆယ်နာရီထိုးတွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

အိပ်ရာဝင်သည်နှင့် ခဏသေလိုက်ဦးမည်ဟု ရေခွတ်ပြီး မရုဏနုဿတိကို ဆင်ခြင်သည်။ ငါသည် မုချသေရမည် အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်။ ဪတစ်ရက်ကုန်သွားပြီဆိုတော့ သေဖို့တစ်ရက်ပိုနီးလာပြီပေါ့။ သေချင်းတရားဆိုတာ အချိန်မရွေးကျ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဘယ်အချိန်သေမယ် ဘယ်နေရာမှာသေမယ် ဘာရောဂါနဲ့သေမယ်၊ သေပြီးတဲ့နောက် အလောင်းကိုဘယ်မှာ သင်္ဂြိုဟ်ခံရမယ်၊ သေပြီး ဘယ်ဂတိကိုလားရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။ သေချာသိနိုင်တာကတော့ မုချမသွေ ဆက်ဆက်သေရမယ် ဆိုတာပါပဲ။

ထိုသို့ အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်းရင်းနှင့် မင်းဝေအောင် အသေလေးနှင့်သေသွား. . အဲလေ. . အိပ်ပျော်သွားသည်။ မှန်ကန်စွာ စိတ်ကိုထိန်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝေဝါးပျံ့လွင့်ခြင်းမရှိ၊ သို့သော် မသိစိတ် 3D ရဲ့အတွင်းမှာ အိပ်မက်ဇာတ်ကားသစ် ပြသနေခြင်းကိုတော့ သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့။ ဇာတ်ကားအစတွင် ကချင်ပြည်နယ်အစွန်အဖျား ဒေသမှာသာ ရှားရှားပါးပါး မြင်တွေ့ရလေ့ရှိသည့် ဆီနှင့်ဖုံးလွှမ်းသော တောင်တန်းများကို တွေ့ရသည်။

တဖွဲဖွဲနှင့် မိုးရွာသလိုကျနေသည့် ဆီးနှင်းဖတ်များကိုပါ မြင်တွေ့ရသဖြင့် မင်းဝေအောင်စိတ်ထဲ အေးချမ်းသွားကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ထိုဆီးနှင်းလွင်ပြင်ကြီးကို

မျက်စိတစ်ဆုံးထိ မျှော်ကြည့်နေခိုက် အဝေးတစ်နေရာမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေတာကို သတိပြုမိသည်။

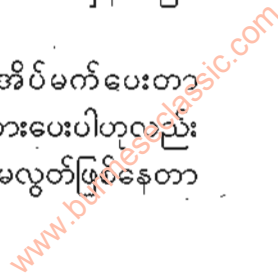
လူလား သတ္တဝါလား မကွဲပြားသည့် ထိုသဏ္ဍာန်က တရွေ့ရွေ့ရှေ့တိုးလာသည်မို့ သက်ရှိတစ်ခုခုဖြစ်မှန်းတော့ ရိပ်စားမိ၏။ ကြည့်နေရင်းမှ ထိုသဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကို မင်းဝေအောင် သိသွား၏။ ထိုအခိုက်မှာ Camera နှင့် Zoom ဆွဲပြီး Close up ပြလိုက်သလို ထိုလူ၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ မင်းဝေအောင် လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရ၏။

“သား. . . သားရယ် အမေချမ်းလိုက်တာ. . . ဝတ်စရာ အဝတ်အစားလေး ပို့ပေးပါလားကွယ်. . .”

“ဟင်. . . အမေ. . . အမေ. . .”

မင်းဝေအောင် အလန့်တကြားအော်ခေါ်လိုက်မိပြီး ထိုအသံကြောင့်ပင် လန့်နိုးခဲ့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေ၏။ အမေဆုံးပြီးနောက် အိပ်မက်ပေးတာတွေ အရိပ်အယောင်ပြတာတွေ ဘာကိုမှ မကြုံခဲ့ရသဖြင့် ဒီညအိပ်မက်အတွက် မင်းဝေအောင် ကြောက်လန့်မိတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်လပြည့်လုနီးအချိန်ကျမှ အိပ်မက်ပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ ချမ်းလွန်း၍ အဝတ်အစားပေးပါဟုလည်း တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ဧကန္တ အမေ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတာ



များလား၊ ထိုအတွေးဝင်လာတော့ မင်းဝေအောင်မကြောက်
တော့ဘဲ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ဘုရားခန်း
သို့တက်၍ ယုံကြည်သဒ္ဓါပေါက်စွာနှင့် ဘုရားရှိခိုးလိုက်၏။
ထို့နောက် ပြုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အပေါင်းကို အမေအားရည်စူး၍
သာဓုခေါ်နိုင်ရန် အမျှပေးဝေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးမှပဲ မင်းဝေအောင် ကြောက်ရွံ့မှုကင်း
ပြီး တည်ငြိမ်သွားတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်လပြည့်
အထိမ်းအမှတ်အနေနှင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုပေးရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်၏။

အမေသေဝယ်ဇောနှင့် မြောနေချိန်က တရားလည်း
မမှတ်နိုင်၊ သရဏဂုံလည်း မတည်နိုင်၊ တရားလည်း မနာနိုင်
လောက်အောင် ဝေဒနာသည်းခဲ့တာ ပြန်အမှတ်ရသည်။ ထို့
အတွက်များ အမေ ပြိတ္တာဘုံတစ်ခုခုရောက်နေ၍ အိပ်မက်
ပေးပြီး ကုသိုလ်ပြုခိုင်းတာဖြစ်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိတော့ မင်းဝေ
အောင် မျက်ရည်ကျရ၏။

“တော်သေးတာပေါ့ အမေရယ်. . အမေ သာဓုခေါ်
နိုင်တဲ့ဘုံမှာ ရောက်နေတယ်လို့ သားယုံကြည်ပါတယ်၊ အဲဒီ
အတွက် အမေ ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်းရာသုဂတိ လားနိုင်
အောင် သားကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှဝေပေးပါမယ် အမေ. .”

မင်းဝေအောင် ပြန်အိပ်၍ မရတော့၊ တစ်ယောက်
ထဲ နေရတာလည်း စိတ်ကချောက်ချားနေသည်မို့ တီဗွီဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။

(၁:၁၅)က စပြနေသော ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲ တွေ့၍

အဆင်ပြေသွား၏။ ထိုပွဲကိုကြည့်ရင်း ပွဲပြီးကာနီး သုံးနာရီ
လောက်မှာ ထိုင်ခုံပေါ်မှတင် မင်းဝေအောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့
သည်။



အခန်း(၂၆)



တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင်တို့ မင်းဝေအောင်အား
စာနာစွာ ကြည့်နေကြ၏။

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အိမ်မှာပဲ သံဃာတော်တွေပင့်ပြီး အကောင်းဆုံး
လျှာမယ်ကွာ. . .”

“အေး. . . ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ. . .”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ပွားဆိုလို့ မင်းတို့ပဲရှိတာလေ. . . အစစ
အရာရာ ကူညီရမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ ဒါနဲ့ မင်း အဖော်ရအောင် ငါလာ

အိပ်ပေးရမလား. . .”

မင်းဝေအောင် ပြောပြ၍ ညက်အဖြစ်ကို သိထား
သည့် ထိုက်အောင်က ဂရုတစိုက်မေးသည်။

“ငါလည်း လာအိပ်ချင်ပါတယ်ကွာ. . . မိန်းမက
တိုင်းဝုံးကြီး ဖြစ်နေလို့. . .”

“ရပါတယ်ကွာ. . . ထိုက်အောင် လာအိပ်မယ်ဆို ရ
ပါပြီ. . .”

စကားပြတ်ပြီး ခဏတဖြုတ်တော့ ငြိမ်သက်သွား၏။
ရင်ထဲမှာတော့ အတွေးကိုယ်စီနှင့်သာဖြစ်၏။ ခဏကြာမှ. . .

“အဲဒါပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသလဲ
ဆိုတာ. . .”

အပျိုးမပါဘဲ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် နားမ
လည်ကြသည့် တိုးကြီးတို့ ဆက်လာမည့်အကြောင်းအရာကို
မျှော်နေကြ၏။

“ဒီလောက် ကျင့်ကြံအားထုတ် ဓမ္မအလုပ်ကို အပတ်
တကုတ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမေတောင် သေခါနီးမှာ နှလုံးသွင်း ဆင်
ခြင်တာလို့လို့. . . ကောင်းရာဘုံဘဝ မရောက်နိုင်ဘူးလေ”

“အင်း. . . ဟုတ်ပကွာ. . .”

“ဒေါသ လောဘ မောဟနဲ့သာ သေခဲ့ရင် သေချာ
ပေါက် ငရဲကျမှာ. . .”

“ကြောက်စရာကြီးကွာ. . .”

“ဒါကြောင့်. . . ငါ တရားရှာဖို့ အားပါသွားတာ. . .”
မင်းဝေအောင် စကားကို သဘောမတူဟန်နှင့် ထိုက်

www.burmeseclassic.com

အောင်က ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

“ဘယ်လောက်တရားကျင့်ကျင့် နောက်ဆုံးအချိန် မှာ နည်းနည်းလေးလွဲတာနဲ့ ငရဲကျမယ်ဆိုတော့ အပါယ် လားမယ့် အတူတူ ဘာကိစ္စ အပင်ပန်းခံနေဦးမှာလဲ”

“အင်း.. ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ..”

မင်းဝေအောင်ပြုံးသည်။ မသိနားမလည်ရှာကြသည့် စာသင်သား ကိုရင်လေးများအား စာချဆရာတော်က ကြည့် ပြီး ခွင့်လွှတ်သည့်အပြုံးမျိုးနှင့် ပြုံးခြင်းဖြစ်၏။

“အပါယ်ကျတာချင်းတူပေမယ့်... forgot လား tourist လားဆိုတာတော့ ကွာသေးတယ်လေ.. တရား လည်းမသိ.. မကျင့်လည်း မကျင့်တဲ့သူတွေကတော့ အဝီစိ မှာ forgot ပဲလေ.. အမေ့လို ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့သူကျတော့ အ လည်အပတ်သဘောပဲပေါ့၊ ဟော.. အခုတောင် အိပ်မက်နဲ့ Message လှမ်းပို့တယ်လေ.. အဝတ်အစားပေးပါတဲ့၊ ဒါကို တို့က တိုက်ရိုက်ပို့ပေးလို့မရတော့ သံဃာတွေကို သင်္ကန်းလှူ ရတယ်.. အဲဒါကို အမေ့ရပြီး သာဓုခေါ်လိုက်တာနဲ့ တင် ဆင့်မြင့်တဲ့ ဘုံဘဝကို ချက်ချင်းတက်လှမ်းသွားမှာ.. ပေါက် လား..”

“ဂျမ်းပရိုမိုးရှင်းပေါ့ ဟုတ်လား..”

“အေး.. အဲဒီသဘောပဲ၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာခေါ်တဲ့ အထုပ်ပါသွားတဲ့သူဟာ အပါယ်လေးဘုံကျလည်း ခဏပဲ.. အဲသလောက်အစွမ်းထက်တာ..”

မင်းဝေအောင်၏ ပို့ချချက်ကို ဘဝင်ကျသွားပုံရသည့်

ထိုက်အောင် ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

“နေ့ခင်းကျရင် သင်္ကန်းခွဲစုံ (၁၀)စုံ၊ ပခုံးတင် (၁၀)ခု၊ နေကထိုင် (၁၀)ခုအပြင်၊ သတ္တလုပ် သင်္ကန်း(၅)စုံ၊ ဝယ်မယ် ကွာ.. ဆောင်းတွင်းမှာ ရုံဖို့..”

“ခွဲစုံ (၁၀)စုံမှာ ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါး အစုံထည့်လိုက် မယ်နော် မင်းဝေအောင်”

“အေး.. အေး.. ကောင်းတယ်..”

အရေးပေါ်အစည်းအဝေးပြီးစီးသွားတော့ ကိုယ့်အ လုပ် ကိုယ်ပြန်လုပ်ကြသည်။ မင်းဝေအောင် မိခင်အတွက် ပြုမည့် အလှူဒါနအား မလှူခင်ကတည်းက ကြို၍ ပီတိဖြစ် နေလေတော့၏။



www.burmeseclassic.com



အခန်း(၂၇)

သဲသီရိက ယမုံအား ကျေးဇူးစကားဆိုသည်။

“ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ အကုန်ရောက်လာပြီ ယမုံ သိလား၊ ကျေးဇူးတင်တယ် အစစအရာရာ အဆင်ပြေတဲ့အပြင် ဈေးလည်းသက်သာလို့လေ..”

“ရပါတယ်.. သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ ကူညီရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့.. အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မဆိုးဘူးနော်.. လူပျိုပဲလား ခင်တာကြာပြီလား..”

သဲသီရိ၏ အလစ်အငိုက်မေးခွန်းကို အမှတ်တမဲ့ပင် ဖြေလိုက်မိသည်။

“လူပျိုပေါ့.. သိပ်ခင်ကြတာ..”

“ဟဲဟဲဟဲ.. အပျိုကြီးရဲ့ ရင်ခုန်သံကို E.C.G မရှိက်ဘဲ အမိဖမ်းနိုင်ပြီဟေ့၊ သူကလျှို့ထားတာ အုရမ်းခင်ကြတာတဲ့”

“မယမုံရယ် အစ်မက နိဗ္ဗာန်သွားမှာဆို အဲဒီလူကြီးကို ကျွန်မအတွက် စွန့်ကြဲခဲ့ပါလား..”

“ငါ မပြောဘူးလား အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်းတာပါလို့.. အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်ကျိုးအောင်ချင်လို့ ဟားဟားဟား..”

သဲသီရိ အစဖော်လိုက်သဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ်သွားသော ယမုံအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ယမုံ ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့၊ အကြောင်းစုံသိထားသည့် အေးသီခိုင် တစ်ယောက်သာ ယမုံအတွက် အားတုံ့အားနာဖြစ်နေရှာသည်။

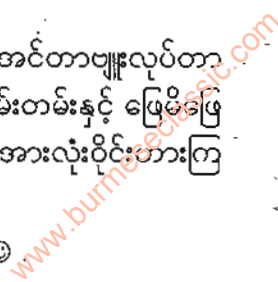
“ပြောစမ်းပါဦး သဲသီရိရယ် အဲဒီလူကြီးအကြောင်း”

“တကယ့်အောစီဟ.. ရုပ်ကလည်း ဘရက်ပစ်နဲ့ နေတိုး စပ်ကျထားသလိုပဲ၊ အရပ်မြင့်မြင့် အသားလတ်လတ်နဲ့ တကယ့် လူကြီးလူကောင်းစတိုင်နဲ့..”

“ဟယ်.. ကံကောင်းလိုက်တာ အစ်မရယ် ဘယ်မှာ ဘယ်လိုဆုံခဲ့ကြတာလဲဟင်”

“ရိပ်သာမှာ”

သူ့ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ဝိုင်းအုံ့ပြီး အင်တာဗျူးလုပ်တာမျိုး တစ်ခါမှမကြုံဖူးသည့် ယမုံ အို့တို့အမ်းတမ်းနှင့် ဖြေမိဖြေရာ ဖြေရှာသည်။ ရိပ်သာမှာဟု ဖြေမိ၍ အားလုံးဝိုင်းဟားကြပြန်သည်။



“နဖူးစာ ရွာမလည်ဘဲ ရိပ်သာလည်တဲ့ သဘောပေါ့”

“သူကရော ရိပ်သာ လာဝင်တာလား..”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အမေကိုလာကြိုတာ၊ အစ်မနဲ့ တစ်ခန်းထဲနေတာလေ.. အဲဒါနဲ့လမ်းကြိုလို့ အစ်မကိုပါ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာ”

“ဟယ်ကောင်းလိုက်တာ ယောက္ခမလောင်းနဲ့ကလည်း ရင်းနှီးပြီးသားပေါ့.. သူကရော သဘောတူရဲ့လား”

“ဆုံးသွားတာ တစ်လပြည့်တော့မယ်..”

“ဟယ်.. ကောင်းမှကောင်းပဲ၊ ရန်ဖြစ်စရာယောက္ခမလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူ့ကိုတစ်ယောက်ထဲ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့..”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မင်းဝေအောင် အကြောင်း ထိုသို့ပြောနေရတာကို ယမုံကျေနပ်နေမိသည်။ စုံစုံလင်လင် စပ်စုတာတွေကို စေ့စေ့ငှငှဖြေကြားပြီးမှပဲ စူးစမ်းအင်တာပျိုး ပြီးဆုံးသွား၏။

လူစုကွဲသွားတော့ ယမုံ မော၍ကျန်ခဲ့သည်။ အများထင်နေသလို သူနှင့် မင်းဝေအောင် အဆင်ပြေနေလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲဟု တွေးမိရင်း ယမုံရင်တွေ ဖိုးသိုးဖတ်သပ်နှင့် ဇိုးဇိုးဖတ်ဖတ် တုန်နေ ခုန်နေလေတော့၏။



အခန်း(၂၀)

နံနက်ငါးနာရီကတည်းက သံဃာဆယ်ပါးက ကွယ်လွန်သူ အမေအားရည်စူး၍ တရားချီးမြှင့်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းတို့ လုပ်ဆောင်ပေးကြသည်။ ရေစက်ချပြီးနောက် မင်းဝေအောင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် မိခင်ကြီး သိကြားနိုင်စေရန် အမျှဝေကာ သာဓုခေါ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သံဃာတော်များအား သင်္ကန်းပရိတ္တရာ အစုံအလင်နှင့် ငွေပဒေသာပင် ဝတ္ထုငွေ ငါးသိန်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။ အရက်ဆွမ်းအဖြစ် ကြက်ဆီထမင်း ကပ်၏။

ဆရာတော်က ပေတပုဂံထွာတွေကို ဥဒါဟရုဏ်ဆောင်ကာ အမျှဝေ သာဓုခေါ်၍ ကောင်းရာဘုံတက်လှမ်းနိုင်ကြသည့် သာဓကများကို ထုတ်နုတ်ဟောကြားပေးသေး၏။ မင်းဝေ အောင်လည်း သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး မိခင်ကြီးအတွက် စိတ် အေးသွားသည်။

ဆရာတော်က ကွယ်လွန်ပြီးသော ဘိုးဘွားမိဘဆွေ မျိုးများအား ရည်စူး၍ အခါအားလျော်စွာ ပေတဒါန ပြုလုပ် ပေးဖို့ နည်းလမ်းပြကာ ပြန်ကြွသွား၏။ သံဃာများ ပြန်ကြွ သွားပြီးနောက် ဖိတ်ကြားထားသော အိမ်နီးချင်းများအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။

ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားတော့ မင်းဝေအောင်နှင့် သူငယ်ချင်းများ စုပြီး ကြက်ဆီထမင်းစားကြသည်။

“သားသမီးဆီက မိဘတွေ မျှော်လင့်တာ တစ်ခုပဲရှိ တယ်ဆိုတာ ငါကောင်းကောင်းသိသွားပြီကွာ. .”

ထိုက်အောင် လူစကားပြော၍ အားလုံးနားစွင့်မိကြ ၏။

“သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေပေးဖို့ပဲ မျှော်လင့်ကြတယ်ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်အောင် မတော်တဆ အပါယ် လေးဘုံမှာ သာဓုခေါ်နိုင်တဲ့ဘုံကို ရောက်နေလို့ရှိရင် အဲဒီ အလှူဒါနက ကွယ်လွန်သူတွေအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ် တယ်လေ. . အဲဒါကြောင့် မျှော်လင့်ကြတာ. .”

“အေးကွာ တို့တွေ အလားတုန်းက သေသော်သူ

ကြာရင်မေ့ ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ လိုက်နာနေကြတာကိုး. . ရက် လည်တစ်ခါ၊ တစ်လပြည့်တစ်ခါနဲ့ တစ်နှစ်တစ်ခါ အမှတ်တရ လုပ်ကြတာ အလွန်ဆုံးပဲ၊ ရှေ့လျှောက် မမေ့မလျော့ကုသိုလ် ပြုဖို့အတွက် အမြဲနည်းလမ်းသွင်းထားရမယ်. .”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ တိုးကြီး. .”

ကြက်ဆီထမင်းကို အမုန်းဆွဲပြီး သံဝေဂရနေကြ သည့် တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင် ဆလတ်ရွက်ပါချန်မထားဘဲ စားလို့ရတာ အကုန်စားကြသည်။ ပြီးတော့ အအေးဘူးများ ဖွင့်သောက်ကြ၏။ ကျေနပ်သွားမှ အားပါးတရ လေတက် လိုက်ရင်း. . .

“ဒီနေ့ ယမုံကို ဘာလို့မဖိတ်တာလဲ မင်းဝေအောင်”

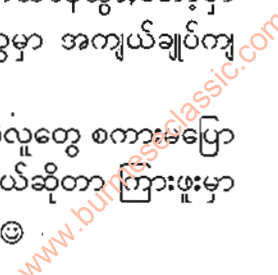
ထိုမေးခွန်းကို မင်းဝေအောင် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်၊ စဉ်းစားဖို့အချိန်ရအောင် အအေးတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက် သည်။ စဉ်းစားလို့ရမှ. . .

“ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်မှ မဟုတ်တာ. . ကြားရက်ကြီး လေ”

“မင်းဖိတ်ရင် သူလာဖြစ်အောင် လာမှာ. . အဲဒါ သေချာတယ်. .”

“မင်း တကယ်ပဲ တစ်ယောက်ထဲနေသွားတော့မှာ လား၊ ညဘက်နဲ့ အလုပ်ရုံပိတ်ရက်တွေမှာ အကျယ်ချုပ်ကျ သလို ဖြစ်နေမှာလေ. . .”

“ထောင်ထဲမှာ တိုက်ပိတ်ခံရတဲ့လူတွေ စကားမပြော ဘဲ နေရတာကြာလာရင် ရူးသွားကြတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာ



ပေါ့..”

“အေးပါကွာ... ဘုန်းကြီးဝတ်ရင်ဝတ် မဝတ်ရင် မိန်းမယူ- အဲဒီနှစ်ခုထဲက ကြိုက်ရာရွေး.. ဒါပဲပြောကြမှာ မဟုတ်လား!”

သူတို့ပြောမည့်စကားကို မင်းဝေအောင်က ပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် တိုးကြီးတို့ ရယ်ကြသည်။ ထိုက်အောင်က ဂုဏ်ခနဲ တစ်ချက်လေတက်လိုက်ရင်း...

“ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို ယမုံကိုယ်ဝန်ဆောင်နေရ ပြီ..”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကွာ... ပြောလိုက်မှဖြင့် ချက်အောက်ခြောက်လက်မကို အမြဲပဟိုပြုနေတာပဲ..”

“သန်ရာ သန်ရာပေါ့ကွာ..”

အပြောင်အပျက်စကားတွေပြောပြီး သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းကြသည်။ ငှားထားတာတွေ ပြန်ပို့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ပြန်သိမ်းနှင့် အတော်အလုပ်များသွား၏။ ယနေ့ အလှူအထမြောက်ခဲ့သဖြင့် မင်းဝေအောင် သူ့အမေအတွက် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွား တော့သည်လေ။



အခန်း(၂၉)

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ ယမုံနှင့် အဆက်အသွယ် ထုပ်မလုပ်ဖြစ်သေး။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် သွားကြတာပဲ ကောင်းမည်ဟု တွေးထားသည်။ မင်းဝေအောင်ထံ ထိုက်အောင် ညစဉ်လာအိပ်၍ အဖော်ရနေ၏။ တစ်လပြည့် အလှူပြီးကတည်းက မင်းဝေအောင်အား သူ့အမေ အိပ်မက်မပေးတော့။ ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံတစ်ခုခုသို့ တက်လှမ်းသွားပြီဟု ထင်ရ၏။

ထိုက်အောင်က အချက်အပြုတ်လည်းရသဖြင့် မင်းဝေအောင်အတွက် အလွန်အဆင်ပြေနေသည်။ အော်လုံးပွဲရှိ

www.burmeseclassic.com

၁၉၂

ဝိဇ္ဇာ

သည့်ညတိုင်း ညလည်စာအဖြစ် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်စားကြသည်။ ထို့အတွက် အသား၊ အသီးအရွက်နှင့် ရယ်ဒီမိတ်စားစရာများ အမြဲဝယ်ဖြည့်ထားရသည်။ အခုလည်း နေ့ခင်းဘက် အိပ်ချင်ပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း အလုပ်ရုံအနီးမှ စူပါမားကတ်တစ်ခုသို့ မင်းဝေအောင် ဝင်လာခဲ့သည်။

ညဘက်ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ လိုအပ်တာတွေ ရွေးချယ်ဝယ်ယူသည်။ အသားစိမ်းနှင့် အသီးအရွက်များဝယ်ပြီးနောက် ရယ်ဒီမိတ်စားစရာများ ထားရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခေါက်ဆွဲခြောက်နှင့် ကော်ဖီမစ်များ ဝယ်ယူရန် ရွေးချယ်နေစဉ် . . .

“ဟင် . . . မောင်မင်းဝေအောင်”

“ဟာ . . . အန်တီကြိုင် . . . ဈေးဝယ်လာတာလား”

“အေးကွယ် . . . မြို့ထဲမရောက်တာကြာတာနဲ့ ကြုံတုန်းဝင်ကြည့်တာ . . .”

“အတော်ပဲ အန်တီကြိုင် ဂျေဒိုးနပ်မှာ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြရအောင်နော်”

“ကောင်းသားပဲကွယ် . . . အန်တီလည်း ငါ့တူကို တွေ့ချင်နေတာ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို သွားရအောင် အန်တီ . . .”

မားကတ်အတွင်းရှိ ဂျေဒိုးနပ်ဆိုင်သို့ အန်တီကြိုင်နှင့်အတူ ဝင်ခဲ့၏။ မုန့်မျိုးစုံလေးခုနှင့် ကော်ဖီအေးနှစ်ခွက်ဝယ်ယူပြီး အန်တီကြိုင်အား ဧည့်ခံသည်။

“မတွေ့တာကြာပြီနော် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အလုပ်ကလည်းများ အမေ့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလုပ်ရတာနဲ့ဆိုတော့ မအားလို့ပါခင်ဗျာ”

“ဪ ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒါနဲ့ မနှင်းဆီဆုံးတာ . . .”

“တစ်လနဲ့ ငါးရက်ရှိပြီ အန်တီကြိုင် . . .”

“အင်း . . . သွားနှင့်တဲ့သူက သွားနှင့်ပြီဆိုတော့ အန်တီတို့လည်း မကြာခင် နောက်ကလိုက်ရတော့မှာပေါ့ . . . အင်း . . . အင်း . . . အင်း . . . လူတိုင်းကြုံရမယ့် ကိစ္စပဲလေ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီကြိုင်”

“ဒါနဲ့ အခုမောင်မင်းဝေအောင် ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲ . . .”

“သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တော့ ညဘက်လာအိပ်ပါတယ်”

“ဟယ် . . . ဒါဆို စားရေးသောက်ရေးက . . .”

“ဆိုင်ကိဲ့ပဲ အဓိက အားကိုးရတာပေါ့ အန်တီရယ်”

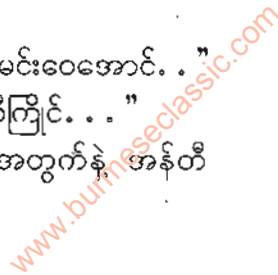
“ဟင် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ အေးလေ တစ်ယောက်ထဲသမားဆိုတော့ . . .”

စကားပြတ်သွားပြီး အန်တီကြိုင် မုန့်စားပြီး ကော်ဖီသောက်သည်။ ပြောစရာ အကြောင်းအရာ စဉ်းစားနေဟန်နှင့် မျက်မှောင် အနည်းငယ်ကျနေ၏။

“သမီးနဲ့တွေ့ဖြစ်သေးလား မောင်မင်းဝေအောင် . . .”

“အဲ . . . မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး အန်တီကြိုင် . . .”

“အေး . . . အဲဒီ သမီးတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အန်တီ



လည်း စိတ်မအေးနိုင်ဖြစ်နေရတာလေ... ”

“ဗျာ... ယမုံ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွယ် လူဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးသွားဖို့ပဲ ရှိတာလေ ခုတောင်အပျိုကြီးလို့ အခေါ်ခံနေရပြီ၊ အရွယ်ရှိတုန်းလေး အိမ်ထောင်ပြုပါဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရလို့ စိတ်ညစ်နေတာ...”

“ဪ... ဒီကိစ္စလား၊ ဒါများ စိတ်ညစ်စရာလား အန်တီရယ်... ယမုံက ကောင်းရာမွန်ရာလုပ်တာပဲ အန်တီရယ်... ကျွန်တော်တောင် သူ့ချွတ်လို့ အကျွတ်တရား ရနေတာ...”

‘ဟေ... သူ့... သူ ဘာတွေများ ငါ့တူကို ပြောလို့လဲ’

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပူလောင်သလဲ၊ သံသရာလည်တာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းသလဲဆိုတာတွေ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ မွေးစကနေသေတဲ့အထိ အားလုံး ဒုက္ခချည်းပဲဆိုတာတွေပေါ့... အန်တီရဲ့...”

“ဟောတော်... သူက ငါ့တူကိုပါ တရားပြသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အမလေး... ကောင်းကြရာပေါ့တော်၊ ငါ့မှာဖြင့် မျှော်လင့်လိုက်ရတာ... ဒင်းတော့လား တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“အန်တီ ဘာများဖြစ်လို့လဲ ယမုံ မဟုတ်တာတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့လို့လား...”

“ဟုတ်တာတွေပဲ လုပ်နေလို့ပါကွယ် ဟုတ်တာတွေပဲ လုပ်နေလို့...”

“ဗျာ...”

အန်တီကြိုင် မျက်နှာမှာဒေါသ အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့နေရ၏။ စိတ်ရှုပ်နေသည့်အမှုအရာကိုလည်း တွေ့နေရ၏။ ကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် အန်တီကြိုင်မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန် ပေါ်လာသည်။

“မောင်မင်းဝေအောင် အန်တီပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်တီ...”

“အန်တီတို့မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာပါကွယ်... အန်တီတို့အသက်ကြီးပါပြီ သေခြင်းတရားက အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တာလေ... ဒါကြောင့် အန်တီတို့ မျက်စိမမှိတ်ခင်မှာ သူနေရာကျ သွားတာကို မြင်ချင်တယ်... ဒါမှ စိတ်ချလက်ချ ဘဝကူးနိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

‘အန်တီတို့ကတော့ သူ့ကို မဖြစ်မနေ အိမ်ထောင်ချပေးမှာ’

“အန်တီရယ် ယမုံက တရားမမှု အားထုတ်ဖို့ပဲ စိတ်သန်နေတာလေ...”

“အို မောင်မင်းဝေအောင်ရယ် သမီးက တစ်ဘဝထဲနဲ့ ကိစ္စပြတ်လောက်အောင် ပါရမီ မပါဘူး ဆိုတာ အန်တီအသိပါ... သူ ဘဝဆုံးတဲ့အထိ နေသွားဖို့ အဖော်လိုတာ

အသေအချာပဲ. . ”

“ဒါပေမဲ့. . ”

“အန်တီဆုံးအောင် ပြောပါရစေနော်. . | မောင်မင်း
ဝေအောင် သမီးကို မေတ္တာရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်ဆို. . ”

“ဗျာ. . အဲ. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ ပြောခဲ့မိပါတယ်”

“အေး. . ဒါဆိုပြီးနေပြီ၊ မောင်မင်းဝေအောင်နဲ့သာ
ဆို အန်တီသဘောတူတယ်. . စိတ်ချတယ်. . အန်တီတို့ အ
သေဖြောင့်မယ်လို့လဲ ယုံကြည်တယ်. . ”

“ဗျာ!”

“အဲဒီတော့ မောင်မင်းဝေအောင် မြတ်နိုးတဲ့ သမီး
လေးဘဝကို မင်းပဲစောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်. . အန်တီခွင့်ပြု
ပါတယ်”

“အဲ. . ကျွန်. . ကျွန်တော်. . ”

“ဘာလဲ သမီးကို မင်း မချစ်တော့ဘူးလား. . ”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ. . ”

“ဒါဆို ပြီးပြီလေကွယ်. . ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ပိုင်
ဆိုင်ခွင့် ရအောင်လုပ်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ယမုံဆီ
ကအချစ်ကို ရအောင်ယူ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျွန်တော်. . ကျွန်တော်. . ”

“ကဲပါ မောင်မင်းဝေအောင်ရယ်. . ဒီနေ့ အန်တီနဲ့
မင်းဆုံခဲ့တာ သမီးကို အန်တီလုံးဝ ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး. .
မင်းအစွမ်း အစနဲ့သာ မင်းကြိုးစားတော့. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ”

“အေးကွယ်. . ဒီနေ့ ငါတူနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ အန်တီ
သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ. . ရင်ထဲလည်း ပေါ့သွားတယ်. . သမီး
အတွက်လည်း စိတ်ချသွားပြီ သိလား. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ. . ”

ကျေးဇူးနပ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဝယ်ထားသမျှတွေကို ကောင်
တာမှာ ငွေရှင်းကာ မားကတ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အန်တီ
အတွက် ကားငှားပြီး ကားခပါရှင်းပေးလိုက်သည်။ ထွက်ခွာစ
ကားပေါ်မှ အန်တီလှမ်းပြောသွားသေး၏။

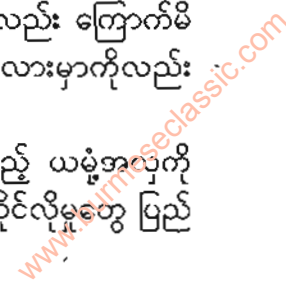
“မောင်မင်းဝေအောင် သိပ်အချိန်မဆွဲနဲ့နော်. . ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ”

မင်းဝေအောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆက်ရပ်ရင်း
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ လောကကြီး ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဟုလည်းတွေးမိ၏။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင်
ယောက္ခမလောင်းကိုယ်တိုင်က ငါ့သမီးကိုရအောင်ကြံပါဟု
မီးစိမ်းပြသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်လည်း သူဝေခွဲမရဖြစ်
နေ၏။

လက်ရှိအချိန်တွင်. . မင်းဝေအောင်စိတ်ထဲ အိမ်
ထောင်သည်ဘဝမှာ ကြုံရမည့် လူမှုဒုက္ခတွေကို ကြောက်
သည်။ သံယောဇဉ်တွေ တိုးပွားလာမှာကိုလည်း ကြောက်မိ
သလို. . . သေခါနီး အယူလွဲပြီး အပါယ်လားမှာကိုလည်း
ကြောက်နေသည်။

တစ်ဖက်မှာလည်း သူမြတ်နိုးမိသည့် ယမုံအလှကို
ပြန်မြင်ယောင်မိပြီး တပ်မက်စိတ်နှင့် ပိုင်ဆိုင်လိုမှုတွေ ပြည်



လည်နိုးထလာနေသည်။ တရားသဘောနှင့် ပြောရလျှင် တစ်ခုက ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ခုက အကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ စိတ်နှစ်ခု ပဋိပက္ခ အသွင်ဆောင် ဝိရောဓိတွေဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ထိုကိစ္စကို သူဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိတော့။ ထိ-သိ-သတိ နှင့် အနည်ထိုင်ခဲ့သော ဘဝရေပြင်မှာ ဂယက်ဆင်လာပြန်ပြီဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် လွန်ဆွဲပွဲမှာ ဘယ်ဘက်က အနိုင်ရမှာလဲ၊ လွန်ဆွဲမှုကြောင့် ရွာသွန်းလာမည့် မိုးကရော . . သိင်္ဂီရမိုးလား၊ ဥပက္ခာမိုးလား မဝေခွဲတတ်တော့ . .



အခန်း(၃၀)

ရုံးအဆင်း ဖယ်ရိကားပေါ်တွင် ယမုံနှင့် အေးသီခိုင်တို့ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ခွင့်ကြုံသည်။ ကားပေါ်မှ ဆက်ရက်မများ အစည်းအဝေးတွင် ယမုံတို့ မပါဝင်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ငြိမ်ကုတ်ကာ စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ရောက်နေ၏။ ယမုံလည်း ကားပေါ်မှမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကိုငေးရင်း အတွေးတွေ ပျံ့လွင့်နေသည်။ သီခိုင်က လက်တို့လိုက်ရင်း . .

“နောက်ဆုံး စက်ရုပ်သတင်းက ဘာထူးသေးလဲ ယမုံ”

“မထူးပါဘူးကွာ . . သူလည်း ငါ့တရားတွေနာရတာရယ် . . သူ့အမေရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ ဝေဒနာခံစားရ

www.burmeseclassic.com

တာတွေရယ်ပေါင်းပြီး ငါ့လိုပဲ သံသရာကြောက်သွားပြီလေ အမေက အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စကားစနေတယ်လို့ ပြောမိတော့ သူ့ဘာပြန်ပြောလဲသိလား”

“အင်း. . ဆိုစမ်းပါဦး”

“သူတော်ကောင်းတရားလိုက်စားမယ်သူကို လမ်းမှားရောက် အောင်တွန်းပို့နေကြတဲ့ ငါ့အမေနဲ့တွေ့ပြီး အဲလိုမလုပ်ဖို့ ငါ့တရား ရှာတာကို ခွင့်ပြုပေးဖို့ သူ့ရအောင်ပြောပေးမယ်တဲ့. . ”

“သေလိုက်ပါတော့ဟယ်. . ”

“အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ထပ်တွေ့ဖို့ကိစ္စ ငါဆက်မကြိုးစားချင်တော့ဘူး သီခိုင်. . ”

“အေးပေါ့. . ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ရဲတော့မှာလဲ၊ တွေ့လည်း ပြောစရာစကားမှ မရှိတော့တာ”

ယမုံ့ မျက်နှာက ရွာတော့မည့်မိုးတိမ်ထုလို အုံ့မိုင်းညှို့ဆိုင်း နေ၏။ ယမုံ့နှင့် မင်းဝေအောင်တို့ကြားမှ အလွဲများပြန်တည့်သွားအောင် အေးသီခိုင်လည်း မကူညီနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခက်အခဲကြောင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေစဉ်မှာပင်. .

“ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲဟယ်. . ပြောပါဦး. . ”

သူ့ အကြောက်ဆုံးမေးခွန်း ယမုံ့ထံမှ ထွက်လာသဖြင့် ခေါင်းခြောက်နေသည် သီခိုင် သေချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ သို့သော် ယမုံ့ ကျေနပ်အောင် တစ်ခုခုပြောဖို့လိုနေသဖြင့် စိတ်ထဲရှိတာတွေ လွှတ်ပြောချလိုက်သည်။

“အဲ. . . လောလောဆယ်မှာ သူကလည်း အိမ်

ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး. . အဲဒါအပြင် နင်ကလည်း တရားရှာဖို့ပဲ အားသာနေတာလေ. . ဒီတော့ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး. . သီလရှင် သာဝတ်လိုက်တော့. . ”

“သာသနာ့ဘောင်ဝတ်တာလဲ မိဘခွင့်ပြုချက် လိုတယ် ကြွေးမြီကင်းရှင်းရမယ်လေ သီခိုင်”

“နင့်မှာ ဘာအကြွေးရှိလို့လဲ”

“စာချုပ်မစေ့ဘဲ အလုပ်ထွက်ရင် ပေးရမယ့် လျော်ကြေးလေ. . ”

“အင်း. . ဒါဆိုလည်း လစာမဲ့ ခွင့်ယူပြီး ရိပ်သာဝင်နေလိုက် နှစ်လ သုံးလလောက်”

သီခိုင်စွတ်ရွတ်ပေးသည့်အကြံက သင့်တော်သော ထွက်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ ထို့အတွက် ယမုံ့မျက်နှာ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟယ်. . နင်ပေးတဲ့အကြံမဆိုးဘူး. . အဲလိုပဲလုပ်တော့မယ်”

ယမုံ့ပြောတာကြားရသည့် သီခိုင်တစ်ယောက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပြီး မယုံနိုင်သလို လှည့်ကြည့်မိ၏။ ယမုံ့မျက်နှာပေါ်မှာ တည်ကြည်မှုကိုတွေ့ရသဖြင့် သူ့တကယ်ပြောနေတာပါလားဟုလည်း ဩချမိသည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့၍ အတွေးထဲမှာသာ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ယမုံ့ တကယ်ရူးသွားပြီပဲ”



www.burmeseclassic.com



အခန်း(၃၁)

အန်တီကြိုင်ပြောခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းဝေအောင်ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ တစ်ယောက်ထဲကြိုက်၍ အဖြေရှာသည်။ တစ်ညလုံး ဦးနှောက်တူးမတတ် စဉ်းစားတာတောင် အဖြေမပေါ်၊ သူ့ဘာလုပ်ချင်မှန်း သူ့ဘာသာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ အလုပ်ထဲနေ့ခင်း ထမင်းစားမှပဲ သုံးယောက်အားနှင့် စဉ်းစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။

ထိုက်အောင်နှင့်အတူ အလုပ်သို့ထွက်ခဲ့သော်လည်း လမ်းမှာ စကားတစ်လုံးမှ မဟာခဲ့၊ သို့သိပ်ပီရိစ္ဆာ တစ်နေ့လုံး နေလာခဲ့ပြီး ထမင်းစားချိန်ကြာမှ အသေခံ ဝံ့ခွဲသမားလို တစ်

ကိုယ်လုံးမှာ ချည်နှောင်ထားသည့် ချိန်ကိုက်ဗုံးများအား ဖွင့်ထုတ်ပြသလိုက်၏။

“မနေ့က စူပါမားကက်မှာ . . . ယမုံအမေ အန်တီကြိုင်နဲ့တွေ့တယ် . . .”

“ဟုတ်လား . . . သီလရှင်ရဲ့မယ်တော်က ဇာပြောလဲ မင်းကိုပါ ရဟန်းခံပေးမယ်တဲ့လား . . . ၊ ကောင်းပါတယ်ကွာ အပြီးသာဝတ်လိုက် အလုပ်ရုံနဲ့ အရောင်းဆိုင်ကို တို့နှစ်ယောက်ခွဲယူလိုက်မယ်”

မင်းဝေအောင် မျက်နှာက မှိုချိုးမျှစ်ချိုးထွက်ရင်း မှိုကျင်းသာမက ရွှေတွင်းပါရသူလို အပြုံးတွေဝေဆာနေ၏။

“မင်းတို့ ငါ့အပေါ် တော်တော်မေတ္တာထားကြတာပဲ နော် . . . ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ပြောသလိုတော့ ငါမလုပ်နိုင်သေးဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ အန်တီကြိုင်က ငါ့တူနဲ့သာဆို သမီးကို စိတ်ချတယ်လို့ ပြောသွားလို့ပဲ . . .”

“ဘာ”

“မင်းရှူးသွားတာလား . . . အဲဒီ အန်တီကြီးရှူးနေတာလား”

မယုံနိုင်စရာ စကားကြောင့် ထိုက်အောင်တို့ ဝိုင်းလှောင်ကြသည်။

“တကယ်ပြောနေတာ ထိုက်အောင်၊ သီလရှင်ဝတ် မယုံကိစ္စတော့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့ . . . ငါနဲ့သာဆို စိတ်ချတယ် . . . သူ့ သမီးဘဝကို တာဝန်ယူပေးပါလို့ ပြောခဲ့တာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ . . .”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို... ဘယ်နည်းပဲသုံးသုံး သူ့သမီးအချစ်ကို ရအောင်ယူပါတဲ့”

ထိုက်အောင်တို့ဆီမှာ မယုံသင်္ကာ အမူအရာတွေ မတွေ့ရတော့၊ အံ့ဩလေးနက်တည်ကြည်သော အသွင် ဆောင်ကာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြသည်။

“အဲဒီတော့ မင်း ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ စဉ်းစားပါမယ်လို့”

ထိုအဖြေကြောင့် ထိုက်အောင်နှင့် တိုးကြီးတို့ ပေါက် ကွဲသွားကြသည်။

“ဟာကွာ မင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ...”

“အေးလေ ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး အိမ်ကို တစ်ခါထဲလိုက် သွားရမှာ သူ့အဖေကိုခဏထား၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ရင် တစ်ခါထဲ ပွဲသိမ်းပဲဟာ...”

“ငါမှာ အဖြေက အဆင်သင့်မရှိဘူးလေကွာ၊ တစ် ညလုံး စဉ်းစားခဲ့တာတောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး...”

“ဒီကိစ္စ ဘာမှ စဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး မင်းဝေ အောင် မင်းကလည်းကြိုက်တယ်... သူ့အမေကလည်းခွင့်ပြု တယ်... ကြိုက်တဲ့နည်းလမ်းသုံး သီလရှင် မဝတ်ရင်ပြီးရော လို့လည်းပြောတယ်... ကဲ... ဘာလိုသေးလဲ...”

“ဟုတ်တယ်လေ... တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးရုံပဲဟာ...”

ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းပြောကြသော်လည်း မင်းဝေ အောင်က ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေသည်။

“အိမ်ထောင်ပြုရတယ် မိသားစုတစ်ခုကို တာဝန်ယူ

ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ... သားတွေ သမီး တွေတိုးပွားလာဦးမှာ အဲဒီလို သံယောဇဉ်အတွက် တိုးမယ့် ကိစ္စတွေ ငါ မလုပ်ချင်ဘူး...”

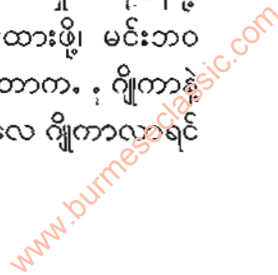
“သေလိုက် မလုပ်ချင်ရင် သေလိုက်...”

“ဟုတ်တယ်... မင်းဝေအောင် မင်း တစ်ယောက်ထဲ နေသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး... ငါလည်း ည လာအိပ်တာ အလွန်ဆုံး တစ်လနှစ်လပဲ၊ ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်ဖို့ဆိုတာ အမှီတော့လိုတယ်ကွ...”

သူငယ်ချင်းတွေက ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ရန် အမျိုးမျိုး တိုက်တွန်းကြသည်။ ခက်နေတာ က ကာယကံရှင် မင်းဝေအောင်သာဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မပြတ်သားသဖြင့် အဖြေက နီးလျက်နှင့်ဝေးနေသည်။

“ဒီမယ် မင်းဝေအောင် မင်းရဲ့ နဖူးရေဒူးရေကိုကြည့် ရတာ ဘုန်းကြီးဖြစ်မယ့်ပုံလည်း မပေါက်ပါဘူး... ကျွတ်တန်း ဝင်မယ့် လကွဏ္ဍာလည်းမရှိတော့... ဒီအချိန်မှာ ခေါင်းမာ မနေသင့်တော့ဘူးကွ...”

“မင်းရဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ကို ဖျက်ဆီးတာမဟုတ်ပေမယ့် မင်း အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာတွေကိုတော့ တားရလိမ့် မယ်... မင်းဝေအောင် ဒီလုပ်ငန်းကြီး ဆက်ရှင်သန်နေဖို့၊ အောင်မြင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ဆက်ထိန်းထားဖို့၊ မင်းဘဝ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသွားဖို့အတွက် လိုအပ်နေတာက... ဂျီကာနဲ့ တူတဲ့ ယမုံပဲ၊ ယမုံလာရင် ဒေါင်းပြီ... အဲလေ ဂျီကာလာရင် ဒေါင်းပြီ...”



“လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲတယ်ကွ့ . ပြီးတော့ သာသနာ နဲ့လည်း ကြုံနေတာ . .”

“အေးလေ . . ဒါပေမဲ့ မင်းဘာကိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင် ဘူးလေ၊ ဒီတော့ဘာလုပ်မှာလဲ ဘာသာရေးမှာ မင်းမအောင် မြင်နိုင်ဘူး”

အလွန်အမင်း အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို ဆွေး နွေးနေရသည်ဖြစ်၍ သူတို့အားလုံး ထမင်းစားဖို့ပင် မေ့နေကြ ၏။ မင်းဝေအောင်ဝယ်ထားသော အစိမ်းကြော်က အငွေ့ပင် သေနေပြီ။

“ဒီမယ် မင်းရဲ့ ယမုံက လှတယ်၊ တောင့်တယ်၊ ဂွတ် တယ်၊ အောက်ပါအရည်အချင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ အသား ဆိုလည်း နုဖတ်ချောမွတ်ဝင်းပနေတာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလည်း မယ်ရွေးပွဲတောင် ဝင်လို့ရတယ်နော် . .”

“ဟေ့ကောင် . . ဟေ့ကောင် မင်း ယမုံအလှကို အ လွတ်ကျက်ထားတာလား ထိုက်အောင်၊ မပြစ်မှားကောင်း ဘူးလေကွာ . .”

“ဟော . . ဟော . . ပေါ်ပြီ အဲဒါ မနာလိုစိတ် သဝန် တိုစိတ်၊ သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ တပ်မက်မှု ရှိနေတဲ့သဘော၊ မင်း ယမုံကိုမေ့မထားနိုင်သေးပါဘူးကွာ . .”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် သဝန်တိုစိတ်ပေါ်သွား၍ မင်းဝေ အောင် အငိုက်မိသွား၏။

“ချစ်မိတယ် စွဲလန်းတပ်မက်မိတယ်ဆိုတာ ငါဝန်ခံပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . အဲဒီတပ်မက်စိတ်ထက် အပါယ်လားမှာ

ကြောက်တဲ့စိတ်က ပိုနေတယ်ကွ့ . .”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ အတ္တနဲ့ပရ မျှအောင်စီးပွားရှာ . . ငါးပါးသီလ လုံအောင်ထိန်း၊ ဒါဆို . . လူပီသံပြီ-အပါယ်တံခါး ပိတ်ပြီ . .”

“အဲဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲ . .”

“ဟာကွာ . . ငါးကြော်ပန်းကန်က မင်းရှေ့မှာလေ၊ ဘာလဲ ကြောင်မိုက်လုပ်ဦးမလို့လား မင်းဝေအောင် . .”

“မိသားစု သုံးယောက်လုံးနဲ့တွေ့နိုင်တဲ့ အချိန်ရွေးပြီး အိမ်ကိုလိုက်သွားပေါ့၊ ယမုံရော အန်တီကြိုင်ပါ သိက္ခာမကျ အောင် လာပြီးနားဖောက်တဲ့ အပြောမျိုးနဲ့ဝင်လုံး၊ အန်တီကြိုင် မင်းဘက်က ကူပြောပေးလိမ့်မယ် . . လွယ်လွယ်လေး . .”

လွန်ဆွဲနေသောစိတ်တွေ တစ်ဖက်ဖက်ကို အလေး သာချင်နေပြီ၊ အနိုင်အရှုံးပေါ်ကာ အဖြေထွက်လာတော့ မည်။ မင်းဝေအောင် အတွေးတွေ ပြတ်သားစပြုလာ၏။

“အေးကွာ ငါတစ်ခေါက်လောက်တော့ သွားကြည့် လိုက်မယ် . .”

“ဗရာဗို . . ဝမ့်(စ်)မိုး . .”

နှစ်ကောင်သား လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားပေး ကြပြီးနောက် မင်းဝေအောင်၏။ အစိမ်းကြော်ပန်းကန်အား အလှအယက် နှိုက်ကြလေတော့၏။



www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃၂)



ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ မင်းဝေအောင် အသက်(၃၀)နှစ် သုံးလနှင့် လေးရက်ပြည့်သောနေ့လည်းဖြစ်၏။ လူ့ပြည်မှာ နေလာခဲ့တာ ရက်ပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ပြီဟု ဆိုလျှင် လည်းမမှား၊ နေထွက်သည့်အကြိမ်ပေါင်း တစ်သောင်းကျော် ကို ကြုံခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သလို မျက်နှာသစ်ခဲ့တာလည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်သောင်းကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒီလိုနေ့မျိုးတွင် ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက် ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်တောင်းရမည့် ခရီးစဉ်ကို ကိုယ့် ကားကိုယ်မောင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ညက တစ်ညလုံး စိတ်

တိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ရသည်။ ကုသိုလ်တပ်နှင့် အကုသိုလ်တပ်တို့ အသေအကျေတိုက်ခိုက်ကြရာ ကုသိုလ်တပ်တွေ မရူမလှကျ ဆုံးပြီး အရေးနိမ့်သွား၏။

အကုသိုလ်တပ်မဟာ၏ ကျောထောက်နောက်ခံနှင့် သိင်္ဂီရ အစိုးရသစ်တက်လာပြီး နှလုံးသားရပ်ဝန်းအား မာ ရှယ်လော ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အကုသိုလ်တပ်မှူးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မင်းဝေအောင်က လုပ်ပိုင်ခွင့်အသုံးပြုပြီး ယမုံအား သိမ်းပိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့် အတွေးထဲတစ်လည်လည် ရောက်ရှိလာသည့် ယမုံအား ထိ-သိ-သတိနှင့် ပယ်သတ် ခြင်း မောင်းထုတ်ခြင်း လုံးဝမလုပ်တော့ဘဲ ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံထားလိုက်သည်။

ထိုသောအခါ . . မင်းဝေအောင်နေထိုင်ရတာ ပေါ့ ပါးသွက်လက်လာသည်။ အမူအရာကလည်း လန်းဆန်း ဖြတ်လတ်လာ၏။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ လက်ဆတ်မှုမျိုး နှင့် ချုပ်တီးမှုမရှိဘဲ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်နေထိုင်ရတာ အတိုင်းမသိ အရသာရှိနေသည်။

ထိုပေါ့ပါးသွက်လက် စိတ်အားထက်သန်မှုများ အ ငွေမပျံခင် ယမုံတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယမုံတို့ အန်တီကြိုင်တို့နှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့် စကားတွေကို လမ်း တလျှောက်လုံး တွေးတောစဉ်းစားလာခဲ့သည်။

အတွေးထဲမှာတော့ လွန်စွာပင် အဆင်ချောနေ၏။ သူ့က ယမုံကို မြတ်နိုးနေ၍ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါဟု တောင်း

www.burmeseclassic.com

ဆိုသောအခါ အန်တီကြိုင်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အံ့ဩဟန်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခွင့်ပြုသည်။ ယမုံကလည်း ရှက်ပြုံးလေးနှင့် သဘောကျဟန်ပြုကာ ခေါင်းလေးငုံ့နေလေ၏။

ထိုစိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းကို မြင်ယောင်ရင်း မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၍ ကားမောင်းလာသော မင်းဝေအောင်၏ မျက်နှာမှာ ပြောင်ချော်ချော် စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေသည်။ ထိုမျက်ခွက်ကြီးနှင့်ပင် “ယမုံတို့အိမ်ရောက်လာ၏။

အိမ်ရှေ့ကားရပ်သည်နှင့် တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အိမ်တံခါးလည်းပိတ်ထား၏။ မင်းဝေအောင် တံခါးခေါက်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ခဏနေမှ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့် တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။ တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက အန်တီကြိုင်ဖြစ်နေ၏။

“ဪ... မောင်မင်းဝေအောင်ကို... လာလေ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အန်တီကြိုင် မျက်နှာက နေထိပန်းလို နွမ်းနေ၏။ စိတ်မကောင်းစရာဘာတွေများ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲဆိုတာ ဇော်ရမ်းမှန်းဆရင်း မင်းဝေအောင် ရင်ခုန်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်မိကြတော့လည်း နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်လွန်း၍ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာပြီး တွေ့လိုသူကို ဝေခံကြည့်ကာ ရှာမိသည်။ အရိပ်အယောင်သော်မှ မတွေ့ရ။

စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်လာ၍... .

“အန်တီကြိုင်... ယမုံကောဟင်...”

မေးမိတာမှ အန်တီကြိုင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ တွဲခဲ့လာ၏။ မင်းဝေအောင် ပိုပြီး ရင်တုန်သွားသည်။

“အန်... အန်တီ... ယမုံ... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အန်တီကြိုင်က သတင်းစာတစ်စောင်ကြားမှ စာခေါက်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒီစာကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ မောင်မင်းဝေအောင်ရယ်...”

“ဗျာ... သူ... စာ... စာထားခဲ့တယ်ဆိုတော့ လင်နောက်လိုက်သွားတာလားဗျာ...”

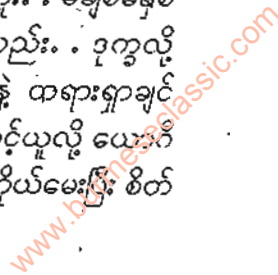
မင်းဝေအောင် စိုးရိမ်ကြီးစွာမေးလိုက်မိသည်။

“ဖတ်သာကြည့်လိုက်ပါတော့ကွယ်...”

အခြားတစ်ပါးသူရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်သွား၍ ဆုံးရှုံးရတော့မည်အလား အတွေးနှင့် မင်းဝေအောင် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် စာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်၏။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ

သမီး ရှိသေစွာ စာရေးအသိပေးခဲ့ပါတယ်။ မေမေစီစဉ် မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို သမီးလက်မခံနိုင်ပါဘူး... မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်လည်း... ဒုက္ခလို့ဘုရားဟောရှိခဲ့ပါတယ်မေမေ... အဲဒီဒုက္ခနဲ့ ဩဇာရှာချင်တဲ့ သမီးရဲ့ ဆန္ဒပေါင်းပြီး အလုပ်က လစာမဲ့ခွင့်ယူလို့ ယောက်ျားသတ်သွားပါပြီ... သုံးလလောက် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မေးပြီး စိတ်



ပိုင်းဖြတ်နိုင်ခဲ့ရင် . . သီလရှင် ဝတ်ခွင့်ပြုပါလို့ . . .

မိဘစကားနားမထောင်တဲ့သမီး ။

“ဟာ . . ဟာ . . သွား . . သွားပါပြီ အန်တီကြိုင်ရာ၊ ဒါ . . ဒါ . . လင်နောက်လိုက်တာထက် ဆိုးတယ်ဗျ . . .”

“အေးကွယ် အန်တီလည်း သူ့ကို နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဒီကိစ္စ အန်ကယ်ရောသိသလား သွားပြန်မခေါ်ဘူးလား”

“သိတယ်လေ . . သိပေမယ့် မကောင်းတာ လုပ်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ် . . .”

“အင်း ခက်တော့တာပါပဲဗျာ ဒီနေ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး . . အန်တီတို့ဆီမှာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမလို့ လာခဲ့တာပါ . . .”

“နောက်ကျသွားပြီ မောင်မင်းဝေအောင်ရယ် . . .”

မင်းဝေအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ယမုံ အချစ်ကို ရဖို့ကြိုးစားတိုင်း ဘာကြောင့်များ အလွဲပေါ် အလွဲဆင့် နေရသလိုဆိုတာ သူ့စဉ်းစား၍ မရတော့၊ အချစ်ရေးမှာ ကံခေလွန်းသည့် သူ့ကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်ရတော့မည် ထင်၏။ ယမုံအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသော သူ့ခြေလှမ်းများက ဖုတ်ဝင်နေသော အလောင်းကောင် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ . . .



အဆန်း(၃၃)

ကန်တော်ကြီး မျှော်စင်ကျွန်းဝန်းကျင်သည် သူ့မ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကာအတွင်း မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပင် ပုံစံပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်မီသော ကလေး တစားကွင်း၊ သပ်ရပ်သော စားသောက်ဆိုင်တန်းများ၊ MINI ZOO တို့နှင့် အပန်းဖြေသူတွေ ပေါများလို့နေသည်။

နေ့စဉ်လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီး ရည်စားလည်းမရှိသည့် သူလိုလူတစ်ယောက် ကန်တော်ကြီးလိုနေရာမျိုးကို မရောက် ခြစ်တာ အဆန်းတော့မဟုတ်၊ ပြီးတော့ သူများတွေလို သွေးစုမရှိတာကလည်း ဒီနေရာကို မရောက်ဖြစ်ရသည့်

www.burmeseclassic.com

အဓိကအကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခုပဲကြည့်၊ ရှုလေ မြင်လေရာတိုင်းတွင် ဒွိယဒွိယ စုံတွဲများနှင့် မိသားစု အစု အဖွဲ့များကိုသာ တွေ့နေရ၏။

သူလိုတစ်ယောက်ထဲသမားက ရှာမှရှားဖြစ်နေ သည်။ ထိုထူးခြားမှုကို သတိပြုမိ၍ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်နေ သည့် မင်းဝေအောင် ပိုပြိုကြေကွဲသွားသည်။

မိန်းမတောင်းခံရီးစဉ် မအောင်မမြင်ဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက် အိမ်လည်းမပြန်ချင်သဖြင့် ပန်းခြံထဲ စိတ်ပြေလက်ပောက် ဝင် လာမိတာ မှားပြီထင်၏။ သင့်ရာ အပင်ရိပ်အောက်မှ ခုံတန်း တွင်ထိုင်ရင်း မြင်မြင်သမျှလူတွေကို လိုက်ကြည့်မိသည့် မင်းဝေ အောင်မှာ အထီးကျန်ဝေဒနာကိုသာ အဖော်လုပ်နေရတော့ ၏။ ကိုယ့်ကလေးတစ်သိုက်နှင့်ကိုယ် ပျော်ပွဲစားထွက်လာ သော မိသားတစ်စု အော်ဟစ်ဆူညံ ပျော်ရွှင်နေမှုကိုကြည့် ရင်း မနာလိုစိတ်တွေ အားကျစိတ်တွေ ဖြစ်နေမိသည်။

ဒီလိုပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့် မိသားစုဘဝမျိုး သူ ရနိုင်ပါဦးမလားတွေးမိပြီး ပို၍အားငယ်လာ၏။ သူနှင့် မတိုမီးမယိုမီး ကလေးအဖေတစ်ယောက် (၅)နှစ်အရွယ်ခန့် သူ့သားနှင့်အတူ ဘောလုံးကစားရင်း ပျော်ရွှင်နေပုံကို အငှား ဝင်ခံစားကြည့်သည်။ သမီးငယ်ကို ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးနေ သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုလည်း ယမုံဟု အမြင်မှားမိ သည်။

သူများတွေ ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေ ထား အကုသိုလ်ပဲဖြစ်သည်။ ဒီမှာကြာကြာနေလျှင် စိတ်ဆင်း

ရဲပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်မည်မို့ မင်းဝေအောင် အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့ရ၏။

ပန်းခြံထဲမှာ ပွင့်ထွက်နေခဲ့သမျှ အားလုံး လမ်းပေါ် ရောက်တော့ ပိတ်မိသွားပြန်သည်။ ရှေ့တိုးမရ နောက်ဆုတ် မရ ပိတ်မိနေသော ယာဉ်များထဲ သူ့ကားလည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။ လမ်းပေါ်မှာလမ်းပျောက်နေသည့် ကားများနှင့် သူ့ ဘဝက ထပ်တူညီမျှနေသည်။ သေခြင်းတရားကို ကောင်းစွာ ရင်မဆိုင်နိုင်ခဲ့သည့် မိခင်အား အကြောင်းပြု၍ လောကီကို ကြောက်ရွံ့ပြီး တရားရှာဖွဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလည်း သူပဲဖြစ်၏။

အန်တီကြိုင်စကားကို ယုံစားပြီး မြောက်ပေးသူများ ၏ပယောဂကြောင့် ယခု့ကို လက်ထပ်ကာ လူလိုနေရန် ဆုံး ဖြတ်ချက် ပြင်ခဲ့သည်မှာလည်း သူပဲဖြစ်သည်။ ခုတော့ . . . နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်မည့် စွယ်တော်က တစ်ခြမ်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ပိတ်နေသည့်ကားကြောကမှ ဝါရွေ့ရွေ့တိုးဝှေ့ရင်း လမ်းကြောင်းရှာပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ မျှော်လင့်နိုင်သေး သည်။ သူ့ဘဝက ရေစုံမျောပါခဲ့သော်လည်း တင်စရာငြိစရာ တမ်းကို ယခုတိုင် မမြင်ရ . . .

လမ်းပေါ်မှာ ရှေ့ကားဖင်ကိုကြည့်ရင်း ခန္တီပါရမီ ဖြည့်ခဲ့တာ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ မနောက တော့ ရွက်လွင့်နေဆဲ . . .



အခန်း(၃၄)



ထိ-သိ-သတိ နယ်မြေတွင် လူသစ်မဟုတ်သည့် ယမုံ တစ်ယောက် အာနာပါနကမ္ဘာ့ဌာနကို စီးဖြန်းနေသည်။ ဒီတစ်ခေါက် ခိပ်သာရောက်လာတာ အရင်ခေါက်တွေတုန်းကလို စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုမရသဖြင့် ယမုံ အားမလိုအားမရဖြစ်နေလေ၏။ နှာသီးဝကို အာရုံပြုရတာလည်း အဆင်မပြေ၊ ဝင်လေလည်းမသိ ထွက်လေလည်းမမိ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် အသိကို ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ပို့လွှတ်၍ ပိန်လေသိဖေါင်းလေသိလုပ်ကြည့်၏။ ဒါလည်း တိုင်မင်မကိုက်၊ တစ်ခုခုကို မိအောင်မှတ်ရင်း ဈေးသာယုံလာသည်။ ထိထိမိမိ

မှတ်မရ၊ ဖမ်းမရ ဖြစ်နေ၍ စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။

ယောဂီတစ်ရာဆန်သည့် ခန်းမကြီးထဲမှာ ယမုံရှိနေတာ မှန်၏။ ကျုံ့ကျုံ့ရဲ့ရဲ့ထိုင်၍ မျက်လွှာချပြီး အသိကပ်ကာ သတိနှင့် မှတ်နေတာလည်း သေချာသည်။ သို့သော် အာရုံကမပြီ၊ အသိကပ် တာလွဲနေ၏။

ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ၊ သူ့စိတ်တွေ ဘယ်ကိုပျံ့လွင့်နေတာလဲ၊ လွဲမှားရသည့်အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်သည်။ ထိုအခါ နယ်လွန်စိတ်၏ အနားသတ်မျဉ်းအနီးတွင် မင်းဝေအောင်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရ၏။

တွေ့လိုက်သည်မှ အသေးစိတ်မြင်ရသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သောမျက်ခုံး၊ ကြည်လင်တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်း၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ၊ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း၊ လေးထောင့်မကျတကျ မေးရိုးတို့နှင့် ယောက်ျားချောတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။

အို. . ကိုမင်းဝေအောင်ရယ်. .

ထိ-သိ-သတိ. . မပြီရသည့် အဓိကတရားခံကို ယမုံလက်ရ ဖမ်းမိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ နွမ်းလျလျဖြစ်သွားရ၏။ သူ့အာရုံတွေ ပျံ့လွင့်နေရတာ မင်းဝေအောင်ကြောင့်မှန်း သိရတော့ ယမုံရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အတွင်း စိတ်ထဲမှာ တရားဓမ္မအပြင် မင်းဝေအောင်ပါရှိနေမှန်း သိရ၍ ယမုံ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရသည်။ ဒါ အဖျက်ဝင်လာတာပဲ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ မင်းဝေအောင်ဆိုတာမရှိ၊ ငါ သူတစ်

ပါ။ ယောက်ျားမိန်းမ ဘယ်သူမှမရှိ၊ တကယ်ရှိတာက ရုပ်နှင့် နာမ်၊ ဒါကို မလွတ်အောင် မှတ်ကြည့်သည်။ အသိကပ်ပြီး သတိနှင့်မှတ်သည် ဆိုကာမှ ချစ်စကားပြောခဲ့စဉ်ကာလကို မှတ်မှတ်ရရပြန်မြင်ယောင်လာ၏။ ထိုစဉ်က သူ့မျက်ဝန်းကို ဖြတ်ခနဲခိုးကြည့်ကာ ရင်ခုန်ခဲ့မိတာကိုပါ ယမုံသတိရလာ သည်။ သူ့ရှေ့လာရပ်ပြီး အခုပဲ ထပ်ပြောနေသလိုမျိုး အသံ ကိုပါ ပြန်ကြားမိသလိုရှိ၏။

ခက်တော့ခက်ပြီ၊ ဘုရင့်နောင်ဖေါင်ဖျက်သလို မိဘ စကားကိုပယ်ရှား၊ အလုပ်မှနားပြီး ဓမ္မနယ်မြေကို ဝင်ရောက် ခိုလှုံကာမှ သံယောဇဉ်အဖျက်သမားက ရက်သားယောဂီကို အာရုံထွေပြားအောင် ခြံခိုတိုက်ခိုက်တာ ခံနေရသည်။

ဒီအတိုင်းဆို သူ့ရည်မှန်းချက်တွေ ထမြောက်အောင် မြင်နိုင်ပါ့မလား ဟုလည်း စိုးရိမ်တကြီးတွေ့မိ၏။ ခေါင်းကို ခါပြီး မင်းဝေအောင်အား မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီး တော့ ကျင်လာသည့် ညာခြေထောက်ကိုအာရုံပို့၍ ကျင် တယ်. . ကျင်တယ်. . ကျင်တယ်ဟု မှတ်နေသည်။

အား. . ကျင်လိုက်တာ ကိုမင်းဝေအောင်ရယ်. .

ကျင်တာကိုမှတ်ရင်းနှင့်ပင် အမှတ်မထင် တမ်းတမိ လိုက်၍ ယမုံအကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ တပ် မက်တာ နှစ်သက်တာ တွယ်တာတာတွေအားလုံး လောဘ ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်က အပါယ်သွားဗီဇာဆိုလျှင် လောဘ က လေယာဉ်လက်မှတ်ဖြစ်၏။ အားလုံးအရောက်ပို့ကြမည် မှာ သေချာသည်။ စင်္ကာပူနှင့် ကိုရီးယားတော့မဟုတ်၊ ငရဲ

ကြီးရှစ်ထပ်သို့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ညအိပ်ခရီးစဉ်သာ ဖြစ်သည်။

ဒါတွေကို ယမုံမသိ၍မဟုတ်၊ သိသိကြီးနှင့်ပင် သာ ယာနေမိခြင်းဖြစ်၏။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ အတွေးတွေ ယုံလွင့် ရင်း အချိန်ပြည့်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိတ်ခနဲ လန့်သွားခြင်းနှင့်အတူ လွတ်လပ်ရေးရသ လို ပျော်သွားပြီး ချတ်ချင်းထရပ်မိသည်။ ကျင့်ဖော်ကျင့်ဘက် ဓမ္မခရီးသည်တွေအားလုံး ထိ-သိ-သတိနှင့် သိမှတ်ဆင်ခြင် ရင်း ဖြည်းဖြည်းညင်သာ လှုပ်ရှားနေတာတွေမှ အသိမဲ့ လှုပ် ရှားမိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိပြုမိ၏။

ရှက်စိတ်နှင့် သတိကပ်ဆင်ခြင်ပြီး နေကထိုင်အံ့ခင်း ကို ခေါက်သိမ်းကာ ကြွတယ် လှမ်းတယ် ထိတယ် အသိ ကြွယ်ကြွယ်မှတ်ရင်း အခန်းသို့ပြန်ခဲ့ရလေတော့၏။





အခန်း(၃၅)

ပျိုမြစ်နုနယ် တင့်တယ်အဆင်း လှပခြင်းများနှင့် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြသည့် မင်္ဂလာစုံတွဲလောင်းလျာ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးအား ဖန်နစ်ချာများ လိုက်ပြ ပေးရင်း မင်းဝေအောင် တိတ်တခိုး အားကျနေလေ၏။

“မောင် မှန်တင်ခုံ ဝယ်ပေးရမယ်နော်. . အဲဒါမရှိ ရင် ချစ်လေး အလှမပြင်တတ်ဘူး”

“အင်းပါ. . ချစ်လေးအမြဲလှနေဖို့အတွက် ဒီလောက် တော့ ရင်းရမှာပေါ့. . ”

အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

စုံတွဲကိုကြည့်ရင်း မင်းဝေအောင် သတိရမိတာက ယမုံပင်မြစ် သည်။ ဒီဖန်နစ်ချာများနှင့် ယမုံကတော့ ပြဒါးတစ်လမ်း သံ တစ်လမ်းပင် ဖြစ်၏။ ဒီအခန်းကျယ်ကြီးထဲက ပရိဘောဂများ နှင့် တရားသမားယမုံ လားလားမှ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ။

ထို့အတူ မင်းဝေအောင်သည်လည်း ယမုံနှင့် သက် ဆိုင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိတော့၊ မင်းဝေအောင်က လောကီအရှုပ် အထွေးတွေကြားထဲ တိုးဝင်လျှောက်လှမ်းနေဆဲဖြစ်သော် လည်း ယမုံက ဘဝင်လမ်းကို တက်လှမ်းဖို့ ကြိုးစားနေပြီဖြစ် သည်။ ရထားသံလမ်းလို ဘယ်သောအခါမှ ဆုံဆည်းခွင့်ရှိ တော့မည်မဟုတ်။ လားရာချင်း မတူသလို ဆုံမှတ်လည်း မရှိတော့၍ မေ့ပစ်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အသစ်စက်စက် မင်္ဂလာစုံတွဲအား ပုရိဘောဂများ ရောင်းချပေးအပြီးတွင် မင်းဝေအောင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ သလို ထိုင်ချလိုက်၏။ သူနားသို့ တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းဝေအောင် မနေ့က ခရီးစဉ် အဆင် ပြေသလား ယမုံဘာပြောသေးလဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ ရက်သတ်ပြီးပြီပေါ့။”

အရွဲ့တိုက်မေးတာလား လူကဲခတ်ည့်တာလား တော့မသိ၊ ဒီလောက်အရှုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေသူကို လက်ထပ် ဖို့ ရက်သတ်ပြီးပြီလား မေးတာကတော့ တဆိတ်လွန်လွန်း သည်ထင်၏။ မပြောဘဲနေဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိ၍ မနေ့က ဘယ်လိုကျဆုံးခဲ့ရသလဲဆိုတာ ပြန်ပြောပြရသည်။ နှစ်

ယောက်လုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားကြ၏။

“အဲဒါ မင်းညွှန်လို့ ကိုယ့်ဆန္ဒအစစ်အမှန်ဘာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာမသိလို့”

“ယခု ဒီကိုလာသွားတုန်းက သူ့ကို စကားပြောခွင့်မပေးခဲ့လို့ ဒီအခြေဆိုက်ခဲ့ရတာ... ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံး မင်းမှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်...”

အပြစ်တင်စကားတွေ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောကြသည်။ မင်းဝေအောင် ပြန်လှန်အထွန်းမတက်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်ခံနေရ၏။

“ရွှေမရှား ငွေမရှား အခြေအနေနဲ့ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ မင်းအတွက် မိန်းမရဖို့အရေးက ဒီလောက်ပဲခက်နေလားကွာ...”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ဝိုင်းပြီးအကြံပေးကြပါဦး”

“ဒီအခြေဆိုက်မှ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ... ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးနဲ့ အားလုံးပြီးသွားပြီဟာ...”

“ဟုတ်တယ် ယောဂီကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ ပိုအမှုကြီးတယ်ကွ...”

“အဲဒီတော့ မင်းရှူးကြောင်ကြောင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘုန်းကြီးသာဝတ်လိုက်တော့ အဲဒါမှ ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားမှာ...”

အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဘဲ အပြစ်တင် စကားသာလှိုင်းလှိုင်းပြောနေကြ၏။ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်

ဖြစ်နေသည့် မင်းဝေအောင်၏ အခြေအနေကို သတိပြုမိမှ အားနာသွားဟန်နှင့် အပြောရပ်သွားသည်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သူ သီလရှင် မဝတ်ခင် တစ်ခေါက်လောက်တော့ သွားတွေ့သင့်တယ် မင်းဝေအောင်”

“အေး အဲဒါမဆိုးဘူး စကားပြောကြည့်ပြီး သူ့ဆန္ဒကို တီးခေါက်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆက်စဉ်းစား ပေါ့...”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်က မင်းဝေအောင်၏ အနာဂါတ်ဖြစ်၏။ လမ်းပြမြေပုံထဲမှ နောက်ဆုံး အဆင့်ဆိုလျှင်လည်း မမှားသူတို့ပြောသလို တစ်ခေါက်လောက်သွားတွေ့ရင်း သွေးတိုးစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။



အခန်း(၃၆)



ဓမ္မနိုင်ငံတော်၏ နယ်နိမိတ်အတွင်း အေးဆေးတည်ငြိမ် တိတ်ဆိတ်နေပုံက ပိတ်ထားသော စာကြည့်တိုက်တစ်ခုပမာအလား၊ ထိုအခန်းအပိုင်းအတွင်း ဆန္ဒပြုမှုတွေမရှိ၊ အဓိကရုန်းနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့တွေ မရှိသလို ဘူဒိုဇာတွေလည်း မရှိ။

မင်းဝေအောင်ရောက်လာချိန်မှာ ယောဂီတွေ စကြိန်လျှောက်ချိန်ဖြစ်နေ၍ စကားပြောဖို့ အခွင့်မသာဖြစ်နေသည်။ မင်းဝေအောင်လည်း ဆန္ဒကိုချိုးနှိမ်ရင်း အသာငေးကြည့်နေရ၏။

ယောဂီထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်နေသော ယမုံလည်း အများနည်းတူ အမှတ်တရားနှင့် လမ်းလျှောက်

နေသည်။ ယောဂီ ယမုံ၏ လှုပ်ရှားမှုက ရုပ်ရှင်စလိုးမိုးရှင်းပြ ကွက်လို ဖြစ်နေ၏။

ကြွ-လှမ်း-ထိ. . တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှုပ်ရှားမှုကို သတိကပ်၍ လျှောက်လှမ်းနေသည်။ အဖြူ ရင်ဖုံးလက်ရှည် ယောဂီတဘက်နှင့် ယောဂီထဘီကို ဝတ်ဆင်ထား၍ ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်းကြောင့် ပူလောင်သောအလှကို မတွေ့ရ. . ။

ငြိမ်းချမ်းခြင်း စင်ကြယ်ခြင်း အသွင်ကိုသာဆောင်နေသည်။ အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ယောဂီဘဝမှာ ယမုံအသားကျ ပျော်ဝင်နေပုံရသည်။ ထို့အတွက် မင်းဝေအောင် စိတ်ဓာတ်က အဝီစိရောက်အောင် ထိုးကျသွား၏။ မတူညီသည့် ဘဝနှစ်ခုကိုညှိဖို့ မကြိုးစားချင်တော့. . .

သူ့ဘဝနှင့်သူ ငြိမ်းချမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ယမုံအား တဝငေးကာ အိမ်ပြန်ဖို့သာ တာစူလိုက်ရတော့သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံးထဲမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ ဆက်နေသွားဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း သိလာပြီးနောက် ယမုံအား 'လက်ထပ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

အန်တီကြိုင်၏ ထောက်ခံမဲနှင့် ယမုံအားလက်ထပ်ခွင့် တောင်းဖို့ပြင်ဆင်ချိန်မှာ ယမုံက ဆိတ်ငြိမ်ကမ္ဘာထဲသို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံသွားသည်။ သူ့ဘာမှ ဆက်လုပ်၍ မရတော့။ တစ်ယောက်ထဲမနေလိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်တော့ တွေ့ရာမိန်းမ ကောက်ယူလို့မဖြစ်၊ ယမုံသည် သူ့အတွက် အလွန်ကြီးမားသော လွတ်သွားသည့် ငါးတစ်ကောင်သာဖြစ်နေပြီ။ မင်းဝေအောင် ဘဝကို ချွတ်ခြံကျ စိတ်ဓာတ်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ခေါက်ရိုး ကျိုးပုံစံသုံးပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုတစ်ရာမရှိ၊ အချစ်တစ်ပွဲ ရှုံးနိမ့်ရုံနှင့်ပင် ဘဝကိုလက် မြှောက်အရှုံးပေးလိုစိတ် မရှိသော်လည်း အစားထိုးစရာ အချစ်သစ်မရှိသည့်ဘဝက ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေလေ၏။

မနက်အိပ်ယာထမှာ လုပ်ငန်းခွင်သို့သွား မှောင်စ ပျိုးမှာ လူမရှိသည့် အိမ်ကြီးဆီပြန်၊ ပျော်စရာမရှိ ရင်ခုန်စရာ မရှိ စိတ်လှုပ်ရှားစရာမရှိသည့် နေမှုပုံစံက ပျင်းစရာ ကောင်း လွန်းနေ၏။

ထိုအချိန်မှာ unknown number တစ်ခုနှင့် ဖုန်းဝင် လာ၏။ မင်းဝေအောင် စကားပြောဖော်ပြီဆိုသည့်အတွေး နှင့် ကောက်တိုင်လိုက်၏။

“ဟလို . . . အမိန့်ရှိပါ . . .”

“မောင်မင်းဝေအောင်လား၊ အန်ကယ် ယမုံ အဖေပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ် ဘာကိစ္စများလဲခင်ဗျ”

“အင်း . . . ကိစ္စက အရေးကြီးတယ် ပြောစရာတွေ လည်းများတယ် . . . အားနာပေမယ့် အန်ကယ်နဲ့တွေ့ဖို့ အချိန် နည်းနည်းလောက် မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ပေးနိုင်ပါတယ် အန်ကယ် . . .”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ် . . . ဒါဆို . . . အခု အိမ်ကိုခဏလာ ခဲ့ပါလား မောင်မင်းဝေအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ် . . . နောက်နာဇီ ဝက်လောက်ဆို ရောက်မှာပါ . . .”

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်စောင့်နေမယ် . . . ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ဘာကိစ္စများလဲဟု တွေးကြည့်၏။ သို့သော် အဖြေကမထွက်။ သင့်တင့်သော အဝတ်အစားလဲ ပြီး မင်းဝေအောင် ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်မှပဲ ကိစ္စကိုသိရမည်မို့ လမ်းချောင်လျှင် ချောင်သလို ကားကိုဂရု တစိုက် မောင်းလာခဲ့၏။ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဆက်သည်မို့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်မည်ဆိုတာသေချာနေသည်။

သိချင်စိတ်ကိုပွေ့ပိုက်ပြီး နာရီဝက်လောက် မောင်း လာခဲ့မှပဲ ယမုံတို့အိမ်သို့ ရောက်တော့၏။ အန်တီကြိုင်ရော အန်ကယ်ပါ အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည်။

“မောင်မင်းဝေအောင် ရောက်လာတာမြန်သားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကား သိပ်မပိတ်လို့ပါ”

“အင်း . . . အဆက်အဆံမရှိဘဲ ရုတ်တရက် ဖုန်း ဆက်ခေါ်တော့ ဘာကိစ္စများလဲဆိုပြီး သိချင်နေတယ်မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် . . .”

အန်တီကြိုင်က အသင့်ပြင်ထားဟန်တူသော ကော်ဖီ အေးနှင့် မုန့်များချပေးသည်။

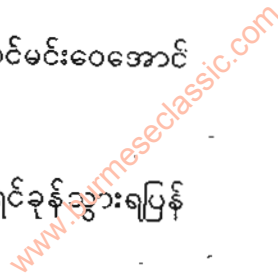
“စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ . . .”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်မင်းဝေအောင် သမီး ယမုံကိစ္စပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ယမုံကိစ္စဆို၍ မင်းဝေအောင် ရင်ခုန်သွားရပြန်



သည်။ ကော်ဖီအေးသောက်ရင်း ဆက်လာမည့်စကားကို စောင့်ရ၏။

“မင်းတို့တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေး အနေအထားကို သူပြောမှ အန်ကယ်သိခဲ့ရတာ”

အန်ကယ်က သူ့ဇနီးကို မေးငေါ့ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“ငါတူက ဦးသမီးကို မြတ်နိုးလို့ ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်ဆို အဖေ့ရှေ့မှာဆိုတော့ မျက်နှာပူကာ နည်းနည်းအနေရအထိုင်ရခက်သည်။ သို့သော်... မဖြေလို့ရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်သည့်အတွက်... ”

“မှန်ပါတယ် အန်ကယ်...”

“အေးကွာ ငါတူနဲ့သာဆို သမီးကို စိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ရှေ့သွားနောက်လိုက်လည်း ညီတယ်လို့ အန်ကယ်ယူဆတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အန်ကယ်ကြီး မောသွားဟန်နှင့် သူ့ကော်ဖီအေးခွက် ယူမော့လိုက်ပြန်သည်။ အန်တီကြိုင်က ခုထိ ဘာမှဝင်မပြောသေး၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးမှ...

“အခုထိရော... သမီးအပေါ် မြတ်နိုးနေဆဲပဲလား ငါတူ”

“အဲ... ကျွန်တော်ကသာ စခဲ့တာပါ ယမုံဘက်က ဘာတုန့်ပြန်မှုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး... ပြီးတော့လည်း သူက အခု...”
မင်းဝေအောင် စကားမဆုံးခင်မှာပင် အန်ကယ်က

လက်ကာပြသဖြင့် ဆက်ပြောခွင့် မသာတော့... ”

“အဲဒါလိုရင်းပဲ... အဲဒါ သိရရင်တော်ပြီ၊ ငါတူက သမီးရှင်တွေ လက်မလွှတ်ချင်တဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ အန်ကယ် တို့လည်း မင်းကို သမက်တော်ချင်ပါတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မင်းနဲ့သာဆို... အန်ကယ်တို့ သဘောတူတဲ့အကြောင်း သူ့သိမသွားဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်ကယ်တို့ ဒီကိစ္စပြောဖို့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်... အဲလိုဆက်ကြည့်တော့မှ ဖုန်းကိုပါထားခဲ့မှန်းသိရတော့တာ... လေ”

“ဪ... ”

“ဒါနဲ့... သူ့အမေ ရိပ်သာကိုလိုက်သွားတော့လည်း လုံးဝထွက်မတွေ့ဘူး...”

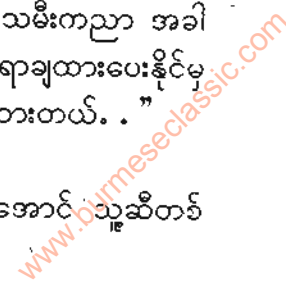
“တကယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသွားပြီနဲ့တူပါရဲ့...”

မင်းဝေအောင် ဝင်ထောက်သည့် စကားကို အန်ကယ်ကြီး လက်ခံချင်ပုံမရ ခေါင်းရမ်းပြီး ကန့်ကွက်သည်။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး သူ့အဲဒီလိုနေနေတာကို အန်ကယ်တို့မကြည့်ရက်ဘူးကွာ... ၊ သမီးကညာ အခါမလင့် ဆိုသလို... သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ နေရာချထားပေးနိုင်မှ မိဘတာဝန် ကျေမှာလို့ အန်ကယ်ခံယူထားတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီအတွက်... မောင်မင်းဝေအောင် သူ့ဆီတစ်



ခေါက်လောက်သွားပေးပါလား... အန်ကယ်အကူအညီ တော့င်းတာပါ.. ”

“ဗျာ.. ”

“မင်းနဲ့တွေ့ပြီး မင်းပြောတာ သူနားထောင်ရရင် သဘောထားပြောင်းသွားမယ်လို့ အန်ကယ်ယုံတယ်.. ”

“အဲ.. အဲဒါက.. ”

“မင်းပဲ သမီးကို မြတ်နိုးတယ်ဆို.. ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အန်ကယ်.. ”

“အန်ကယ်ပြောတာ မင်းအတွက် သိပ်ခက်ခဲနေ လား.. ကြယ်ကိုဆွတ်ခိုင်းတာမဟုတ်သလို မြင့်မိုရ်တောင် ကို ခုန်ကျော်ခိုင်းတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး.. ”

အန်ကယ် မင်းဝေအောင်၏ မခံချင်စိတ်ကို နှိုးဆွ သလိုမျိုး ရိတိတိ စကားပြောနေသေး၏။ သို့သော် အခြေ အနေက ထင်သလောက်မလွယ်မှန်း မင်းဝေအောင် သိနေ ၍ ကတိပေးရခက်နေသည်။

“အန်ကယ်ပြောတဲ့အတိုင်း တစ်ခါလောက်ကြိုးစားမ ကြည့်ချင်ဘူးလား မောင်မင်းဝေအောင်.. ”

မင်းဝေအောင် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ကြိုးစားကြည့်ပါကွယ် သူ့စိတ်တွေ ထွေပြားနေလို့ သာ ဒီလိုလုပ်သွားတာပါ.. အဲဒီလောက် သူ စိတ်မပြတ်ပါ ဘူး.. ”

အန်တီကြိုင်ကပါ ဝင်ရောက်တိုက်တွန်းပြောဆိုလာ ၍ မင်းဝေအောင် ငြင်းရခက်သွားသည်။

“အင်း.. အဲ.. ကျွန်တော် တစ်ခေါက်လောက် တော့ သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ် အန်တီကြိုင်.. ”

“အမလေး.. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်မင်းဝေ အောင်ရယ်.. ”

“ဒါပေါ့ကွ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပစ်ရမှာပေါ့ တွေဝေမနေနဲ့ တွန့်ဆုတ်မနေ နဲ့.. လိုက်သွားပြီး နားဝင်အောင်ပြော၊ ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲ ဆွဲသာခေါ်လာခဲ့ကွာ.. ”

အန်ကယ်ကြီးက ရိပ်သာမှ ယောဂီတစ်ယောက် ပြန် ခေါ်လာဖို့ကို ငှက်ပျောသီးအခွံနွာစားသလိုမျိုး ပြောနေ၏။

“အန်တီက ယမုံကို သီလရှင် ဝတ်နဲ့တော့ မမြင်ချင် ဘူးကွယ်.. ”

“သီလရှင်ဖြစ်သွားရင်လည်း အနည်းဆုံး ပထမငယ် အများဆုံး ဓမ္မာစရိယလောက်တော့အောင်မှ ထွန်းပေါက် မှာ၊ အန်ကယ်သမီး အဲသလောက် ဉာဏ်မကောင်းဘူး.. ဘွဲ့ရတာတောင် ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရယ်ကွ.. ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ”

“ပြောမရရင်.. အလုပ်ကထွက်လို့ပေးရမယ့် လျော် ကြေးငွေ အန်တီတို့ မတတ်နိုင်ဘူးလို့သာပြောလိုက်ကွယ်”

“ဪ.. သူ့အလုပ်က လျော်ကြေးပေးရဦးမှာလား”

“ဒီလိုကွ ငါတူရ နှစ်လသုံးလလောက်ဝင်လုပ်လို့ကံ လခပိုပေးတဲ့ဘက်ကိုပြောင်းပြေးလိုက်နဲ့ ဝန်ထမ်းမတည်ငြိမ် လို့ အလုပ်ဝင်ကတည်းက သုံးနှစ်စာချုပ်ချုပ်ထားတာ၊ သမီး

ဝင်လုပ်တာ ဆယ်လပဲရှိသေးတယ်..”

“ဆယ်လတွက် ရထားတာ ဆယ်ငါးသိန်း၊ သုံးဆ လျော်ရမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားသာကြည့်တော့ မောင်မင်းဝေ အောင်ရေ..”

“ဟုတ်တာပေါ့.. တနင်တပိုးကြီး ပြန်ပေးရမှာ..”

“အဲဒါကြောင့် ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲ သာ၊ မြွေမသေတုတ်မကျိုး၊ ဗိုနေမြ ကျားနေမြပဲ ရှိနေစေဖို့ ငါ့တူပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်.. ကျွန်တော် ကြီးစားကြည့် မှာပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်.. မင်းကိုယ့်ကြည်ပြီး သမီးပြန် လာမယ့်နေ့ကို အိမ်ကပဲ စောင့်နေတော့မယ်ကွာ..”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ.. ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြု ပါဦး ခင်ဗျာ..”

“ကောင်းပါပြီကွာ.. ကောင်းပါပြီ”

အန်ကယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မင်းဝေအောင် သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ယမုံ ကို ရိပ်သာမှ ပြန်ခေါ်နိုင်ပါ့မလားဟုလည်း မယုံမရဲဖြစ်နေ၏။

ဘယ်လိုပြန်ခေါ်ရမှာလဲ ဆိုတာလည်း စဉ်းစားမရ ဒီကိစ္စ တိုးကြီးတို့နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်မည်ဟုသာ စိတ်ထဲတေး ထားလိုက်၏။



အခန်း(၃၇)

စတီးကုတင်တစ်လုံးကို ဂဟေဆော်နေသည့် တိုးကြီး ထံ ထိုက်အောင်ချိုင့်ဆွဲပြီးရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်.. ထမင်းမစားသေးဘူးလား..”

“စားမှာပေါ့ဟ ဆာနေတာကြာလှပြီ လက်စဖြတ်နေ တာ”

တိုးကြီး နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဂဟေတစ်ချက်ကို တို လိုက်ပြီး ကီရိယာတန်ဆာပလာများကိုချကာ အညောင်းဆန့် လိုက်၏။

“ဟို အူကြောင်ကြောင်ကိုယ်တော်ရော..”



“ဝယ်နေကျချာတိတ် စားသောက်ဆိုင်ဘက် လွတ် လိုက်တာတော့မြင်တာပဲ ပြန်ရောက်လောက်ရောပေါ့..”

တိုးကြီး သူ့ချိုင့်လှမ်းဆွဲပြီး မင်းဝေအောင် အခန်း ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ မင်းဝေအောင် စားပွဲပေါ်တွင် ဖေါ့ ဘူးသုံးဘူး ရှိနေတာတွေ့၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်မိကြသည်။ မင်းဝေအောင် ကာရံထားသော မှန် ချပ်များမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးနေသဖြင့် သူတို့ဝင်လာတာကို မသိ။

“မင်းဝေအောင်”

“ဟမ်”

လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် မင်းဝေအောင် လန့်သွား ပြီး လှည့်ကြည့်၏။

“အောင်မာ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင်တွေးနေလို့ အလန့်ထန်းလျက်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အေးလေ.. မားပြင်လာတာ ကျနေတာပဲ..”

“အေးကွာ.. တွေးစရာတွေများနေလို့..”

ထိုက်အောင်က မင်းဝေအောင်ကြည့်ခဲ့သည့် နေရာ ကို လှမ်းကြည့်ရှင်း..

“ဪ.. မင်းက ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဗယာကြော် ကုလားမကို ရှိုးနေတာကိုး မင်း သူ့ကိုကြုံမလို့လား..”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါညစ်နေတာနော်.. ထောင်တန် တဲ့စကားကို အချုပ်ထဲမှာ မပြောနဲ့..”

“ဘာတွေ ညစ်နေပြန်ပြီလဲကွာ၊ သိပ်မစားနဲ့ ခေါင်းဖြူ

ကြီးဖြစ်သွားမယ်”

ခုံများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြရင်း ဖေါ့ဘူးများကို ဖွင့် ကြည့်ကြ၏။

“ဟား.. ရှယ်တွေပါလား မင်းဝေအောင် ဘာစိတ် ကူးပေါက်လို့လဲ..”

“ငါလူလိုနေမယ် လူလိုစားတော့မယ် အဲဒါကြောင့် စုံအောင် ဝယ်ထားတာ”

“အဲဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝကြိုဆိုတယ်ကွာ..”
တိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့ချိုင့်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

အကြော်စုံလေးခု ပါလာတာတွေ့ရသည်။
“မဗိုက် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ ကြုံရာဝယ် ထည့်လာတာ..”

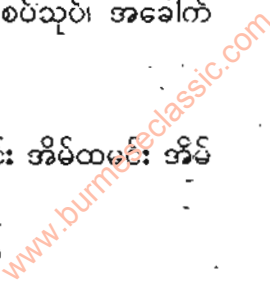
“ဟိုကောင်ရော ဘာပါလဲ..”

“ဗိုလုံသီးနဲ့ ပုစွန်အရည်သောက်.. ပြီးတော့ ငရုပ် သီးထောင်း..”

ထိုဟင်းကို မင်းဝေအောင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။
“အဲဒီဟင်း ငါစားမယ်.. ထိုက်အောင်..”

“ရပါတယ်ကွာ.. စားပါ..”
“ငါဝယ်ထားတာ ပြည်ကြီးငါးအစပ်သုပ်၊ အခေါက် ကင်နဲ့ ကိုက်လံပလိန်းနော်”

“အေးပါ တွေ့ပါတယ်ကွာ..”
“နေစမ်းပါဦး မင်းဝေအောင် မင်း အိမ်ထမင်း အိမ် ဟင်း သိပ်ကြိုက်နေလား”



“ကြိုက်တယ် နောက်ဆို မိန်းမကိုချက်ခိုင်းပြီး ချိုင့် အပြည့်ထည့်လာမှာ..”

ထိုက်အောင်နှင့်တိုးကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့် လျက် အချင်းချင်း ကြည့်မိကြ၏။

“မိန်းမယူတော့မယ်.. ဘယ်သူ့ကို ယူမှာလဲ..”

“ယမုံ..”

“ဘာ.. ယမုံ ဟုတ်လား၊ ယမုံ ရိပ်သာက ပြန်လာပြီ လား၊ မင်းနဲ့ အိုကေသွားပြီပေါ့..”

“ဟင့်အင်း..”

“ဟာကွာ မင်းဝေအောင်ရာ စကားကောင်းကောင်း ပြောစမ်းပါ..”

မင်းဝေအောင်က ဗုံလုံးသီးနှင့် ပုစွန်ဟင်းကို ထမင်း ပေါ်လောင်းထည့်ပြီး အားရပါးရ စားနေ၏။

“ကောင်းတယ်ကွာ အိမ်ချက်လေး.. ဒီလိုဟင်းမျိုး ငါအမြဲစားချင်တာ..”

“ဟုတ်ပါပြီ အဲဒီ အိမ်ဟင်းအိမ်ထမင်းကို ဘယ်သူ ချက်မှာလဲ..”

“ယမုံပါဆိုနေမှကွာ.. မနေ့က ယောက္ခမအထီးကြီး ကိုယ်တိုင် ဖုန်းလှမ်းပြီး အိမ်ကိုလာခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်..”

“ဟေ့.. ဟုတ်လား..”

“အေး.. ငါရောက်သွားတော့ သူ့သမီးကို ချစ်စကား ပြောဖူးလားတဲ့.. ငါကလည်း ဟုတ်ကဲ့ပေါ့၊ အခုရောတဲ့.. အခုလည်း ချစ်နေပါသေးတယ်လို့ဖြေတော့၊ သူတို့လင်မ

ယားနှစ်ယောက်လုံး ငါနဲ့ဆိုရင် သဘောတူတယ်ပေါ့ကွာ..”

တိုးကြီးတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့ဩပြီးမျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာကြ၏။

“အဘိုးကြီးကပါ ထပ်ပြောတာဆိုတော့ အခြေအနေ ကောင်းတာပေါ့ကွာ..”

“အင်း.. ယမုံကို ရိပ်သာကနေ ရအောင်ပြန်ခေါ်ခဲ့ တဲ့.. အိမ်ပြန်လာတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်တဲ့..”

တိုးကြီးနှင့် ထိုက်အောင်တို့ မျက်နှာများပေါ်မှာ စိတ် အားထက်သန်ခြင်းများ ပျောက်ဆုံးသွား၏။

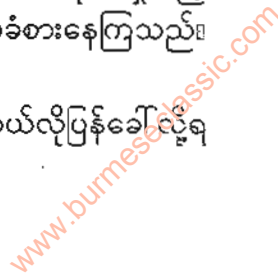
“အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ.. ယမုံကို ရိပ်သာက ပြန်ခေါ်မယ့်အစား (၂၀၀၈)ဖွဲ့စည်းပုံကိုပဲ ပြင် လိုက်ချင်တယ်.. အဲဒါမှလွယ်ဦးမယ်..”

“တစ်ပြည်လုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရုံချင်သာ ရသွားမယ် ယမုံ ပြန်လာဖို့က လမ်းမမြင်ဘူး..”

“မင်းတို့ကလဲကွာ..”

စိတ်ဝင်စားမှုလျော့ကျသွားသည့် ထိုက်အောင်တို့ တရုတ် ဟင်းလျာများကို ဆွဲယူကာ ထမင်းစားခြင်းကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်ကြတော့၏။ မင်းဝေအောင် ပါးစပ်အရသာခံ ပြောနေတာကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တကယ်အရသာရှိသည့် တရုတ်ဟင်းလျာများကိုသာ လျှာအရသာခံစားနေကြသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး..

“ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ယမုံကို ဘယ်လိုပြန်ခေါ်လို့ရ မလဲဆိုတာ ပြောဦးလေ..”



‘ရိပ်သာကနေ ပြန်ခေါ်ဖို့နည်းဟုတ်လား.. အင်း... ဒီလိုလုပ်ကွာ.. မင်း ကစားစရာ သေနတ်တစ်လက် ဝယ်ပြီး ရိပ်သာကို ဝင်စီး၊ ပြီးရင် ယမုံကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ အဲလိုပဲလုပ်လို့ရမယ်..’

“ဟာ.. ကွာ..”

“အေးလေကွာ တိုးကြီးကလည်း ဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလဲ.. အဲလိုလုပ်လို့ ဖြစ်မလား၊ အကောင်းဆုံး နည်း ငါပြောပြမယ်.. မင်းအရင်ဆုံး ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်..”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ..”

“ဆိုင်တာကို ငါပြောပြမယ်၊ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ရိပ်သာ ကို ဝင်ပြီးရင် ဂန္ဓာရီခရီးလှည့်ဖို့ တစ်ပည့်လိုတယ်ဆိုပြီး ယမုံ ကိုရွေး၊ ပြီးရင် ကိုးသင်္ချိုင်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်မယ် အကြောင်းပြရင်း ခိုးပြေး..”

“အဟားဟားဟား.. အဲဒါကောင်းတယ် မင်းဝေ အောင်”

“မင်းတို့ကွာ စကားကောင်းတော့ မပြောကြဘူး”

“ဟာ.. ပြောစရာလားကွာ.. မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ မဖြစ်မနေ မင်းသွားခဲ့ပြီဆိုပါတော့.. ယမုံနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အဲဒီ ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ မိန်းမကို ယမုံရဲ့မိဘတွေက ကိုယ်နဲ့ဆိုစိတ်ချ တယ်တဲ့.. အဲဒါ လက်ထပ်ရအောင် ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောရဲလား”

တိုးကြီးစကားကို မင်းဝေအောင် မချေပနိုင်။

“မစဉ်းစားနဲ့ မင်းဝေအောင် လောကုတ္တရာနယ်မြေ

မှာ လောကီကိစ္စဆောင်ရွက်လို့ အောင်မြင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

“ဟာကွာ.. စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေပဲ ပြောမနေနဲ့ကွာ”

“ပြောစရာက ဒါပဲရှိတာကိုးကွာ..”

ထိုက်အောင်တို့ ထမင်းဆက်စားနေကြသော်လည်း မင်းဝေအောင် မစားနိုင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာမှန် နေသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေ လေ၏။ ရိပ်သာသို့ သွားဖို့မသွားဖို့ကိုပင် ဝေခွဲမရဖြစ်လာ သည်။ ယမုံမိဘများ၏ သဘောတူခွင့်ပြုမှုက ငြိမ်သက်နေ သည့် နှလုံးသွားရေပြင်ကို ဂယက်ထစေခဲ့တာတော့ အမှန် ပဲဖြစ်၏။

ဘယ်လောက်ပဲ မျှော်လင့်ချက်နဲ့နေသည်ဖြစ်စေ ကြိုးစားကြည့်ချင်စိတ်တော့ မင်းဝေအောင် ရင်ထဲမှာရှိနေ သည်။ ကြိုးစားမကြည့်ဘဲ လက်လျှော့ခြင်းထက် ကြိုးစား ကြည့်ပြီး ရှုံးနိမ့်ရသည်က ပို၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု သူထင် သည်။

ယမုံအားချစ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် ခုထိ သူ့နောင်တမရမိ သေး။ မိန်းမယူမည်ဆိုလျှင် သူ့ဇနီးက ယမုံပဲဖြစ်ရမည်ဆို သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က စွဲမြဲစွာ ရှိနေသေးသည်။

“ဟူး.. ရင်မောရပါလား ယမုံရယ်..”



အခန်း(၃၀)



နေ့ခင်းဆယ့်တစ်နာရီထိုးလုလုတွင် အချစ်ကင်းမဲ့ဇန့် သို့မဟုတ် ရိပ်သာသို့ မင်းဝေအောင် ရောက်လာ၏။ ရိပ်သာ တွင်း တိတ်ဆိတ်နေမှုက လူသူလေးပါးလုံးဝ မရှိဟုပင် ထင် ရလောက်သည်။ အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်တော့ ယောဂီ များ နေ့ဆွမ်းသုံးဆောင်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဒါအချိန်ကောင်းပဲဖြစ်သည်။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင်တော့ ယောဂီတွေ တစ်နာရီလောက် လွတ်လပ်ခွင့်ရကြသည်။ ထို အချိန်အပိုင်းအခြားအတွင်း ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟုလည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

ယောဂီစားသော ထမင်းတစ်နပ်၏ ကြာမြင့်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရတာ ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း လောက်ရှိမည်ဟု မင်းဝေအောင်ထင်နေသည်။ နာရီလက် တံက ပက်ကျိစီးပြီး ခရီးသွားနေသည်လားမသိ၊ ကြာလွန်း လှ၏။ ခေတ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာန ၏ အနိမ့်ဆုံးတစ်နေ့လုပ်ခ-သတ်မှတ်ရေး ဆွေးနွေးပွဲလို ဖြစ် နေသည်။

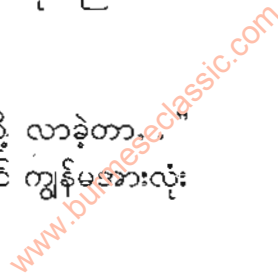
မည်သို့ဆိုစေ အချိန်နှင့်ဒီရေက လူကို မစောင့်သော် လည်း လူစောင့်နေသည့်အချိန်ကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့၏။ ယောဂီတွေ ဆွမ်းစားဆောင်မှ ဆင်းလာ နေကြပြီ။ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ကျော်တွေကြားထဲမှာ နှစ်ဆယ်ကျော်ကို ရှာရတာ လွယ်ပါသည်။ ပိုချစ် နှနယ်အလှ ကြွယ်နေသည့် ယောဂီ ယမုံကို သူလှမ်းမြင်ရသည်။ ယမုံက ထိ-သိ-သတိနှင့် ဆင်းလာသည်မို့ ရှေ့တစ်လံထက် ပို၍ မကြည့်မှာ သေချာသည်။ ယမုံ သူ့ကိုမမြင်လျှင် မြင်နိုင် အောင် လူလုံးပြရမှာက သူ့အလုပ်ဖြစ်၏။

မင်းဝေအောင် လှေကားအဆင်းမှ စောင့်နေလိုက် သည်။ အဖြူနှင့် အညိုရောင်တွေကြားမှာ အရောင်ကွဲနှင့် မင်းဝေအောင်ကို အားလုံးသတိပြုမိကြ၏။ ယမုံလည်း သတိ ပြုမိသဖြင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် . . .”

“ယမုံ . . ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ။”

“မပြောပါနဲ့တော့ ကိုမင်းဝေအောင် ကျွန်မအားလုံး



ကို ထားပစ်ခဲ့ပါပြီ. . .”

“မဟုတ်သေးပါဘူး. . . ဘဝအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကားမို့ပါ. . .”

“သေတတ်ဖို့ထက် ပိုအရေးကြီးတာ ဘာများရှိသေးလို့လဲရှင်. . .”

ယောဂီမကို စည်းရုံးရေးဆင်းရတာ ထင်သလောက် မလွယ်မှန်းကိုယ်တွေ့ ကြုံရ၍ မင်းဝေအောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် အသက်(၄၀)ကျော်အရွယ် ယောဂီတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး. . .

“ညီမလေး ယမုံရေ ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ က. . . ကိုမင်းဝေအောင် အမေတို့ကို နေကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါနော်. . .”

နှုတ်ဆက်စကားနှင့် နှင်သည့်စကားရော၍ ပြောပြီး ယမုံ လာခေါ်သည့် ယောဂီနှင့်အတူ လိုက်သွားသည်။ မင်းဝေအောင်မှာ ကမ္ဘာမြေပေါ်အခုမှ ခြေချဖူးသည့် လူတစ်ယောက်လို အလွန်အမင်း အားငယ်သွားတော့၏။

အကုသိုလ်ကြီးလွန်းသူတစ်ယောက် ဓမ္မနယ်မြေအလယ်မှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

အသည်းမာတိလား၊ စိမ်းကားတာလား၊ တရားရှင်ဖြစ်နေတာလား မသိရသည့် ယမုံကတော့ သူ့နယ်မြေမှာ တရားဖော် များနှင့် တစ်သွေးထဲတစ်သားထဲ ဖြစ်နေပြီထင်၏။

ဒီရိပ်သာမှ အရုံးနှင့် လှည့်ပြန်ရတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိမှန်း မသိတော့။ ဒီတစ်ခါလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထွက်လာခဲ့

ရ၏။ မကလေးဆန်စွာ တိုင်ပြောချင်တာလားတော့မသိ၊ အန်ကယ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“အန်ကယ်. . . ကျွန်တော် မင်းဝေအောင်ပါ”

“ဪ. . . အေး သမီးဆီရောက်ပြီးပြီလား မောင်မင်းဝေအောင်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အခု ရိပ်သာက ဆက်နေတာပါ. . .”

“ဘာထူးလဲ. . .”

“ယမုံက စကားကို အစမခံဘူး အန်ကယ်၊ အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီမို့ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့တဲ့. . .”

“ဇွတ် ဆက်ပြောမှပေါ့. . .”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ် အန်ကယ်. . . အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ လာပြောလို့ သူလိုက်သွားတော့ ဆက်ပြောလို့ မရတော့ဘူးအန်ကယ်”

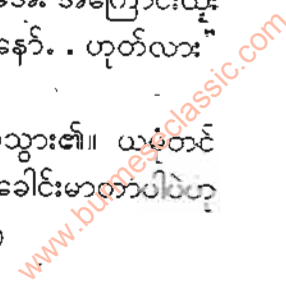
“အင်း. . . သမီးက တော်တော်ခေါင်းမာတာကွ. . . အဲဒါ ငယ်ငယ်ထဲက သူ့အကျင့်ပဲ. . . တစ်ခါထဲနဲ့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“လွယ်မယ် မထင်ဘူး အန်ကယ်. . .”

“ယောက်ျားပဲကွာ. . . ငုပ်မိသဲတိုင်ပေါ့ ဟုတ်ပါပြီလေ အားတော့မလျှော့လိုက်ပါနဲ့ဦး၊ အေး. . . အေး အကြောင်းထူးတဲ့အခါကျတော့လည်း လှမ်းပြောပါဦးနော်. . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . . အန်ကယ်. . .”

ဖုန်းပိတ်ပြီးတော့ ပိုပြီးစိတ်လေသွား၏။ ယမုံတင်ခေါင်းမာတာမဟုတ်၊ သူ့အဖေကလည်း ခေါင်းမာတာပါပဲဟု



သုံးသပ်မိသည်။

မင်းဝေအောင်၏ အပြန်ခရီးက မရေရာမသေချာမှု
တွေကြားထဲ တိုးဝင်ဖို့သာ ရှိတော့၏။



အခန်း(၃၉)

အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကမ္ဘာမှာ အဆင်မပြေ
သော်လည်း လုပ်ငန်းက တိုးတက်သထက်တိုးတက် အောင်
မြင်နေ၏။ ဝါဝင်ခါနီးပြီမို့ မင်္ဂလာဆောင်တွေ တွန်းစီနေသ
ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ကောင်းနေသည်။ ရောင်းကောင်းတော့
ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်းမှာလည်း မအားရအောင် အလုပ်တွေများ
နေကြ၏။

ဒီကြားထဲ တိုးကြီး၏ငါးပူးတင်မက အကောင်ပေါက်
နေသဖြင့် တိုးကြီးကို အွန်ဂျူတီပေးထားရ၏။ သားဦးတ
မိန်းကလေး၊ ဒီတစ်ခါမွေးတာ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ . .

www.burmeseclassic.com

တိုးကြီးဘဝက၊ ကျားတစ်၊ မတစ် နှင့် တစ်ဂိုးစီသရေကျကာ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲစာရမည့်အပြင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ တစ်ယောက်စာတာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

တိုးကြီးနေရာမှာ နေ့စားအလုပ်သမားတစ်ယောက် ခေါ်ယူအားဖြည့်၍ လုပ်ငန်းလည်ပတ်အောင် လုပ်ထားရသည်။ ထုတ်လုပ်မှုပိုင်းက အလျဉ်မမီ၍ မဖြစ်၊ ငကန်းမအားလျှင် ငစွေကိုဌားပြီး ဆက်လက်ချီတက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ညနေအလုပ်သိမ်းပြီးနောက် တိုးကြီးထံ ဖုန်းဆက်၍ လာခဲ့မည်ဟု လှမ်းချိတ်လိုက်သည်။ ထိုကံအောင်နှင့်အတူ မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ညနေခြောက်နာရီ ထိုးလုနီးမှ ဆေးရုံသို့ရောက်သည်။

မစည်ကားအပ်သော နေရာထဲက တစ်ခုဖြစ်သည့် ဆေးရုံမှ ဝက်ဝက်ကွဲစည်ကားနေ၏။ စည်းကားတာချင်းအတူတူ ရိပ်သာက တိတ်ဆိတ်ပြီး ဆေးရုံက ပွက်လောရိုက်ဆူညံနေသည်။ ပြီးတော့ အများစုက အပူသည်တွေဖြစ်၏။

ရက်ပိုင်းအတွင်း အလုပ်ခွင်မှလွဲ၍ ရောက်ခဲ့သည့် နေရာနှစ်ခုဖြစ်သည့် ဆေးရုံနှင့် ရိပ်သာကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ မင်းဝေအောင် တရားတွေရနေ၏။ သားဖွားမီးယပ်ဆောင်ကို မေးမြန်းစုံစမ်း၍ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆေးနဲ့ အရက်ပျံ့နဲ့ ကလေးနဲ့၊ ချွေးနဲ့စုံသည့် လူအသစ်လေးများ မွေးဖွားရာနယ်မြေသည် တစ်ပါတ်ရစ်ချစ်သူနယ်မြေပင်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

မောင့်အချစ်မြားစူးပြီး အာဝေနိကဒုက္ခကို အသက်နှင့်ရင်း၍ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော မိခင်လက်သစ်နှင့် မိခင်လက်ဟောင်းများ ကိုယ့်ကလေးကိုယ် နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေကြကာ မကြည့်ချင်သော်လည်း မြင်နေရသည်။

တိုးကြီးနှင့် ငါးပူတင်းမတဖြစ်လဲ မဒမ်းတိုးကြီးတို့ကို မူးနောက်နေအောင်ရှာပြီးမှတွေ့သည်။ တိုးကြီးက နို့စို့နေသော သူ့ကလေးသူငယ်ကြည့်ရင်း အပြုံးပန်းတွေဝေဖြာနေ၏။ ယောက်ျားလေးလိုချင်ကြသော မိဘများထဲမှာ သူလည်းအပါအဝင် ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဟေ့ကောင် အမလေး ရုပ်ကလည်း ပြုံးတာတောင် မာရေကျောရေနဲ့ သားရှင်ဆိုပြီး မာန်တက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

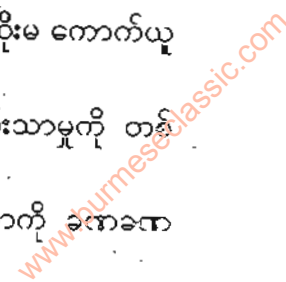
“ဟာ.. မင်းတို့တောင် ရောက်လာပြီ အောက်ဆင်းပြီး စောင့်မလို့ဘဲ သားကိုကြည့်ရတာ မဝသေးလို့..”

“အပိုတွေကွာ.. နောက်(၁၆)နှစ်လောက်ဆို သားအဖနှစ်ယောက်အတူ အရက်ဆိုင်ထိုင်ရတော့မယ့်ဟာကို”
“အေး မင်းတို့မှာ အဲဒီလို အရက်သောက်ဖော် မရှိဘူးမို့လား။”

“မယားပါ သားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ မုဆိုးမ ကောက်ယူပြီး မင်းကိုကျော်တက်ပြမယ်”

ပေါက်ကရ စကားတွေပြောပြီး ဝမ်းသာမှုကို တစ်လှည့်စီ ဖော်ပြကြသည်။ မဒမ်းတိုးကြီးက..

“ဘောင်လည်း.. မိန်းမယူဖို့ ရိပ်သာကို ခဏခဏ



သွားနေတယ်ဆို. . "

"ဟာ. . . တိုးကြီးကတော်ရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ. . သူများတွေကြားပြီး အထင်လွဲ ကုန်ပါဦးမယ်. . "

"ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်လေ. . ဘောစီရဲ့"

"အေးပါဟာ. . လက်ဘက်ကောင်းစားချင်လို့ နည်းနည်းကြာနေတာ၊ ဒါနဲ့. . မင်းတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား ဘာလိုသေးလဲ"

"လိုတာတွေတော့ အများကြီးပေါ့ကွာ. . ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်. . "

"ကဲပါကွာ. . ဘာမှပူမနေနဲ့၊ မင်း သားတစ်ယောက် ထပ်ရတာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့. . ရော့. . ငွေတစ်သိန်း"

အစကတည်းက ရည်ရွယ်ယူလာသည့် ငွေတစ်သိန်းကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့ တိုးကြီးမောင်နှံတို့ မျက်နှာတွေ ဝင်းပသွား၏။ နီတာရဲလေးကို မထိတထိတို့ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ. . ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသော ဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ အခွင့်အရေးရခိုက် လိုက်ပို့ဦးမည်ပြောကာ တိုးကြီးသူမိန်းမနားမှ ထွက်ပြေးလိုက်ပါလာသည်။ ထိုက်အောင်က ကြားဖူးနားဝစကားနှင့် တိုးကြီးအား သမ၏။

"မင်း မိန်းမ ရိုးရိုးမွေးလာ ခွဲမွေးလား. . "

"ရိုးရိုးမွေးတာပေါ့ဟာ. . ခွဲရင် လေးငါးသိန်းမကကုန်မှာ"

"ဒါဆို ချုပ်ရိုးချုပ်သားကော ကောင်းရဲ့လား၊ သား"

ဖွားဆရာမကို လာဘ်ထိုးပြီး အပိုတစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ချုပ်ခိုင်းရဲ့လား. . "

"ဟေ့ကောင်. . ဟေ့ကောင် နိုင်ငံရေးတွေ့ မပြောနဲ့ ထိုက်အောင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်အပြင် နောက်ထပ်(၄၅) ရက် ရှောင်ရမှာမို့ တင်းနေတာနော်. . အားလုံးမင်းအပေါ် ပုံကျသွားမယ်. . "

တိုးကြီး၏ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသစကားကြောင့် စိတ်ညစ်သူ တွေများနေသည့် ဆေးရုံထဲမှာ သူတို့အားရပါးရ ရယ်မိကြ၏။ ဆေးရုံရှေ့ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ရင်း စကားပြောဖြစ်သည်။

"တိုးကြီး လွန်ရော ကျွံရော နှစ်ပါတ်လောက်ပဲနားနော်"

"ဟာ. . မင်းကလည်း အစိုးရဝန်ထမ်းတွေဆို မိန်းမ မီးဖွားရင် ယောက်ျားပါ သုံးလခွင့်ပေးဖို့ လွှတ်တော်မှာ ဆွေးနွေးနေကြတဲ့ဥစ္စာ. . "

"ဟေ့ကောင်. . အဲဒါက ဝန်ထမ်း၊ သူတို့မှာ ဂျာနယ်ဖတ် ဂိမ်းဆော့တာလောက်ပဲ လုပ်စရာရှိတာလေ. . "

"တစ်လလောက်တော့ လုပ်ကွာ. . "

"မဖြစ်ဘူး တိုးကြီး အော်ဒါတွေပုံနေတာ. . မင်္ဂလာဆောင်ရာသီဆိုတော့ စတီးကုတင်ဝယ်လိုအားက အမုန်းတက်နေတာ. . "

"အေးပါကွာ. . ငါယောက္ခမကြီးကို လှမ်းဒေါ်လိုက်ပါ့မယ်၊ တောကလာရမှာ သူလာတဲ့အထိတော့ ခွင့်ပေး"

“အေး.. အဲလော့က်တော့ ရပါတယ်..”
လက်ဘက်ရည်သောက် ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ပါးစပ်မ
အားသဖြင့် စကားသံခဏတိတ်သွား၏။ စီးကရံက် တစ်ဝက်
ကျိုးမှ..

“မင်း.. ယမုံနဲ့ သွားတွေ့သေးလား..”

“အေး..”

“အခြေအနေ”

“မကောင်းပါဘူး.. ဘာမှတောင် မပြောခဲ့ရဘူး၊ သူ
ကလူငယ်ဆိုတော့ ရိပ်သာမှာ ဆရာကြီးဖြစ်နေတာ၊ ဆရာ
တော်ကို ကူနေရတယ်ကွ.. မအားဘူး၊ ပြီးတော့ အားလုံးကို
ထားခဲ့ပြီမို့ ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့တဲ့..”

“ဒါဆို ငတ်ပြီပေါ့..”

“အေး.. ဆိုပါတော့..”

ဘောစီ အချစ်ရေး အဆင်မပြေတာသိရ၍ သူငယ်
ချင်းတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။

“ယမုံ တော်တော်မိုက်တယ်ကွ၊ သူလှတယ်ဆိုတာ
လည်း သူ့ဘာသာသိမှာပါ.. ဒါနဲ့များ အလှအပကို အသုံးချ
ဖို့ ဘာလို့အာရုံမကျတာလဲ မသိဘူး..”

ထိုက်အောင်၏ မှတ်ချက်ကို တိုးကြီးထောက်ခံ
သည်။

“အဲဒါ ဝင်ကြွေးပါလာလို့ ဆပ်နေရတာပဲ ဖြစ်မှာ..”

“ဒီအချိုးအတိုင်းဆိုရင် ယမုံကို မင်းလက်လွှတ်လိုက်
ရတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သုံးလမပြည့်ခင် သီလရှင်မဝတ်ခင် အထိတော့
ကြိုးစားကြည့်မယ်စိတ်ကူးတာပဲ တိုးကြီး..”

“အေးပေါ့.. ရရင်အမြတ်ပဲဟာ..”

“ကောင်းတယ်.. အားပေးတယ်.. ဆက်လုပ်”

အစည်းအဝေးတက်သူ နှစ်ယောက်ထဲရှိတာ နှစ်မဲရ
၍ ထိုအဆိုကို ရာနှုန်းပြည့်ထောက်ခံသည်ဟု သတ်မှတ်ပြီး
အတည်ပြုလိုက်ကြလေ၏။



အခန်း(၄၀)



တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေကြားထဲ မျောလွင့်ပျံသန်းနေရတာကို မင်းဝေအောင် သဘောကျနေသည်။ အောက်ကိုဩကြည့်တော့ ကမ္ဘာမြေကို ရောင်စုံဘောလုံးကြီးအသွင် မြင်နေရသည်။ သူ့ဘာကြောင့် ကောင်းကင်မှာ ပျံနေနိုင်တာလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဖြစ်၊ အခွင့်အရေးရခိုက် ပျံသန်းနိုင်သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင် အယောင်ဆောင်ကာ လေဟုန်စီးရသည့် အရသာကို နှစ်သက်ခံစားနေ၏။

မီးပွင့်မရှိ ကားမပိတ် လမ်းမကျပ်သည့် ကောင်းကင်ဟိုင်းဝေးတွင်-မင်းဝေအောင် ယာဉ်ထိန်းရဲကြောက်စရာမလို

ဘဲ လွတ်လပ်စွာပျံသန်းနေသည်။ ထိုအခိုက် တိမ်တောင်ထူအတွင်း ဝင်းလက်ပြိုးပြက်နေသည့် ဗိမာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် မင်းဝေအောင် ကမန်းကတန်း ဘရိုတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

GOLDEN CITY အထပ်မြင့်အဆောက်အဦး စီမံကိန်းက မြို့ထိအောင် ထိုးတက်လာတာများလားအတွေးနှင့် သေချာလေ့လာ စူးစမ်းမိသည်။ ထိုအခါမှ စီမံကိန်းအဆောက်အဦးမဟုတ်ဘဲ နတ်ဘုံနတ်နန်းတစ်ဆောင်ဖြစ်နေမှန်းသိရသည်။

မင်းဝေအောင် အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ရောက်လာသဖြင့် ဘဝင်မြင့် မာန်တက်ပြီး ပီတိတွေဖြာဝေလျက်ရှိ၏။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နတ်ပြည်နှင့် ဆီဒိုးနား ဘယ်ဟာက သာသလဲသိရအောင် ဝင်ရောက်လေ့လာကြည့်၏။

နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ဆိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်လိုမှ မယဉ်ကောင်းသလို ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပခန်းနားနေတာမြင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နတ်သားဟုပင် အထင်ရောက်သွား၏။ မျက်မြင်တွေ့ရသည့် အခါ လူ့ပြည်က ဆီဒိုးနားမှာ . . ကျူးကျော်က အိမ်သာစုတ်အဆင့်လောက်သာရှိကြောင်း မင်းဝေအောင် သိသွား၏။

လူ့နှစ်ရပ်မကသော ရွှေတံခါးကြီးရှေ့ရပ်ပြီး တံခါးခေါက်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ် အလိုအလျောက်ပွင့်သွား၍ မင်းဝေအောင် လန့်သွား၏။

အထဲသို့လှမ်းကြည့်ရာများလှစွာသော နတ်သမီးချ

www.burmeseclassic.com

ရွှေတော်များအလယ်တွင် ရတနာသလွန်ထက် နတ်သား တစ်ပါးစံစားနေတာ တွေ့ရပြီး အထင်ကြီးအားကျမိသည်။

“အသင်လူသား ရှေ့တိုး ခစားလော့ . . .”

ထိုနတ်သားက လွန်စွာသာယာသောအသံဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်၍ မင်းဝေအောင် မရဲတရဲရှေ့တိုးခဲ့၏။ သလွန်ရှေ့အရောက်တွင် . .

“ကျွန်ုပ်ဟာ လူ့ဘဝရစဉ်ကာလက သင့်မိခင်ပင်ဖြစ်တယ်”

“ဗျာ . . နတ်မင်းကြီးက ကျွန်တော်ရဲ့ အမေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေတယ် အသင်လူသား . . .”

နတ်သားက လက်ကိုဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်တွင် ဖန်သားမဲ့ လက်မတစ်ထောင်အရွယ် ကွက်လပ်ငယ်တွင် တာဝတိံသာ အသံလွှင့်ရုံမှထုတ်လွှင့်သည့် 4HD နတ်ချန်နယ် အစီအစဉ်ကို ကြည့်ရှုရသည်။ ပေါ်လာသည်က ဇာတ်လမ်းတွဲမဟုတ် . . မိခင်ဒေါ်နှင်းဆီဆေးရုံတက်စဉ်က ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသော အမေနှင့် သူ့ပုံရိပ်ဖြစ်နေတာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ထားသော ဝီဒီယိုအခွေ ကြည့်ရသလို မိခင်ကြီး၏ စာပုဒ်အနီး၊ မင်းဝေအောင် ပြုပေးခဲ့သည့် ရည်စူးဒါနကုသိုလ်များ၏ မှတ်တမ်းကို တွေ့ရ၏။

“သားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကျေပွန်မှုကြောင့် သာဓုခေါ်ခွင့်ရပြီး ပြိတ္တာဘဝက ကျွတ်လွတ်လို့ အခုလို နတ်

စည်းစိမ်ခံစားရတာဖြစ်တယ် . . .”

“အမေ . . အမေရယ် . . သား . . သား ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဝမ်းသာတယ်ဆိုရင် ရည်စူးဒါနကို တတ်အားသရွှေ့ ပြုပေးပါ . . အသင်လူသား”

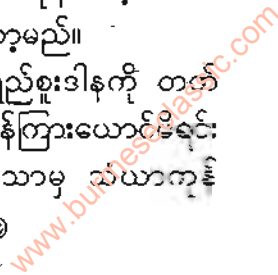
“ကောင်းလှပါပြီ ခင်ဗျာ . . .”

ထိုသို့ပြောဆိုအပြီးမှာပင် မင်းဝေအောင် ရပ်နေသောနေရာက အံ့ဖူးတံခါးလို ပွင့်ထွက်သွားကာ အောက်သို့ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ ဘုန်းခနဲ အင့်ခနဲ အသံမြည်အောင် ပြုတ်ကျသည့်ဒဏ်ကြောင့် နာကျင်စွာလန့်နိုးလာတော့မှ အိပ်မက်မက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျမှန်း သိသွား၏။

နတ်ပြည်အလည်တစ်ခေါက် အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အမေ မြင့်သထက်မြင့်သည့်ဘုံတွင် နတ်သားဘဝနှင့် ခံစားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိသည်။

သူပြုပေးခဲ့သည့် ရည်စူးဒါနတို့နှင့် အမေ အခုလို ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝရောက်သွား၍လည်း ကျေနပ်အားရဖြစ်မိသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် အချိန်တွေ ကုန်လာခဲ့တာ . . အမေ ဆုံးတာတောင် သုံးလ ပြည့်တော့မည်။

မိခင်နတ်သားမှာလိုက်သည့် ရည်စူးဒါနကို တတ်အားသရွှေ့ ပြုပါဆိုသည့် စကားအား ပြန်ကြားယောင်မိရင်း သုံးလပြည့်အထိမ်းအမှတ်ဒါနကို ရိပ်သာမှ သံယာဏ်



၂၅၆

ဝိဇ္ဇာ

ယောဂီကုန်နေ့ဆွမ်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ယမုံနှင့်လျှင် ဆုံခွင့်ရမည်မို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဒါန
အတွက် မင်းဝေအောင် အားပါနေတော့၏။



အခန်း(၄၁)

ယမုံနှင့်တွေ့သည်ဖြစ်စေ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ လို
ရင်းက မိမိလှူလိုသည့်နေ့တွင် အလှူရှင်ဦးနေခြင်းရှိမရှိ
ဆရာတော်အား တိုက်ရိုက်မေးမြန်းလျှောက်ထားရန် ဖြစ်၍
ရိုပ်သာအကျိုးဆောင် အဖွဲ့မှတစ်ဆင့် ဆရာတော်ကို ဖူးမျှော်
ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

သံဃာကုန် ယောဂီကုန်လှူမည့်သူဆိုတော့ တာဝန်
တွေများလှသည့် ဆရာတော်က သိပ်မကြာခင်မှာ ဖူးတွေ့ခွင့်
ရသည်။ ဤရိုပ်သာတွင် မကြာခဏ တရားဝင်ဖူးသည့် ကွယ်
လွန်သူ ဒေါ်နှင်းဆီ၏ သားဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးတော့

။ဌ
၇၈၄
၃၆

www.burmeseclassic.com

ဆရာရင်း ဒကာရင်းပမာ ဆက်ဆံရေးတွေ ကောင်းသွား၏။ ကျောင်းတွင် သံဃာက အပါးတစ်ရာနှင့် ယောဂီအယောက် နှစ်ရာရှိကြောင်း စာရင်းသိရပြီး လှူမည့်ရက်အား လျှောက် ထားသည်။

ထိုနေ့အတွက် အလှူရှင် မရှိသေးသဖြင့် ဝမ်းသာရ သည်။ ဆယ်ရက်လိုနေသေး၍ အလှူရှင်မပေါ်သေးခြင်းဖြစ် မည်။ လာမည့် ငါးရက်အထိ အရက်ဆွမ်းနေ့ဆွမ်းအလှူရှင် တွေ ပြည့်နေပြီ။ ဒီမှာလှူရတာလည်း တာဝန်ပေါ့၏။

ကျောင်းအကျိုးတောင်အဖွဲ့ထံ ကုန်ကျငွေ အပ်လိုက် ရုံနှင့် ကိစ္စပြတ်သည်။ ရိပ်သာတွင် ခိုင်ခံ့ဆွမ်းချက်သည့် အဖွဲ့ ရှိ၏။ ဒန်ပေါက် ထောပတ်ထမင်း ရေခဲမုန့်စသည့် အပြင်စာ များကပ်လိုလျှင်တော့ အော်ဒါမှာပြီး အချိန်မီအရောက်ပို့ပေး ရမည်ဖြစ်သည်။ အလှူငွေကို ဆရာတော်အား ဆက်ကပ်နေ စဉ်မှာပင် ကျောင်း အကျိုးတော်ဆောင်တစ်ယောက် ရေးကြီး သုတ်ပျာဝင်လာကာ ဆရာတော်အား လျှောက်၏။

“ဆရာတော်ဘုရား.. ယောဂီတစ်ယောက် မူးလဲပြီး သတိလစ်သွားပါတယ်ဘုရား”

“ဟေ့ ဘယ်မှာတုန်း”

“ဓမ္မာရုံမှာပါဘုရား တရားမှတ်ရင်း လဲကျသွားတာ တဲ့ ဘုရား”

ဆရာတော်လည်း မင်းဝေအောင်လှူသည့် ဆွမ်း စရိတ်ဝတ္ထုများကို အကျိုးတော်ဆောင်အား လွှဲပေးပြီး သင်္ကန်းပြင်၍ ရုံကာ အရေးတကြီးထွက်သွား၏ မင်းဝေ

အောင်လည်း အကူအညီလိုလျှင် ပေးနိုင်ရန် ဆရာတော် နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ဓမ္မာရုံအရောက်တွင် ဝိုင်းအုံနေသော ယောဂီများ ရှိပေးကြသည်။ ကျန်းမာရေးတာဝန်ခံလည်း ဒစ်ဂျစ်တယ် သွေးပေါင်တိုင်း ကိရိယာကို သိမ်းလိုက်ရင်း.. .

“သွေးပေါင်တအားကျနေတယ်ဘုရား၊ သတိ လည်း လစ်နေပါတယ်.. .”

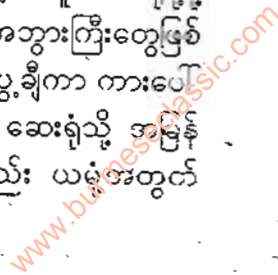
ထိုယောဂီအမျိုးသမီးနား ကပ်သွားကြည့်မိတော့.. . “ဟင်.. . ယမုံ.. . ယမုံ ပါလား.. .”

“ဒကာက ယမုံကို သိသလား.. .”

“မှန်ပုံ၊ နှစ်ဖက်မိဘများရင်းနှီးကြသလို တပည့်တော် နဲ့ကလည်း မိတ်ဆွေတွေပါဘုရား.. . ပြီးတော့ ကားလည်း ပါလာလို့ လိုအပ်ရင် ဆေးရုံပို့ဖို့ကူညီနိုင်ပါတယ် ဘုရား.. .”

“အဆင်သင့်လိုက်လေကွယ်.. . ကဲကဲ.. . ဒကာမ ကြီး လိုက်သွားလိုက်.. . ဒီဒကာက ဆေးရုံပို့ပေးလိမ့်မယ်.. .”

ဆရာတော်က တာဝန်ပေးသဖြင့်.. . မင်းဝေအောင် လည်း အန်တီကြိုင်ထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီး SSC ဆေးရုံသို့ လိုက်ခဲ့ရန် မှာရသည်။ လိုအပ်တာတွေပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်၍ ရိပ်သာမှ ကျန်းမာရေးတာဝန်ခံနှင့်အတူ ဆေးရုံပို့ဖို့ စီစဉ်ရ၏။ အားလုံးက အဒေါ်ကြီးတွေ အဘွားကြီးတွေဖြစ် နေသည်မို့ ယမုံအား မင်းဝေအောင်ပင် ပွေ့ချီကာ ကားပေါ် သို့တင်ရ၏။ ဆရာတော်အား ဦးတင်ပြီး ဆေးရုံသို့ အမြန် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မင်းဝေအောင်လည်း ယမုံအတွက်



စိုးရိမ်လှသဖြင့် ကားကို လီဇာတင်ကာ လမ်းတောင်းပြီး စွတ်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံအရောက်တွင် အကူဝန်ထမ်းများက တွန်းလှည်း ကုတင်နှင့်သယ်ယူကာ အရေးပေါ်ကုသခန်းသို့ ပို့ပေး၍ အဆင်ပြေသွား၏။ လိုအပ်သော ကုသမှုများဆောင်ရွက်ပေးပြီးသောအခါ သွေးပေါင်ပြန်တက်လာသော်လည်း သတိလစ်နေဆဲဖြစ်၍ ဆေးရုံတင်လိုက်ရ၏။ စပယ်ရှယ်ခန်းတွင် သတိလစ်နေသည့် ယမုံအနီး မင်းဝေအောင်နှင့် ရိပ်သာမှ အဒေါ်ကြီးသာ ရှိနေသည်။

ဆရာဝန်နှင့် နာပိ(စ်)များကတော့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် စမ်းသပ်ကာ လိုအပ်သည်များတရစပ်လုပ်ပေးကြ၏။ ယမုံအား အောက်ဆီဂျင်ပေးထားသလို ဒရစ်လည်း သွင်းထား၏။ ဆရာဝန်က အဟာရပြတ်တယ် သွေးအားနည်းတယ်. . . ဒါကြောင့် မူးလဲသွားတာပါ. . . သွင်းထားတဲ့ ဒရစ်တစ်ဝက်ကျိုးလောက်မှာ အခြေအနေ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်ဟုပြော၏။

မင်းဝေအောင်လည်း ကုတင်ဘေးမှာထိုင်ရင်း ဖြူဖျော့ကာ သတိမရဖြစ်နေသည့် ယမုံ၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ တစေ့တစောင်းကြည့်နေမိသည်။ ဓမ္မာရုံထဲမှ ပွေ့ချီသယ်ဆောင်လာခဲ့ရ သည့်ဖြစ်စဉ်ကို သတိရပြီးခုမှပဲ ရင်ခုန်နေမိ၏။ ကုတင်ပေါ်လှဲနေသည့် ယမုံအား စောင်ပါးလေးတစ်ထည်သာ လွှမ်းထားရာ. . . ရှိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှာ သတိမထားသည့်တိုင် တွေ့မြင်နေရ၏။

သို့နှင့် မင်းဝေအောင် သူ့စိတ်သူထိန်းပြီး အကြည့်လွှဲထားရသည်။ ဒရစ်ဆက်ထဲမှ အရည်ကြည်များတစ်စက်ချင်း ကျနေတာကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖုန်းဝင်လာ၏။

“ဟလို မင်းဝေအောင်ပါ. . .”

“ x x x x . . . ”

“ဪ အန်တီကြိုင် ရောက်နေပြီလား. . . ပေါ်တီကို အောက်မှာစောင့်နေလေ ကျွန်တော်လာခေါ်ပါ့မယ်. . .”

“ x x x x . . . ”

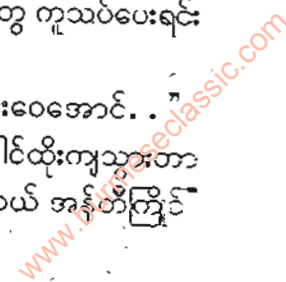
“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်. . . သူ့အမေ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် သွားခေါ် လိုက်ဦးမယ်. . .”

ရိပ်သာမှ အဒေါ်ကြီးအား အသိပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ယမုံခုလိုဆေးရုံရောက်လာတာ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းဟု မင်းဝေအောင် မလုံမလဲတွေးမိသည်။ အန်တီကြိုင်တို့ ဘာပြောဦးမည်မသိ၊ ပြောလာမည့် စကားပေါ်မူတည်ကာ ဆက်လှုပ်ရှားမည်ဟု တွေးလာခဲ့၏။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် စိုးရိမ်တကြီးစောင့်နေသည့် အန်တီကြိုင်ကို အထုပ်အပိုးများနှင့်တွေ့ရသည်။ အထုပ်တွေ ကူသပ်ပေးရင်း ဆေးရုံပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့၏။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်မင်းဝေအောင်. . .”

“အဲ. . . အဟာရပြတ်ပြီး သွေးပေါင်ထိုးကျသွားတာတဲ့. . . သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ရဘူးလို့ ပြောပါတယ် အန်တီကြိုင်”



၂၆၂

ဝိစာ

“ကောင်းတယ်. . ကောင်းတယ် မိဘစကားနားမ ထောင်တဲ့ဟာမ. . နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဥပုသ်စောင့်နေရတာကို စားတော့လည်း တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ရယ် ဖြစ်တာတောင်နည်း သေး”

အန်တီကြိုင်ကံ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောဆို လာ၏။ တကယ်တန်းကျတော့ ထိုစကားများက ဂရုဏာဒေါ သောသာ ဖြစ်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှ သတိမရသည့် သမီးကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေ၏။ ‘အမေရောက် လာပြီဖြစ်၍ ရိပ်သာမှ အဒေါ်ကြီး ပြန်သွားသည်။

“အန်ကယ်ရော ဒီကိစ္စသိသလား အန်တီကြိုင်. . ”

“အေး. . သိတယ်ကွဲ့. . သူလည်းလာနေပါပြီ. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ရိပ်သာကို မောင်မင်းဝေ အောင် ရောက်နေခိုက်မှာ ဖြစ်သွားလို့. . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်လည်း ခုလိုကူညီခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာပါ. . ”

အန်တီကြိုင်၏ ဣစ္ဆာရဲ့အကြည့်ကိုမြင်တွေ့ရ၍ မင်း ဝေအောင် ခေါင်းငုံ့ထားမိ၏။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်အ ကြာမှာ အန်ကယ်ပါ ထပ်ရောက်လာသည်။ အခြေအနေကို အသေးစိတ် ထပ်ရှင်းပြပြန်သည်။ အန်ကယ်က ယမုံ လက် ကောက်ဝတ်ကို စမ်းရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်. . .

ထိုစဉ် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုအဖွဲ့ ရောက်လာကာ လိုအပ်သည်များ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကုသပေးကြသည်။

“ဒေါက်တာ သမီးအခြေအနေလေး သိခွင့်ရှိလား”

“ဪ. . ရှိပါတယ်. . ဘာမှထွေထွေထူးထူး ဖြစ် တာမဟုတ်ပါဘူး. . အာဟာရချို့တဲ့တဲ့ပုံစံပါ. . ၊ ဒါကြောင့် သွေးပေါင်ပါကျသွားတာပေါ့။ ကောင်းကောင်းစား ကောင်း ကောင်းအနားယူလိုက်ရင် ပြန်အားပြည့်လာမှာပါ. . ”

“အာဟာရချို့တဲ့ဆို ရိပ်သာဝင်နေတာကြာပြီ ဆရာ ရဲ့. . ”

“ဪ. . ဟုတ်ကဲ့ ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်. . ”

“ဒါနဲ့ ခုထိ ဘာလို့ သတိမရသေးတာလဲ ဆရာ. . ”

အန်တီကြိုင်က စိုးရိမ်တုံကြီးဝင်ပြောရင်း မေးသည်။

“သတိမရတာ မဟုတ်ပါဘူး. . ၊ အိပ်ဆေးအရှိန် ကြောင့် အိပ်ပျော်နေတာပါ. . ကောင်းကောင်းအိပ်ဖို့ လိုလို့ ပါ. . ”

“ဪ. . တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရယ်. . ”

မိဘတွေအပြင် မင်းဝေအောင်ပါ. . စိုးရိမ်သောက လွင့်ပျယ်သွားကြ၏။ အန်ကယ်က . . မင်းဝေအောင် ပခုံးကို ဖက်ရင်း. .

“ငါ့တူ ရောက်နေတုန်း အချိန်ကိုက်ဖြစ်သွားတာ ကံ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်. . ”

“ကဲ. . . ကြိုင်ကြိုင်ရေ တို့လည်းနွားတစ်ထောင်

ထိန်းရတဲ့ နွားကျောင်းသားဘဝက လွတ်ပြီကွ. . ပြန်ကြည့်”

“ရှင်. . ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ. . သမီးတို့

www.burmeseclassic.com

ထားခဲ့ရမှာလား. .”

“ဒီမှာ တို့ရဲ့နွားတစ်ထောင်အားနဲ့ ညီမျှတဲ့ သမီးတစ်ကောင်ကိုထိန်းဖို့ နွားကျောင်းသားအသစ်ရှိနေပြီလေ၊ အဲဒါမှ ကျုပ်တို့ ဆန္ဒပြည့်ဝမှာ၊ မင်းပဲ မောင်မင်းဝေအောင်ကို သမက်တော်ချင်တယ်ဆို. .”

“ဪ. . အဟင်းဟင်းဟင်း ဒီလိုကိုး၊ ရှင့်အကြံက ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့. . ဒါပေမဲ့’

“ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့ အမေကြီး သမီးအိပ်ရာက နိုးလာရင် သူနဲ့ထားခဲ့လို့ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး. . ဆရာဝန်ကလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောသွားတဲ့ဟာကို. .”

သူ့ရှေ့မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနေသည့် စကားများကြောင့် မင်းဝေအောင်မျက်နှာပူကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေလေ၏။

“ရှင်ကသာ စွတ်ရွတ်ပြောနေတာ မောင်မင်းဝေ အောင့်သဘောကိုလည်း မေးပါဦး”

“ကဲ. . ဘယ်လိုလဲငါ့တူ. . ဘယ်လိုမှ ခေါ်ထုတ်လို့မရတဲ့ အန်ကယ့်သမီးတော့ ရိပ်သာအပြင်ဘက် အလိုလို ရောက်လာပြီ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ. . နေကောင်းသွားတဲ့ အခါ အိမ်ကိုပြန်ခေါ်လာမလား ရိပ်သာပြန်ပို့မှာလား. .”

မိဘများသဘောတူကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဇွတ်တိုက်တွန်းနေတာကို ငြင်းလိုက်လျှင် သူ့လောက်မိုက်သည့် သတ္တဝါ ရှိတော့မှာမဟုတ်. .

“ရိပ်သာ လည်းပြန်မပို့ဘူး. . အန်ကယ့်ဆီလည်းပြန်

မအပ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်ခေါ်သွားမှာ. .”

“ဟားဟားဟား. . ကဲ. . ကြားတယ်နော်. . မင်း သမက်လောင်းပြောတာ. . အဲ. . တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါရစေကွာ အိမ်ကိုတော့ ပြန်ပို့ပါဦး၊ ပြီးမှ. . ဆွေမျိုးနီးစပ် လူကြီးတွေနဲ့ လာတောင်းပေါ့. . ပရိစ္ဆိမ္မာ အတိုင်းတော့ သွားပါကွာ ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးမှာပါကွ. . ဝါပဲ ဝင်တော့ မယ့်ဟာ. .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ်. . ကျွန်တော် အဲလိုပဲ လုပ်ပါမယ်”

“ကောင်းတယ်ဟေ့ အန်ကယ်တို့လည်း ခုမှပဲစိတ်အေးရတော့တာ. . ကဲ. . ရှင်မရေ ကျုပ်တို့ပြန်စို့. .”

“ကဲ. . မောင်မင်းဝေအောင် အန်တီ စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ အန်တီ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ယမုံကို သက်ဆုံးတိုင် တာဝန်ယူသွားမှာပါ. .”

အန်ကယ်ကြီးနှင့် အန်တီကြိုင်တို့ ပြုံးရွှင်စိတ်အေးစွာနှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားကြ၏။ တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် မင်းဝေအောင် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လိုက်တော့သည်။

“အဟား. . မိန်းမရပြီကွာ. . အဟားဟားဟား”

အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးမှ ယမုံနိုးသွားမလားတွေ့၍ စိုးရိမ်သွား၏။ ကုတင်ပေါ်မှ ယမုံအား သူ့ငေးကြည့်ရင်း တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ့ချစ်ရ

သည့် ယမုံနှင့် အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲ၊ ထိုအနေအထားကို မိဘနှစ်ပါးလုံးက ကြည်ဖြူစွာခွင့်ပြုသွားကြသဖြင့် မင်းဝေအောင်စိတ်ထဲ မရိုးမရွေတွေ ဖြစ်လာသည်။

ဦးစွာယမုံလက်ကောက်ဝတ်ကို တို့ထိမိနိပ်၍ စမ်းကြည့်သည်။ နာရီနှင့်တိုက်ပြီး သွေးခွန်နှုန်းကို မှတ်သည်။ သို့သော် . . . စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဂဏန်းတွေကောင်းကောင်း မရေတွက်နိုင်၍ လက်လျှော့ပြီး ချိတ်ချိတ် အတွေးများနှင့်ပင် လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိပြန်သည်။

နွေးထွေးနူးညံ့အိစက်နေသည့် အထိအတွေ့မှတစ်ဆင့် ခွန်အားတွေ စီးဆင်းလာသလို ခံစားရ၏။ ဒရစ်ပိုက်တန်းလန်းနှင့် လက်ကိုကိုင်ထားမိ၍ အင်ဒါရိုက်ဒရစ်သွင်းနေတာလားတွေ့မိပြီး စပ်ဖြူဖြစ်သွားသည်။

ချစ်ရသူ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာနုနုလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို စတင်မြင်သည့် နေ့ကတည်းက စွဲလန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ခုလို မိဘတွေကလည်း ကြည်ဖြူသည့်အပြင် မရှောင်သာသည့် ဆေးရုံစပယ်ရှယ်ခန်းထဲမှာ ညားကြရမည့် အခြေအနေဆိုက်လာတော့ သူ့စိတ်သူ ထိန်းမရဖြစ်လာ၏။

မင်းဝေအောင် ထိုင်ရာမှထပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး ယမုံမျက်နှာ အားငုံကြည့်မိသည်။ မြတ်နိုးစွဲလန်းတပ်မက်စိတ်က အနိုင် ယူသွားသဖြင့် စိတ်ကိုလွှတ်ပေးပြီး ပါပြင်တစ်ဖက်အား နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းက သူ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်သွားစေ၏။

အချိန်မီကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာသာကြီးလေးခု၏ ဘုရားပွဲများ တန်းစီလှည့်နေသလို ဒိန်းတပ်တပ်ဖြစ်နေလေ၏။ ချစ်သူလူနာစောင့်လုပ်နေသည့် မင်းဝေအောင် ပျင်းရိပိုက်မှေးလာသဖြင့် ဆိုဖာပေါ်ခဏလှဲမိသည်။ စိတ်ချမ်းသာ၍လား ပင်ပန်းနေ၍လား မပြောတတ် ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွား၏။

မင်းဝေအောင် ချက်ချင်းပင် ရိပ်သာသို့ရောက်သွားပြန်သည်။ ဒီနေ့မနက်စောစောကလိုပင် ယမုံကို သူ့သွားစောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယောဂီတွေ မေ့ရှုထဲမှ ထွက်လာတော့ သူပြေးသွားပြီး ယမုံကိုရှာသည်။

တွေ့သည်နှင့် ယောဂီယမုံလက်ကိုဆွဲပြေးသည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ယမုံတရွတ်တိုက်ပါလာသလို . . . အခြားယောဂီများလည်း တအံ့တဩဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ယမုံ . . . ယမုံကို ကိုယ်ချစ်တယ် . . . ချက်ချင်းလက်ထပ်ကြမယ် . . . အခုလိုက်ခဲ့ပါ”

“ရှင် . . . ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . . ဒါရိပ်သာရှင်၊ ရှင့်လုပ်ရပ်က သိပ်မိုက်ရိုင်းလွန်းနေပြီ . . .”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်မလာရင် တစ်ခါထဲကားတင်ပြေးရလိမ့်မယ် . . .”

“အို မလိုက်ဘူး . . . မလိုက်ဘူး”

“ဟိတ် . . . သာသနာ့နယ်မြေမှာ ဆွဲလား ရမ်းလားနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းဘာကောင်လဲ . . .”

ဘယ်သူကဘယ်လို သတင်းပို့လိုက်သည်မသိ . . .

ဆရာတော် တောင်ဌေးကိုင်ကာ ရောက်လာလေပြီ။

“သူတတပည့်တော်ရဲ့ ချစ်သူပါဘုရား... စိတ်ကောက်ပြီး ရိပ်သာဝင်သွားလို့ လိုက်ခေါ်တာပါ ဘုရား...”

“မဟုတ်ဘူးဘုရား...”

“ဟယ်... ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျောင်းထဲလာပြီ ဖော်ကားတဲ့ကောင်... သေပေတော့...”

ဆရာတော ဒေါ်ခီးပြီး လက်သုံးတော် တောင်ဌေးနှင့် မင်းဝေအောင်အား သမတော့သည်။

“ဖုန်း”

“အား”

မင်းဝေအောင်က ယမုံအား အကာအကွယ်ယူကာ ရှောင်တိမ်းသည်။ ဆရာတော်က မှီရာလှမ်းရိုက်၏။ နောက်ဆုံး ကိုရင်တွေ ပါထွက်လာကြ၍ အခြေအနေမကောင်းမှန်း သိပြီး မင်းဝေအောင် ထွက်ပြေးရတော့သည်။ ကျောင်းပြင်ရောက်မှ...

“ဟာ... ကား... ကား ကျန်ခဲ့ပြီ ဒုက္ခပဲ”

ကားတစ်စီးလုံး ကျန်ခဲ့၍ မင်းဝေအောင် ဆက်မပြေးဖြစ်တော့၊ အရိုက်ခံပြီး ကားဝင်ယူမလား၊ ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက် ပြန်မလား တွေးနေမိသည်။ ကားအတွက်ပူပင်သောကရောက်ပြီး မင်းဝေအောင် လန့်နိုးသွား၏။ သူလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်း စဉ်းစား၍ မရ ထကြည့်တော့မှ ယမုံကိုတွေ့ပြီး အားလုံးသတိရသွား၏။

ယမုံအိပ်ရာက မနိုးသေး၊ စောစောက အိပ်မက်ကို သတိရပြီး မင်းဝေအောင်ရယ်ချင်လာသည်။ အပြင်မှာ ယမုံနှင့်သူ နှစ်ယောက်ထဲရှိနေသည်အထိ တိုးတက်မှုတွေ ဖြစ်နေသော်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ ယမုံက ရိပ်သာမှာပဲ ရှိသေး၏။ ယမုံကို စည်းရုံးလို့ မရသည့်အဖြစ်က သူ့အား လွှမ်းမိုးနေဆဲပင်။

မင်းဝေအောင် ကုတင်နားမှ ခုံတွင်ပြန်ထိုင်ကာ ယမုံအား ဂရုတစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာပြန်သည်။ သို့နှင့် ယမုံလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

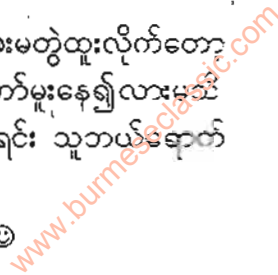
ယမုံ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး မရင်းနှီးသော နေရာဒေသကိုတွေ့၍ လန့်အော်သည်။

“ယမုံ... ယမုံ”

မင်းဝေအောင်ခေါ်သံကြောင့် သူ့ကိုမြင်သွားသည့် ယမုံ ပိုလန့်သွားကာ သူ့လက်ကိုဆွဲယူရင်း လှဲနေရာမှ ထလိုက်၏။

“အား... ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မူးလိုက်တာ”

မင်းဝေအောင် စိုးရိမ်တကြီး ဖေးမတွဲထူးလိုက်တော့ ယမုံ ရုန်းနေသေး၏။ သို့သော် တော်တော်မူးနေ၍ လားမသိ ငြိမ်သွားသည်။ ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း သူဘယ်ခေတ်နေသလဲဆိုတာ သိသွားဟန်နှင့်...



“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ဆေးရုံရောက်နေတာလဲ..”

“ကျွန်တော် အမေဆုံးတာ သုံးလပြည့်အလျှောက် ရိပ်သာမှာလုပ်ဖို့ရောက်နေခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာ ယောဂီတစ်ယောက် မှူးလဲပြီး သတိလစ်နေတယ်လို့ သတင်းရောက်လာတယ်လေ၊ ဆရာတော်နဲ့ အတူလိုက်ကြည့်ပြီး ယမုံဖြစ်နေတာနဲ့ ဆေးရုံပို့ပေးခဲ့တာ..”

“အခု ဘယ်နှစ်နာရီလဲ..”

“ညနေ ခြောက်နာရီပါ ယမုံ..”

“ဟင်.. ဒါဆို အကြာ.. အကြာကြီး..”

“ဟုတ်တယ် မနက်ကိုးနာရီခွဲမှာ ဆေးရုံရောက်တာ ယမုံ သတိမရဘူး ပြီးတော့လည်း အိပ်ဆေးထိုးထားလို့ အခု မှန်းတာ..”

အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲဆိုသည့် အသိနှင့် ယမုံ ရှက်ကြောက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“အိမ်ကို ဘာလို့အကြောင်းမကြားတာလဲ ကိုမင်းဝေအောင်”

“အကြောင်းကြားပါတယ်.. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတောင် ရောက်လာသေးတယ်..”

“အခုရှိလား..”

“ပြန်သွားကြပြီ..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

ကျွန်တော့်ကို အပြီးအပိုင်လွှဲအပ်သွားကြပြီဟုဆိုလျှင် ယမုံ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့မည်မို့..

“အဲဒါတော့ မသိဘူး.. ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါဆိုပြီး အပ်သွားကြတာ အကျိုးအကြောင်းသိချင်ရင် ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလား”

မင်းဝေအောင် ဖုန်းထုတ်ပေးတော့ ယမုံသူ့အိမ်ကို လှမ်းဆက်၏။

“ဟလို မေမေလား.. ဟင့်အင်း သမီးပါ..”

“x x x..”

“သမီးလား နေကောင်းပါတယ်၊ ခေါင်းတော့မှူးနေတယ် ဒီလောက်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မေမေတို့ ဘာလို့ ပြန်သွားတာလဲ”

“x x x x x..”

တစ်ဖက်ကဘာတွေပြောသည်သည်မသိ၊ ယမုံ သူ့ကိုတစ်ချက်ခိုးကြည့်တာ သတိပြုမိသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အတော်ကြာကြာနားထောင်ပြီးနောက်.. ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုပြောကာ ဖုန်းချလိုက်၏။

“ယမုံ ကိုယ် စိတ်ပူလိုက်ရတာ တအားပဲ၊ ခုမှပဲ.. ဟင်းချနိုင်တော့တာ.. ယမုံ အားအရမ်းနည်းနေတယ်၊ သွေးပေါင်တွေလည်းကျတယ်.. ကောင်းကောင်းစားပြီး အနားယူရမယ်တဲ့..”

“ရှင်.. ဟုတ်.. ဟုတ်”

သူ့အမေ ဘာတွေပြောလိုက်သည်မသိ၊ ယမုံသူ့ကို မကြည့်တော့၊ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ငုံထားသည်။ မင်းဝေအောင် ရင်တွင်း စကားတွေထုတ်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး..

“သတိလစ်နေတဲ့ ယမုံကို ပွေ့ချီပြီး ထားပေါ်တင်

၂၃၂

ဝိဇ္ဇာ

တော့ ကိုယ်ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်တောင် စို့မိတယ်. . .
ယမုံ မျက်လုံးပြူးကြီးများနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
၏။

“ဘုရား. . . ဘုရား သူပွေ့ချီလာတာဆိုပါလား. . . ငါ
တစ်ကိုယ်လုံးကို. . . အို. . .”
ယောဂီတစ်ပိုင်းယမုံ ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာကြီး
နို့ရဲနေ၏။

“ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိတော့ တအားစိတ်ပူခဲ့တာ၊
ကိုယ်. . . ကိုယ်. . . မှန်တာကို ပြောမယ်. . . သံသရာလည်ချင်
လည်ပါစေတော့. . . အပါယ်မကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ ယမုံကို ချစ်
သွားမယ်၊ ပြီးတော့. . . လက်ထပ်မယ်. . . ယမုံဘဝကို စောင့်
ရှောက်ဖို့ အခွင့်အရေး ကိုယ့်ကိုပေးပါ ယမုံ. . .”

“အို. . . ကိုမင်းဝေအောင်ကလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝအလျော့မပေးတော့ဘူး ယမုံ၊
အန်ကယ်နဲ့ အန်တီကလည်း ကိုယ်ရှိနေလို့ စိတ်ချပြီး ပြန်သွား
တာ ယမုံအတွက် လူနာစောင့်က ကိုယ်ပဲ”

“ဟယ်. . . အဲလိုကြီးတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ကိုမင်းဝေ
အောင် ပြန်ပါ. . .”

“နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ယမုံကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်ရမယ်
ဟုတ်လား. . . ကဲ. . . ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူး အမှန်အတိုင်း
ပြောမယ်. . . အန်ကယ်တို့က ယမုံကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်
တွေအကုန်လုံး ကိုယ့်ကိုလွှဲပေးသွားကြတာ ဆေးရုံကဆင်း
တာနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာတဲ့. . . ကဲ. . .”

“အို ဖြစ်မလား. . . မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ကျွန်မ အဲလို
မလုပ်နိုင်ဘူး. . .”

“ခေါင်းမာမာနဲ့ ဇွတ်ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ ယမုံရယ်. . .
ယမုံခုလိုဖြစ်တာ ကိုယ်နဲ့ဆုံစည်းရအောင်လို့ မြားနတ်မောင်
က ခွင်ဆင်ပေးလိုက်တာ. . . သတ္တဘာဝနတ်ရဲ့ အလိုကို
မငြင်းပါနဲ့တော့ ယမုံရယ်၊ ကိုယ်ကယမုံကို တအားချစ်နေလို့
ပါ. . .”

ယောဂီစိတ်မကုန်သေးသည့် အပျိုကြီးယမုံ ရှက်
လွန်းလှသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲကာ ခေါင်းအုံးအပိုတစ်လုံး
နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ပြီး မင်းဝေအောင် မမြင်အောင်ကာထား
လိုက်၏။ မင်းဝေအောင်လည်း ယမုံကို မှန်းဆမိ၍ အနှောင့်
အယှက်မပေးဘဲ လွှတ်ထားပေးလိုက်သည်။

ယမုံခေါင်းအုံးအောက်မှာ မျက်နှာအုပ်ပြီး ပုန်းနေ
သော်လည်း သူ့စောင်ခြုံလုပ်နေတာကို သတိရ၏။ မင်းဝေ
အောင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မကြည့်ဘဲ နေမည်မဟုတ် ထို့အ
တွက် ရှက်စိတ်က ပိုသည်းလာသလို၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲ
တော့. . .

ဒီမှာ သူနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ ရှိခဲ့တာ ဘယ်လောက်
တောင်ကြာနေပြီလဲ. . . သတိလစ်နေတဲ့ အချိန်တွေ အိပ်ပျော်
နေတဲ့အချိန်တွေမှာ သူ့ငါ့ကိုဘာလုပ်ခဲ့သေးလဲ. . . ချစ်တယ်
ချစ်တယ်လို့ တစစ အော်နေတဲ့လူက ငြိမ်နေမှာတဲ့လား
ငါ့နီးလာတော့တောင် ငါ့လက်ကို ကိုင်ထားသေးတာ. . . အို
ရှက်လိုက်တာနော် သေသာသေလိုက်ချင်တော့ကလဲ”

www.burmeseclassic.com

ဟိုရောက်ဒီရောက် အတွေးတွေနှင့် ယမုံ ဆောက် တည်ရာမရဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် စောင်ကိုဆွဲယူလိုက်မှန်းသိ တော့ ပိုလန့်ပြီး ခေါင်းအုံးဖယ်ကာ ကြည့်မိသည်။ မင်းဝေ အောင်က စောင်ကို ရင်ဘတ်ထိရောက်အောင် ဆွဲခြုံပေးနေ တာတွေ့မှ သက်ပြင်းချမိ၏။

“ယမုံ ဘာစားချင်လဲဟင်... စာချင်တာပြော ကိုယ် သွားဝယ်ပေးမယ်...”

“ကျွန်မ ဥပုသ်စောင့်ထားတယ်လေ...”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့... ယမုံ... ဥပုသ်စောင့် လွန်းလို့ အာဟာရချို့တဲ့ပြီး အားပြတ်မူးလဲတာတောင်... မမှတ်သေးဘူးလား၊ ဒါ ရိပ်သာမဟုတ်ဘူး... ဆေးရုံ...”

ယမုံ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့...

“ဒီမှာ ကြောက်ရုံမှာက ဆရာတော်လည်းမဟုတ် ဘူး၊ ဆရာဝန်လည်းမဟုတ်ဘူး ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ်စကားကို နား မထောင်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကိုယ်လည်း အာမ မခံဘူးနော်၊ ဒီတော့ ဘာစားမလဲဆိုတာပဲပြော...”

လောလောဆယ် သူတစ်ယောက်ထဲနေချင်၍ မင်း ဝေအောင် ထွက်သွားအောင် တစ်ခုခုဝယ်ခိုင်းမည်ဟု အကြံ ရသွား၏။

“ထမင်းပေါင်းစားမယ်...”

“ကြက်လား ဝက်လား...”

“ဝက်...”

“ကောင်းပြီ ကိုယ်သွားဝယ်မယ်...”

မင်းဝေအောင် အပြင်ထွက်သွားပြီ၊ ယမုံကတင်ကို အားပြုကိုင်ပြီး ဒရစ်ဆက်ချိတ်ထားသည်တိုင်ကို ဆွဲယူကာ အိမ်သာရုံရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းက ရီဝေဝေနှင့်မို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက် ခဲ့ရသည်။ ရေအိမ်ထဲမှာ အပေါ့အပါး ကိစ္စကို ရှင်းရ၏။ ပြီးမှ ကုတင်ရုံရာ ပြန်လာခဲ့၏။

လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို တစ်စီဆွဲထုတ်ပြီး ဆင်ခြင်တွေးတောသည်။ အဖေ အမေနှင့် မင်းဝေအောင်က တစ်ဂိုဏ်းထဲသားတွေဖြစ်သွားကာ သူ့ကို မင်းဝေအောင် လက်ထဲ ဝကွက်အပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီအနေအထားကို လက်ခံလိုက်လျှင် မိဘတွေနှင့် မင်းဝေအောင်တို့တော့ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်သွား ကြလိမ့်မည်။ သူကရော... ထိုသို့တွေးမိတော့ ရင်ထဲ လှိုက် ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အမေအစီအစဉ်အတိုင်း တောသားကိုလင် မလုပ်ချင်၍ မင်းဝေအောင်နှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တာသူပဲဖြစ်သည်။ မင်းဝေအောင်ကို ချစ်နေသလား ဆန်း စစ်ကြည့်တော့ ရှက်နေတာပဲ သူသိ၏။

ရိပ်သာက ကိစ္စတွေ၊ အလုပ်မှခွင့်ယူထားတာတွေ အတွေးပေါင်းစုံကြားမှာ မင်းဝေအောင်ကို အဖြေပေးလိုက် တာ ကောင်းမည်ဟုတွေးမိတော့ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းရမ်းမိ ပြန်၏။

‘ခက်လိုက်တာနော် ဘယ်လိုဆိုဖြတ်ရမှန်းမသိတော့ ဘူး၊ ခေါင်းညိတ်ညိတ် မညိတ်ညိတ် အဖေတို့က အကင်း... စားတော့မှာ၊ လင်ရသွားရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားတာမဟုတ်ဘူး’

သံယောဇဉ်တွေ ထပ်တိုးလာဦးမှာ. . ဒါဆို တရားရှာလို့ရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အဖြေထွက်အောင် မတွေးနိုင်ဘဲ တဝဲဝဲလည်နေစဉ် မင်းဝေအောင်ပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုးတွေ တပုံကြီး၊ မင်းဝေအောင် ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေချတာကို ကြည့်နေမိသည်။

ပန်းကန်၊ ဇွန်းခက်ရင်း၊ ဓါတ်ဘူး၊ မတ်ခွက်၊ ဖန်ခွက် အစရှိသည့် လိုအပ်ပစ္စည်းအကုန်ပါလာတာကို တွေ့ရသည်။ ပန်းကန်တွေဆေးပြီး ထမင်းပေါင်းကိုပြင်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ အနားလာပြီး ခွဲကျွေးဖို့ဟန်ပြင်၏။

“အို ရပါတယ် ကိုမင်းဝေအောင်ရယ် ကျွန်မဘာသာ စားပါ့မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား. . .”

“ဖြစ်ပါတယ်. . .”

“ဒါဆိုပြီးရော၊ ကိုယ် အိုဗာတုင်းဖျော်ထားလိုက်မယ် ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားမယ် ညဘက်ဆာရင် သောက်ရ အောင်လေ. . .”

ယမုံ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့အပေါ် ဂရု တစိုက် ရှိတာတွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။ ဝမ်းဟာနေလို့လား အရသာကောင်း၍လား မပြော တတ် ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲကုန်၍ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩမိ သည်။

“ဟာ. . ထမင်းကုန်တယ်၊ ကောင်းလိုက်တာ ယ-

ရာ များများစားမှ အားဖြစ်မှာ သိလား”

ဒါပဲပြောပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင် သွားပြန်သည်။ တအောင့်အကြာမှာ ပြန်ထွက်လာတော့၊ ပန်းသစ်တော်တွေ ခွဲစိတ်ပြီး ပန်းကန်ပြားနှင့် ယူလာပြန်၏။

“အချို့တည်းလိုက်ဦး ယမုံ. . .”

ယမုံခေါင်းညိတ်သည်။ မင်းဝေအောင် သူ့အတွက် ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ဖျော့ဘူးနှင့်ပင် စားနေ၏။ ညဘက် နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လိုစခန်းသွားမလဲဆိုတာ ကြံ တွေးပြီး ယမုံ ရင်ခွန်နေပြန်သည်။

ညရှစ်နာရီလောက်မှာ ဆရာဝန်တွေ တစ်ခေါက် ရောက်လာပြန်၏။ လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေးကုသပြီး ဆေး တစ်လုံး ထိုးပေးသွားသည်။ အိပ်ဆေးတွေလားမသိ၊ ယမုံ လှဲ၍ နားနေရင်းမှပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့. . .





နိဂုံး

နံနက်ခင်းနေခြည်က နဖတ်လတ်ဆတ်နေသည်။ နေထိုးသဖြင့် လန်နိုးလာသော ယမုံ မျက်စိအဖွင့်မှာ သူ့ကိုဆီးမိုးကြည့်နေသည့် မင်းဝေအောင်ကိုတွေ့၍ လန်သွားရပြန်သည်။

“မောနင်း ယမုံ. . ထ. . ရေအိမ်ဝင်မယ် မျက်နှာသစ်မယ်”

ယမုံ မငြင်းဆန်တော့၊ ပြုသမျှ လိုက်လျောပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုတွဲပြီး ရေအိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကူညီသည်။ ယမုံရှက်သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့၊ ကိစ္စရှိတာတွေ အပြတ်ရှင်းရသည်။ တွဲရက်ရေချိုးခန်းမှ ဘေစင်တွင် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်သည်။ အားလုံးပြီးမှ ထွက်လာခဲ့၏။

မင်းဝေအောင် တံခါးဝမှာ အသင့်စောင့်နေတာတွေ့

ရည်။ ကုတင်ဆီသို့ပြန်တွဲခေါ်လာ၏။ ကုတင်ပေါ်မှာ အင်္ကျီထဘီအသစ်တွေ တင်ထားတာတွေ့တော့. . ရှက်သလိုလို ကြည့်နူးသလိုလို. .

“ကိုမင်းဝေအောင်ရယ် ဘာလို့ ဒါတွေ လုပ်ရတာလဲ ဘုန်းနိမ့်တော့မှာပဲ. . ”

“ချစ်တာကိုး ယမုံရဲ့. . ၊ ကဲ ကိုယ်ရေချိုးဦးမယ်. . ယမုံ အဝတ်အစားလဲထားနော်”

ပြောစရာမလိုအောင် အစီအစဉ်တွေက ကွက်တိဖြစ်နေသဖြင့် ယမုံဘာမှ ပြောမနေတော့၊ မင်းဝေအောင် ရေချိုးခန်းဝင် သွားသည်နှင့် အဝတ်အစားအသစ်တစ်စုံလဲလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံး ဘေးမှာ ရွှေပြည်နန်း သနပ်ခါးဘူးကို ပါ တွေ့ရသဖြင့် မင်းဝေအောင်၏ စေ့စပ်သေချာမှုကို လက်ဖျားခါသွား၏။

ဘီးနှင့်မှန်ကလည်း အသင့်ပဲမို့ သနပ်ခါးလက်ဝါးထဲ ထည့် ဖျော်လူးပြီး ခေါင်းဖြိုးအလှပြင်လိုက်သည်။ မင်းဝေအောင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် အဝတ်အစားလဲလာပုံရ၏။ သူက နားမနေ၊ အိုဗာတင်းအအေးမတ်ခွက်ကို ထုတ်ယူလာပြီး ပေါင်မုန့်များနှင့် စားဖို့ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ယမုံ ကျေနပ်စွာ စားသောက်ရင်း အခန့်မသင့်၍ သီးပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးတော့၏။

မင်းဝေအောင် ပြုံးပျာသွားအောင်ပင် စိတ်ပူသွားကာ ရေငဲ့ပေးသည်။ ထိုမျှနှင့်မရပ်သေး၊ ကျောက်ပြင်ကြည့်ပွတ်သပ်ပြီး သက်သက်အောင် လုပ်ပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ

www.burmeseclassic.com

အေးသီခိုင်နှင့် သဲသီရိတို့ ဝင်လှူကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယမုံအား ပြုစုပေးနေသည့် မင်းဝေအောင်ကိုမြင်ပြီး လျှာတစ်လစ် ဖြစ် ကုန်ကြသည်။

“ဟင်. . သီခိုင်”

“ယောဂီမ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . နင့်အမေဖုန်း ဆက်လို့ အလုပ်မသွားခင် ဝင်ကြည့်တာ. . ခုတော့. . နင်တို့ က ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာသလိုပဲ. . ”

“ဟယ်. . သီခိုင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ. . ”

“ဒီအစ်ကိုက ဟိုပရိဘောဂဆိုင်က မဟုတ်လား၊ ဟို. . ဟို. . ကိုမင်းဝေအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မသဲသီရိ”

“ထင်တယ် ထင်တယ်. . နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုပဲ အိုကေသွားမှာပါလို့”

အေးသီခိုင် အားရပါးရ စွတ်ပြောနေသဖြင့်၊ ယမုံ အရှက်ကြီးရှက်ပြီး အနားရောက်လာသည့် သီခိုင်အား ဆွဲ ဆိတ်လေ၏။

“အဲ. . ဆိတ်တယ်တော့ ဆိတ်မ. . ကပြော ယောဂီ မ. . ရိပ်သာကနေ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ. . ”

ယမုံက အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြသည်။ ဇာတ်ရည် လည်တော့ တီးတိုးပြော၏။

“ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံနဲ့နော် သိလား ယမုံ”

ယမုံ ထပ်မံဆွဲဆိတ်၏။ သဲသီရိကလည်း စပ်စုကြည့်

သည်။

“ကိုမင်းဝေအောင် ခုမှ ရောက်လာတာလား. . ”

“ဗျာ. . ”

မင်းဝေအောင် တုန့်ဆိုင်းနေစဉ် ယမုံကြားဝင်ဖြေ လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ သီရိရဲ့ မုန့်တွေဝယ်ပြီး ခုမှရောက် လာတာ”

“ဟားဟားဟားဟား”

သီခိုင်က အကြောင်းမဲ့ ထရယ်သည်။

“ယမုံ. . ယမုံ ယောဂီဝတ် ဥပုသ်စောင့်ပြီး လိမ်ပြော ရလား နင့်အမေဖုန်းဆက်တုန်းက အကုန်ပြောပြပြီးပြီ၊ ထပ် အစ်ပြီးမေး ကြည့်တာ. . ကိုမင်းဝေအောင်နှင့်ကို ရိပ်သာက ဒီကိုပျိုးကတည်းက ခုထိ မပြန်သေးတာ. . တစ်ညလုံး နင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား. . ”

“သီခိုင်. . နင်. . နင်. . သိပ်အကျင့်ပုတ်တာပဲ”

ယမုံ ရှက်ရှက်နှင့် စွတ်ရွတ်ပြောဆိုနေသည်။ မင်း ဝေအောင်လည်း ဟိုဟာလုပ်သလိုလို ဒီဟာလုပ်သလိုလိုနှင့် လှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းနေရ၏။ ဆူညံစွာပြောဆိုခြင်းခုန်ကြ ရင်း သီရိက နာရီကြည့်ကာ. .

“ဟယ်. . ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ. . ”

“အေး. . အေး. . သွားမှ သွားမှ နောက်ကမူ အဆဲခံရမှာ”

“ဟဲ့. . သီခိုင် နင်လျှောက်မဖွန့်နော်”

“မဖွပါဘူးဟယ်. . ယမုံတစ်ယောက် ရိပ်သာဝင် တာ လင်ရသွားပြီလို့. . ”

ယမုံ မခံနိုင်တော့ဘဲ အနားကခေါင်းအုံးနှင့် လှမ်း ပေါက်လိုက်တော့၏။ သီခိုင်နှင့် သီရိလည်း မင်းဝေအောင်ကို တာတာလုပ်ပြီး ကသောကမျောထွက်သွားကြသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ. . အထင်လွဲသွားကြပြီ. . ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ကိုမင်းဝေအောင်”

“မပြောတတ်တော့ဘူးဗျာ. . ကျွန်တော်လည်း အဲ လောက်ထိ မျှော်လင့်မထားဘူး”

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ. . တကယ်ပါပဲ”
ထိုစဉ် တံခါးပွင့်လာပြန်၏။ ဒီတစ်ခါဝင်လာကြတာ က အဖေနှင့်အမေ ဖြစ်သည်။

“မေမေရယ်. . . သီခိုင်ကို ဘာတွေလျှောက်ပြော ထားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတော့ သမီးနဲ့ကိုမင်းဝေအောင်ကို တစ်မျိုးထင် သွားကြပြီ”

“အေး. . . အဲဒီလိုထင်အောင် လို့ကို တမင်ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နို့မို့ဆို ညည်းကထပ်ပြီး ထွက်ပြေးရင် ပြေးနေဦး မှာလေ၊ ခုလိုဖွထားတာမှ မရှက်ထတ်ရင် ညည်း မောင်မင်း ဝေအောင်ကို လက်မထပ်ဘဲ နေကြည့်လိုက် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ. . ဟွန်း. . ”

အန်တီကြိုင်က ချည်ပြီးတုပ်ပြီးပြောသဖြင့် ကြားထဲက

မင်းဝေအောင်ပင် အားနာလာသည်။ အန်ကယ်ကလည်း တစ်စခန်း ထလာ၏။

“ဟုတ်တယ်သမီး. . သမီးမှာ မောင်မင်းဝေအောင် ပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိတော့တာလေ. . ဒါကြောင့် မနေ့ကစပြီး သမီးဘဝကို သူ့လက်ထဲအပ်လိုက်တာ၊ ရှေ့လျှောက် သမီး ဘဝကို သူ့ပဲတာဝန်ယူလိမ့်မယ်. . ”

“ဟာ. . ဖေဖေကလည်း အဲလိုလုပ်လို့ဖြစ်မလား သမီးက ယောဂီလေ နေကောင်းရင် ပြန်သွားရမှာ. . ”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား၊ ညည်းအကြောင်းကိုသိလို့ ဆရာတော်ဆီ ဖုန်းဆက်လျှောက်ပြီးပြီ. . နေမကောင်းလို့ ရိပ်သာ ပြန်မဝင်တော့ဘူးလို့. . ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ မဂ်္ဂလာ ဆောင်ရမယ် ဒါပဲ. . ”

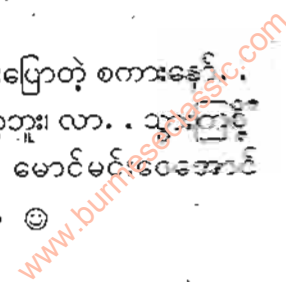
“မေမေ. . အဲလိုမလုပ်ဘူး. . ”

“မလုပ်ချင်လဲနေအေ ကျုပ်ကတော့ အရပ်ထဲမှာ သမီးက အောင်ကမ္ဘာပရိဘောဂဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ ယူကြတော့ မှာလို့ လိုက်ကြွားပြီးပြီ. . ပြောစရာဆိုလို့ မသန်းတို့တစ်အိမ်ပဲ ရှိတော့တယ်. . ညည်း မရှက်ရင်လုပ်ကြည့်. . ”

“ကဲပါ. . အန်တီကြိုင်ရယ် ယမုံ အားလည်းမပြည့် သေးဘူးဆိုတော့ နားပါစေ. . ၊ ကျွန်တော် နားဝင်အောင် ပြောပေးပါမယ်”

“ကဲ. . ရှင်မရေ ဒါသူ့ခင်ပွန်းပြောတဲ့ စကားနော်. . ညည်းက ဆိုင်သာဆိုင်တာ မပိုင်တော့ဘူး၊ လာ. . သွားကြည့်”

“အဲဒါကောင်းတယ်. . ကဲ မောင်မင်းဝေအောင်



စိတ်ချမယ်နော် ပြောမရလို့ရိုက်ချင်လည်းရိုက် စိတ်မဆိုးဘူး”

“အဟဲ့ . . . အန်တီကလဲ . . .”

“သွားပြီ သမီးရေ သွားပြီ . . .”

ပြောပြောဆိုဆို ယမုံ မိဘတွေ စတေးရှောင်သလို ထွက်သွားကြတော့သည်။ ယမုံ နှုတ်ခမ်းစုကျန်ခဲ့၏။

“ယမုံ စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင်”

“ဆိုးတာပေါ့”

“မဆိုးပါနဲ့ ယမုံရယ် . . . တစ်မိသားနဲ့ တစ်မိသား ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကဲ . . . မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ကိုယ်ကိုအဖြေပေးဦးလေကွာ . . .”

ယမုံ မင်းဝေအောင်အား မျက်စောင်းထိုး၏။ အခြေအနေအရပ်ရပ်က သူနှင့်ညားဖို့ပဲရှိတော့သည်မို့ ယမုံစိတ်လျော့လိုက်သည်။

“စိတ်ထဲရှိတာ ပြောရမလား . . .”

“ပြောကြည့် . . .”

“အပေါ့သွားချင်တယ် . . .”

“ဟမ် . . . ဪ အင်း . . . ရတာပေါ့။ လာ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ် . . .”

မင်းဝေအောင် တယုတယနှင့် ယမုံအားတွဲကာ ရေအိမ်ဆီသို့ ပို့ပေး၏။ တံခါးရှေ့မှာ စတင်း(နီ)တိုင်စောင့်သည်။ ဘိုထိုင်ရေဆွဲသံကြားပြီးနောက် တံခါးပွင့်လာ၏။ ယမုံ ထွက်လာသည်။ မင်းဝေအောင် လှမ်းတွဲဖို့ ဟန်ပြင်၏။

“ရတယ် ကိုမင်းဝေအောင်”

ရတယ်ဆို၍ လက်တွန့်သွားကာ အသာကြည့်ပြီး ဘေးကယှဉ်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ စိတ်ဖိစီးနေ၍လားမသိ၊ ခေါင်းထဲမိုက်ခနဲဖြစ်လာသည်။ ယမုံအားတင်းပြီးရှေ့ဆက်အလှမ်းမှာ ယိုင်လဲသွား၏။ မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေသည့် မင်းဝေအောင် အချိန်မီလှမ်းဆွဲကာ သိုင်းဖက်ထား၍သာ ကြွေပြားအခင်းပေါ် ပြုတ်မကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဖက်ထားမိသည့် မင်းဝေအောင်မှာ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသည့်ယမုံအား စိုက်ကြည့်ရင်း လွတ်ပေးဖို့ ဒါမှမဟုတ် တွဲခေါ်သွားဖို့မေ့နေလေ၏။ အားပါသော ပွေ့ဖက်မှု နွေးထွေးသည့် အထိအတွေ့ကြောင့် . . . အဖိုဆို ယင်ဖို့ ခြင်ဖို့ပင် မသမ်းဘူးသေးသော ယောဂီအပျိုကြီး ယမုံလည်း ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်ကာ ပြုစားခံရသလို ဖြစ်နေရှာသည်။

သူနားလည်ခဲ့သော ထိ-သိ-သတိ က ဒီနေရာမှာ အသုံးမဝင်တော့၊ ဖက်ထားသော အထိအတွေ့ကို သိသော်လည်း သတိနှင့် စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။ မင်းဝေအောင်အား ရင်တဖိုဖိုနှင့် မော့ကြည့်ရင်း ဒိန်းဒိန်းနတ်ပူးကပ်မှုတို့ ခံစားနေရ၏။

မင်းဝေအောင်လည်း စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ဖို့ရာ မခွမ်းသာတော့ဟန်နှင့် ယမုံပါးပြင်ကို အနမ်းမော်ကွန်း ခွေလိုက်လေတော့၏။

ရှင်လန်းချစ်မြတ်နိုး

WITAR